

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE PRESIDENT'S
ALIEN
PRINCESSES

WARRIORS OF THE LUTHER

New York Times & USA Today Bestselling Author

MINA CARTER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BAŞKANIN UZAYLI PRENSESİ

LATHAR SAVAŞÇILARI
KİTAP 18

MINA CARTER

NEW YORK TIMES & USA TODAY EN ÇOK SATAN YAZAR

Telif hakkı© 2023 by Mina Carter

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Sonsöz

Lathar Savaşçıları - Seri Okuma Sırası Yazar

Hakkında

"Y Bu saçmalığa derhal son vereceksiniz!" Lord Varrik Varaant kükredi. "Bu düğün yıllardır planlanıyor, ve tanrılar adına, bana itaat *edeceksin*."

Lynara içini çekti ve kaşlarının arasını ovuşturma isteğine direndi. Babasının telefonlarından kaçamadığında her zaman olduğu gibi baş ağrısı başlamıştı. "Yapamam. Yapamayacağımı biliyorsun."

"Bir prenses olabilirsin ama ben hâlâ senin babanım ve sana söyleneni yapacaksın!" Babası öfkeyle çenesini sıktı.

İşte bu, bitmek bilmeyen tartışmalarının kalbiydi. Çünkü babası sıradan bir Lord Varaant iken, o Leydi Varaant'tı, merhum annesi sayesinde imparatorluğun bir prensesiydi ve bu gerçek babasının başını sürekli ağrıtıyordu. Hiçbirini istememişti ama bu onun için önemli görünmüyordu.

"Bir prenses olabilirim," diye karşılık verdi. "Ama aynı zamanda Majestelerinin Donanması'nda bir kaptanım ve tıpkı diğer subaylar gibi emirlere uymak ."

Bağlantının diğer ucuna sessizlik çöktü. Babasının çenesi kapandı ve sanki sonunda dikkatini çekecek bir şey söylemiş gibi ona baktı.

"Emirler mi? Emir mi aldınız?" Sesi şimdi daha alçaktı, içine bir entrika notası sızıyordu. "Ne emri? Yirmi beş yılı aşkın süredir barış içindeyiz."

"Seferberlik emri değil," dedi ona, yanlış bir fikre kapılıp Amiral Verran'la tekrar konuşarak kendisine komutanlıkta masa başı bir iş verilmesini sağlamaya çalışması ihtimaline karşı. "Ama bu sabah amirallik ofislerine rapor vermem emredildi."

Öylece bıraktı. Açık uçlu. Bunun en büyük nedeni, güçlerin ondan ne istediğine dair hiçbir fikri olmamasıydı.

Babasının gözleri kısıldı. "Belki de sana bir emir vermeyi planlıyorlardır. Anneninki gibi..."

Lynara omuz silkti. Annesi İmparatorluk Donanması'ndaki en güçlü gemilerden biri olan bir büyük destroyere komuta etmişti. Ama o, uzun ve zorlu bir savaş tecrübesine sahip bir generaldi.

Ki Lynara kesinlikle öyle değildi.

Şu anda kaptan bekleyen gemilerin hepsi yüksek prestijli sınıflardı. İkinci kaptan koltuğundan yeni terfi etmiş bir kaptanın komuta edebileceği hiçbir gemi yoktu. Ama... bir kız hayal kurabilirdi.

"Nasıl sonuçlanacağını görmemiz gerekecek."

"Bana haber ver," diye emretti babası. "Eğer iyi bir geminin komutasını alamazsan, eve dönecek ve emredildiği gibi evleneceksin."

"Ne oldu?" Lynara iletişim bağlantısının üzerinde durduğu masayı tekmeleyerek ekranın bozulmasına neden olurken kekeleydi. Kaşlarını çatan babasının yüzü parazit çizgileriyle süslenmişti.

"Lynara! Yapma sevgilim-"

"Gerçekten ." Başını iki yana salladı. "Seni duyamıyorum-"

İletişim bağlantısını tamamen kesti ve ekran kapandı.

Yavaşça dönen sandalyesinde arkasına yaslanarak, bakışlarının kamarasını boş boş taramasına izin verdi.

Oda küçüktü, İmparatorluk Donanması'nın orta rütbeli bir subayı için standart bir yerdi ve prenses unvanının getirdiği ihtişamdan tamamen yoksundu. Oda pratik ve işlevseldi, ailesinin malikânesindeki zenginlikten çok uzaktı. Çelik grisi rengindeki duvarlar uygunluk ve anonimlik fısıldıyordu. Bir subayın kamarası lüks için değil, verimlilik ve amaç için tasarlanırdı. Onunki de farklı değildi.

İmparatorluk Donanması'ndaki hizmeti sırasında dar alanlarda yaşamaya alışmıştı, bu yüzden küçük alan titizlikle düzenlenmişti. Kompakt bir konsol istasyonu bir duvara yaslanırken, karşısında dar bir karyola bir oyuğa rahatça sığıyordu. Konfordan çok işlevsellik içindi, ama ona aitti.

Kamaranın diğer ucundaki küçük mutfakta kendi alanını diğerlerinden ayıran birkaç kişisel dokunuş vardı: yarı sarhoş bir şişe Tratorya şarabı ve bir tabakta yemek artıkları.

farklı donanma birimlerinin amblemlerini taşıyan kupalardan oluşan bir koleksiyonla birlikte kahvaltısını yaptı.

Bunlar kendine tanıdığı küçük lükslerdi, donanma hayatının tempolu verimliliği içinde küçük konforlardı.

Yine de hoşuna gitmişti. Buranın sadeliği, onun sadelik ve rutin özlemi çeken bir parçasına hitap ediyordu. Burası onun sığınağıydı, soyuna boyun eğmeyen ama onu olduğu gibi ve her zaman olmak istediği gibi kabul eden bir yerdi - tıpkı annesi gibi bir deniz subayı, bir kaptan.

İç çekerek kendini sandalyeden kaldırdı ve dolabına doğru döndü. Dolap odanın arka duvarına yerleştirilmişti ve ona ulaşması dört adımdan az sürdü. Dolabı açtığında bir sıra düzgünce ütülenmiş üniforma gördü. İçine uzanarak üniforma ceketini aldı. Gıcır gıcır ve temizdi, kumaşı dokunulduğunda serindi.

Yeni üniformalar ısıyı düzenliyordu, bu gerçek için tanrılara defalarca şükretmişti, özellikle de kendisinin ve diğer mürettebatın sırtlarındaki üniformalar, acil durum erzakları ve akıllarından başka bir şeyle çöl gezegenlerinde yürüdükleri tatbikatlarda. Annesinin dönemindeki ağır üniformalarla bunu yapmayı hayal bile edemezdi.

Bu düşünceye gülümsedi ve ceketini giyerken aynanın köşesine iştirilmiş yıpranmış ve solmuş resme baktı. Annesi de ona gülümsedi. Resim, annesi Lynara'nın şu anki yaşından çok da büyük değilken çekilmişti. Savaş üniforması içindeydi ve kaptan koltuğunda oturuyordu. Sürprizle karşılaşmış gibi görünüyordu ve gülümsemesi geniş ve samimiydi.

Lynara bu fotoğrafı kimin çektiğini hep merak etmişti ama hiçbir zaman öğrenememişti. Her kimse, annesi belli ki onları beğenmiş ve onlarla rahat hissetmişti.

Ceketi düzgünce yerine yerleştirdi ve fermuarını çekti. Yıkandığı deterjanın hafif kokusu, geminin tanıdık metalik tınısıyla karışarak etrafını sardı ve rahatlatıcı kokudan derin bir nefes aldı.

Rütbe nişanını almak için bir rafa uzandı, boynunu hafifçe gerdi ve yakasına ilaştirdi. Yansıması ona baktı, metal baş üstü ışıklarında parlıyordu. Bu kadar küçük bir metal parçası çok büyük bir önem taşıyordu. Ardından, Majestelerinin İmparatorluk Donanması'nın bir subayının rozetini ekledi.

Tüm subaylar Lathar İmparatoru Kayan Vorr'a hizmet ettiklerini gösteren bu nişanı takardı. Ama çoğunun aksine, onunki donanmaya katıldığında kendisine verilen parlak ve ışıltılı yeni bir nişan değildi. Hayır... onunki eski ve yıpranmıştı ama iyi bakılmıştı. Annesine aitti ve onun en değerli eşyalarından biriydi.

Parmaklarını soğuk metalin üzerinde gezdirirken gülümsedi, geçmişle ve annesiyle arasındaki rahatlatıcı bağı hissetti.

Doğrulan Lynara aynada kendini inceledi. Üniformasının her ayrıntısı tertemiz olan bir subayın her parçasına benziyordu. Tekdüzelik denizinde bir asalet dokunuşu. Kendi kendine küçük bir gülümsemeye izin verdi.

"İşte bu anne," dedi resimdeki genç kadına. "Bugün bana bir gemi verecekler. Bunu biliyorum. Bana şans dile."

Yansımasına son bir kez başıyla onay verdikten sonra dönüp kamarasından ayrıldı. Amirallik bugün ondan her ne istediye iyi olacaktı. Bunu iliklerine kadar biliyordu.

Bugün hayatının geri kalanının ilk günüydü ve annesini gururlandıracaktı.

LYNARA kamarasından dışarı adımını attı ve kapının yanında bekleyen genç bir kadını neredeyse eziyordu.

"Tanrıçanın memeleri, Adia!" diye ve kendini küçük kadının omzunda düzeltmek için uzandı. "Orada sana zarar verebilirdim! Ne diye bekliyorsun?"

Adia omuz silkti ve küçük bir gülümseme sundu. Çocukluklarında Lynara'nın beden hizmetçisiyken, metresinin yanında kalabilmek için donanmaya yeoman olarak katılmıştı.

"Yarım saat içinde amirallikle bir toplantın var," diye hatırlattı Adia Lynara'nın yanına giderken. "Sorabilecekleri olası soruları gözden geçirmek ister misin?"

Lynara başını salladı. "Bunun ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, zaman ne anlamı var? Kendimi düğümlere boğabilirim ve bana tamamen farklı bir şey sorabilirler."

"Şey..." Adia dudaklarını büzdü, bakışları kollarının arasında tuttuğu, her zaman hazır bulunan veri tabletindeydi. "İstatistiksel bir analiz yaptım ve hizmet süreniz ve eğitiminiz göz önüne alındığında, muhtemelen size bir komutanlığı... veya bir akademisi eğitmenliği teklif edecekler.

pozisyonu. Uçuş eğitimi ve gemiden gemiye muharebede sınıf birincisi olarak mezun oldunuz, bu da sizi otomatik olarak eğitimlik pozisyonu için uygun hale getirecektir."

Lynara sırttı. Sınıf arkadaşı Saar'ı çok kızdırmıştı. Bunun nedeninin onun sınıf birincisi olamaması mı yoksa kendisinin onu yenmesi mi olduğundan emin değildi. İkisi de savaş kahramanlarının çocuklarıydı ve hayatları boyunca rekabet içinde olmuşlardı. Belki de Saar'durumu ondan biraz daha kötüydü; hem babası hem de büyükbabası birer kahramandı.

Ama... bu her fırsatta ona sataşmaktan geri kalacağı anlamına gelmiyordu. Özellikle de bu sataşmalar sık sık öfkelenmesine neden oluyorsa ve Saar öfkelendiğinde ne kadar da iyi bir *vaark* oluyordu.

Adia haklı olmasına rağmen, "Bu bana da teklif edecekleri anlamına gelmez," diye itiraz etti. Olabilecek başka bir şey yoktu. Bir icra subayı olarak sicili örnek teşkil ediyordu ve kaptanlık kursunu da başarıyla . Ona bir şeyler teklif etmek zorundaydılar. Bunu iliklerine kadar biliyordu.

"Pekâlâ," dedi, amirallik katına ulaşır devasa çift kapıdan geçtiklerinde güçlendirici bir nefes alarak. Üzerinde *Vylo rien, Nexa roth* kelimelerinin kazılı olduğu büyük bir kemer yükseliyordu.

"Yiğitlikle galip geliriz," diye mırıldandı kendi kendine, parmak uçları göğsüne iştirilmiş annesinin rozetinin üzerinde gezinirken. İmparatorluk filosunun sloganıydı bu, ama o annesinin birliğinin sloganını tercih ediyordu: *Savaşta Dövülmüş, Onurla Bağlanmış*, amblemin altındaki bayrakta yazılıydı. Küçük sınır çatışmalarını saymazsak, henüz savaşa girmemişti ama annesiyle aynı idealleri benimsediğini düşünmek hoşuna gidiyordu.

Büyük geçip masanın arkasında oturan sert yüzlü askeri sekretere doğru ilerlerken Adia, "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bir şey mi dediniz?"

"Hayır, hayır, iyisin. Beni orada bekle," dedi Lynara başını sallayarak ve odanın yan tarafındaki oturma alanını işaret etti. Dışarıdaki iniş pistlerini gösteren büyük pencerelerin altında yer alıyordu. Şık bir amiral yatı güneşte parlayarak orada duruyordu.

Bir gün, bakışları yatın zarif hatlarını kıskançlıkla okşarken kendi kendine söz verdi. Bir gün o da bunlardan birine sahip olacaktı. Tıpkı bir gün, savaşın bitiminden hemen önce hayatı kısa kesilmeseydi annesinin sahip olacağı rütbeye ulaşacağı gibi.

"Evet?" Sekreter Lynara'yı ilk kez görüyormuş gibi başını kaldırdı. Bu *saçmalıktı* ve Lynara bunu biliyordu. Kadın odaya girdikleri andan itibaren onun ve Adia'nın farkındaydı. Bir saniye sonra bilgisayar sistemi onları tanımlayacak ve sekreterin ekranda her ikisinin de kayıtlarını gösterecekti.

Bu *da* Lynara'nın amirallerle bir randevusu olduğunu bildiği anlamına geliyordu... Bu *da* bunun bir güç oyunundan biraz daha fazlası olduğu anlamına geliyordu.

"Kaptan Lynara Varaant amirallerle görüşecek," dedi, sesi yumuşak ve profesyoneldi. Oyunu iyi oynayabiliyordu. "Sanırım beni bekliyorlar."

İki dakikadan az bir süre sonra, sekreterin savaş baltası Lynara'yı büyük, heybetli bir odaya götürdü.

"Beyler, Kaptan Varaant sizi görmek istiyor," diye anons etti ve odadan çıkarken kapıyı arkasından kapattı.

Ahşap panelliydi ve imparatorluğun bayrakları ve sembolleriyle süslenmişti. Önünde uzun bir masa uzanıyordu ve iki figür onun gelişini bekliyordu. Her ikisini de hemen tanıdı; her deniz subayı tanırdı. Onlar donanmanın ortak şefleriydi ve imparatorun kendisine rapor veriyorlardı.

Yüzüne kazınmış sert çizgileri yansıtan sert bakışlı yaşlı bir adam olan Amiral Verran masaya yaklaşırken gülümsedi. Kırklı yaşlarının ortalarında, bakışlarıyla etrafındaki dünyayı inceleyen ve eksik bulan bir kadın olan Amiral Illais, Lynara'ya sert bir bakışla baktı.

"Kaptan Varaant, geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Verran masanın etrafında dönerek ve elini uzatarak.

Lynara elini sıkıca salladı ve Amiral Illais'i onaylarcasına başını salladı. "Amiraller. Benim için bir zevk."

"Hakkınızda çok şey duyduk Kaptan," diye yorumladı Illais, yoğun bakışları Lynara'nın yüzünden hiç ayrılmıyordu.

Kendisini mikroskop altında, her tepkisi ve duygusu incelenmiş ve analiz edilmiş gibi hissediyordu.

Lynara kaşlarını hafifçe kaldırarak, "Umarım hepsi iyi şeylerdir," dedi. Rütbelerine ve statülerine rağmen gözünün korkmadığını onlara göstermesi gerekiyordu.

Amiral Illais başını salladı. "Elbette. Lütfen oturun."

Lynara başıyla teşekkür etti ve yerine oturdu, parmakları üniformasının kumaşına sürtünerek onu düzeltti. Lynara'nın

Verran konuşmaya başlamadan önce amiraller birbirlerine bir bakış attılar.

"Ününüz sizden önce geliyor, Kaptan. Annenizi de iyi hatırlıyoruz. Ama bu geçmişteki şöhretle ilgili değil. Bu gelecekle ilgili," dedi Amiral Verran, sesi sertti.

Yine de onu korkutmamıştı. Yıllar önce Lynara'nın akademi eğitmenlerinden biriydi. Verran'ın havlamasının ısırmasından daha kötü olduğunu biliyordu. Odadaki tehlike Amiral Illais'ti.

"O yüzden," dedi, "kısa keseceğim. Sizin parlak bir geleceğiniz olduğuna inanıyoruz."

Lynara öne doğru eğildi, merakı artıyordu ama temkinli bir alt tonla eşleşiyordu. "Peki bu gelecek ne getirebilir, efendim?"

Amiral Illais masanın üzerinden Lynara'ya bir datapad uzattı ve devasa bir geminin özelliklerini gösterdi. "*Elysium* ile tanışın. Filonun en büyüklerinden biri olan büyük bir kaşif. Ona komuta edecek kişinin siz olduğuna inanıyoruz."

Lynara veri tabletine baktı, yüz ifadesi şok ve şaşkınlık karışımına dönüştü. "Bir kaşif mi?" Sesi kesildi, bu kavram o kadar büyüktü ki hayal ettiği her şeyin ötesindeydi.

Verran başını salladı, bakışlarında anlayış vardı. "Bunun gelinmesi gereken çok şey olduğunun farkındayız. Ama biz uzun bir kariyeri olan, kusursuz bir komuta soyağacına sahip birini arıyoruz. Üst düzey akademi istatistiklerine sahip birini."

"Ve en önemlisi," diye araya girdi Illais, vakit kaybetmeden, "azimli ve vizyon sahibi biri. Bilinmeyenle yüzleşen yeni bir koloni gezegenine sefer düzenleyecek bir misyona liderlik etme sorumluluğunun üstesinden gelebilecek biri. Bu kişinin siz olduğuna inanıyoruz, Kaptan Varaant. Haklı mıyız?"

Başını kaldırdı ve içini kararlılık kapladı. "Evet, hanımefendi. Öylesiniz."

Kelimeler kendi kulaklarına o kadar yabancı geliyordu ki, neredeyse uzaklardan gelen bir yankı gibiydi. Bir sefer kaptanı. O, Lynara Varaant, bir sefer kaptanı olacaktı. Bir an için etrafındaki dünya kararmış gibiydi. Tek algılayabildiği, az önce söylediği sözlerin muazzamlığıydı.

Odanın alçak uğultusu farkındalığına geri döndü ve iki amiralin fırlatmadan önce yapılması gerekenlerin lojistiği üzerine konuştuklarını fark etti. Keskin ayrıntılar onu zamana geri çekti, veri tabletinin soğuk yüzeyi ona önündeki önemli yolculuğu hatırlattı.

Amiral Verran, "Yarın oryantasyon için kayıt yaptıracaksınız," dedi.

Görev brifingini hızlıca okurken başını salladı ve sonra kaşlarını çatarak ona baktı.

"Görünüşe göre lansman önümüzdeki haftanın sonunda yapılacak. Bu bir yazım hatası mı?" diye sordu, öyle olduğundan oldukça emindi. Ama amirallik hata yapmasıyla tanınmazdı. Hele de keşif gezileri gibi önemli bir konuda. Onlar imparatorluğun genişlemesinin bir parçasıydı... imparatorluğun *geleceğinin* bir parçasıydı. "Çünkü görünüşe bakılırsa, kolonistlerin genetik modifikasyona ihtiyacı olacak. Ve... en basit genetik modifikasyonun bile standart iyileşme süresi en az üç haftadır..."

Sesinin kesilmesine izin verdi. Amiraller bunu biliyordu. Tabii ki biliyorlardı.

"Hayır," dedi Amiral Illais, "bu zaman çizelgesi doğru. Kolonistler yeni nesil genetik modifikasyondan geçecekler. Kodlamalarında yapılacak değişiklikler kapsülde durağanlık sırasında gerçekleşecek, bu da durağanlık noktasına kadar tamamen çalışır durumda olacakları ve hedef gezegenin yakınında uykudan çıktıklarında çoktan iyileşmiş olacakları anlamına geliyor."

"Yani..." Lynara sözünü yarıda kesti, zihni hızla çalışıyordu. "Zeki. Gerçekten zeki."

Herkes gen-mod iyileşmesinden korkardı. Onlara hem biyolojik hem de beceri açısından büyük avantajlar sağlamasına rağmen, iyileşme dönemi acımasızdı. Son raundunda o kadar çok esnemek istemişti ki kasları kemiklerinden ayrılacakmış gibi hissederken aynı zamanda mümkün olan en küçük topun içine kıvrılmak istemişti. Vücudu ve tepkileri, kendini yorgunluktan bitap düşene kadar bu ikisi arasında savaşıyordu.

Amiral Illais küçük bir gülümsemeyle, "Bilim adamlarımız her zaman büyük atılımlar yapıyor," dedi. "Siz geri döndüğünüzde, kim bilir neler mümkün olacak?"

Lynara gözlerini kırıştırdı, kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Koloniyle kalmayıp geri mi döneceğim?"

Amiral Verran başını salladı. "Sizin soyunuzdan gelen Kaptanların sayısı çok az. Raporlar arasında birkaç on yıl geçecek olsa bile sizi kaybetmek istemiyoruz. Ama geç kaldığınız için sizi suçlamayacağız," dedi göz kırparak. "Koloni seferinin kendisi için bir kara komutanı atayacağız ve

Elysium'u bize geri getireceksin. Bu yolculuğun ne kadar süreceği göz önüne alındığında, dönüşünüzde sizi Komodorluğa terfi bekliyor olacak."

Başı döndü. En yüksek hızda onlarca yıl süren bir yolculuk... mesafeyi kavramaya bile başlayamıyordu. Geri dönüş yolculuğu düşüncesi daha da ürkütücü görünüyordu. Ama bunun büyük bir kısmı durağanlıkta geçecekti.

Dudaklarından geçmek isteyen gülümsemeyi ısırdı. Birkaç on yıl sonra, prens nişanlısı hayatına devam etmiş olacaktı. Galaksinin diğer ucunda bir kadınla çocuk sahibi olmak zordu ve prensin bir varise ihtiyacı vardı...

Amiral Illais, "Staz uykusunun süresi göz önüne alındığında, döndüğünüzde kronolojik olarak yaklaşık on yaş daha yaşlı olacaksınız," dedi. "Bu da sizi hem doğum tarihinize göre o rütbeye uygun hem de tarihteki en genç komodor yapacak. Bu da annenizin daha önceki kariyerinde tarihteki en genç destroyer kaptanı olması nedeniyle uygun bir durum."

Lynara başını eğdi. "O halde, onur duydum Amiraller ve bu görevi kabul etmeyi çok isterim."

"T o imparatorluğun en yeni kaşif kaptanı!" Saar Cavaal bir fırlatma rampası gibi aynı ham enerjiyle kükredi yıldız gemisi. Derin sesi barın gevezeliğini böldü ve kadehini havaya kaldırdı. "Size Elysium'un kaptanını takdim ediyorum!"

"Elysium'un kaptanı!"

Sevinçli tezahüratlar düz duvarlarda yankılanıyor, kaptanın altındaki filo subaylarının tercih ettiği ikinci sınıf barı dolduran bardak şıngırtıları ve şamatalı kahkahalarla yankılanıyordu.

Lynara sandalyesinde arkasına yaslandı ve gülümsedi. Akademideki sümüklü öğrenciler olduklarından beri buraya geliyorlardı ve ucuz içki ve eski ahşap kokusu, altta yatan ter ve metal notalarıyla karışıyordu, giydiği üniformayı hak etmek için katlandığı tüm canavarlıklar ve eğitimler kadar onun bir parçasıydı.

"Oh, vazgeçin artık, sizi gidi sizi!" Güldü, etrafındaki grubun sağlamak için ellerini sallarken yanakları kıpkırmızı oldu. "Gitmeden önce engellenmek istemiyorum!"

"Hadi ama Lyn!" Elaira, akademideki eski oda arkadaşı ve gelecek hafta yola çıkacak olan yeni izci kaptanı, sııttı. "Aramızda en son atanan sendin ama ne derler bilirsin... en iyisini en sona sakla!"

Sıcak bir kızarıklık boynuna doğru süzüldü ve Lyn'in kalbi gurur ve şaşkınlıkla genişledi. Hâlâ kafasına dank etmemişti. *Elysium* imparatorluğun yıldız gemisi mühendisliğinin zirvesiydi. Ve o da onun kaptanıydı. Sadece bir kaptan değil, *ilk* kaptanı.

"*Vaark* aşkına Lyn, nasıl oldu da böyle bir darbe yapmayı başardın?" Saar sordu. O ve Aaril onu şahin gibi izliyor, gözleri kıskançlıkla parlıyordu.

Dördü birlikte akademinin zorlu eğitiminden geçmiş, zorlukları ve zaferleri paylaşmışlardı ve şimdi buradaydılar, hepsi de gemiye binmek üzere olan yeni kaptanlardı.

Ama o gibi değildi.

Hepsi daha kısa süreli görevlere gönderilecekti - Aaril hafif kruvazör kaptanlığı elde ederken, Elaira devriye gezecekti. İkisi de donanmanın savaşta gücünün rütbesi ve dosyası olacaktı. Hızlı ve yetenekliydi ama büyük destroyerler kadar güçlü değillerdi. Bu arada Saar, imparatorluğun en gizli özel kuvvetleri olan Sektör Yedi'deydi, bu yüzden nereye gittiğini bile *bilmiyorlardı* ve onlara söyleyemiyordu. Hem babası hem de büyükbabası o sektörde olduğu için, seçtiği rotanın bu olması şaşırtıcı değildi.

Geri döndüğünde yaşlanmış olacaklarını düşünmek tuhaftı.

Omuz silkti ve kendine izin verdi küçük bir sırttı.

"Ben sanırım

Komutanlık yeteneği gördüğünde anlıyordu."

"*Vaark* off!" Saar ona bir bira altlığı fırlattı, o da kolayca eğildi ve onu ters çevirdi. "Bundan daha fazlası olmalı."

"Evet." Başını salladı. "Amiral ile yattım."

"İmkânı yok!" Aaril nefes aldı, koltuğunda öne doğru eğilirken gözleri irileşmişti. "Verran mı? *Vaark*, ... bir gün bile yaşasa yüz yaşındadır!"

"Hayır. Illais," diye karşılık verdi, Aaril'in güzel ama açıkçası korkunç amirale aşık olduğunu biliyordu.

"*Vaark* mı yaptı!" Saar alay ederek Aaril'i kafasının arkasından kelepçeledi ve neredeyse sandalyesinden düşmesine neden oluyordu. "Seni kandırıyor."

Lynara en masum bakışını attı ama tutamadı. Kıkırdamaya başladı. "Hey! *Trall* kadar saf olması benim suçum değil, değil mi?"

"Ama bir *kaşif*!" Yere düşmesine ramak kalmış olan Aaril, yüzüne bir sırıtış yayılırken arkasına yaslandı. "Böyle bir gemiye kaptanlık etmek için sol taşacağımı verirdim."

Elaira ona yan yan baktı, ağzının bir köşesi arsız bir sırıtışla kalktı. "Yapmamamı tercih ederim, aşkım. Buna oldukça düşkünüm."

Aaril'in cevabı, içten bir kahkaha, barın etrafında yankılandı, yan tarafa doğru eğilip elindekini çekerken arka plandaki gürültünün içinde eridi.

ince kadını kucağına aldı ve onu doyasıya öptü.

Bu eğlenceli alışverişte Lynara'nın kraliyet saraylarında alışık olduğu resmi çekingenlik ya da yapmacıklıktan eser yoktu. Onları yalnız bırakmak için gözlerini hızla kaçırdı. Onlar fark etmedi ama o yine de baktı. Her zaman kraliyet beklentilerinin yaldızlı kafesine hapsolmuş bir prenses olmuştu ve Aaril ile Elaira'nın eş seçme... aşık olma özgürlüğünü arzuluyordu.

Onun için her zaman bir yol çizilmişti; görmeye bile tahammül edemediği pislik bir prensin ödül karısı olacaktı. Daha beşikten çıkmadan nişanlanmıştı, bu yüzden Aaril ve Elaira'nın gibi bir akademi aşkı onun için söz konusu bile olamazdı. Romantizm onun için söz konusu bile olamazdı. Kendini tek gecelik ilişkilerle sınırlamak ve onların bile gizli olduğundan emin olmak zorundaydı, yoksa kelleler uçardı.

Ama bu gece özgürdü ve yarın ışık yılları uzakta olacaktı. Bu onu çok çok uzaklara götürecek olan yolculuğun ilk adımıydı. Arkadaşlarını onlarca yıl göremeyecekti ve gördüğünde onlar yaşlanmış olacaktı ama kendisi yaşlanmayacaktı. Bir yudum almak için kadehini kaldırdı, ucuz rotgut viskisinin midesine kadar yanmasına izin verirken, uzun zamandır son kez onların arkadaşlığının tadını çıkardı. Yarın *Elysium*'un kaptanı olmak için yola çıkacaktı. Ancak bu gece, sonraki birkaç on yılı görevle geçmeden önce son bir kez özgürlüğün tadına bakacaktı.

Kapı açılıp buz gibi bir hava bara girdiğinde gecenin sıcak atmosferi soğudu. Saar mırıldanırken omurgasında karıncalanma hissi belirdi: "Dikkat. Pislik saat on ikide."

İniltisini bastırdı ve arkasını dönmeyi reddetti. Kimi göreceğini biliyordu.

Prens Dariel K'Daar.

Beşikten beri nişanlı olduğu adam.

İmparatorluğun genetik üstünlüğünün yüksek bir örneği idi. Kaba kuvvetin ve zarif inceliğin aldatıcı bir karışımı olan fiziği, odadaki her kırmızı kanlı kadının ve birkaç erkeğin dikkatini çeken güneşte kızarmış bir tene sahipti. Omuzlarına dökülen koyu renk, kıvrıkcık saçları, gayri resmi donanma normlarına göre kısa kesilmek yerine İmparatorluk Sarayı tarzında şekillendirilmişti; hepsine aslında kendilerinden üstün olduğunu hatırlatmak için kasıtlı bir seçimdi bu.

Etrafındaki grup usulca homurdandı, karşılaşacakları kesin olan yüzleşmeyi bekliyorlardı. Adam tam bir pislikti, imparatorluk yetkilerine sahipmiş gibi kasıla kasıla dolaşan kendini beğenmiş bir hıyardı, özellikle de artık soyadı imrenilen K işaretini taşıyordu. Bizzat imparator tarafından bahşedilen bu hediye onu kraliyetten yarı tanrı statüsüne yükseltmişti... ya da öyle olduğuna inanmak hoşuna gidiyordu.

"Şuna bak Lyn," diye fısıldadı Elaira, gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Ağzını tıkarsak o kadar da kötü olmayacağını düşünmüyor musun?"

Lynara homurdandı, neredeyse içkisini burnundan aşağı gönderecekti.

"*Vaark* off. *Vark* etmektense boğazlamak isterdim! Onu görmezden gelin," diye mırıldanarak ekledi, bardağından bir yudum daha aldı. "Belki gider."

"Hayır," diye gürledi Saar, eli kadehinin etrafını sararken parmak eklemleri beyazlaşıyordu. Kadın ona ters ters baktığında soluk gözleri uyarıp, uslu durmasını istedi. "Üç, iki... bir..."

Ağır ayak sesleri duyulduğunda ve Dariel çevresel görüşünde belirdiğinde kalbi sıkıştı. Ona "Ne istiyorsun?" ve "Defol git ve öl,"

tonlarında yan yan baktı. Adam donunu kadar yakışıklıydı ve bu durumdan nefret ediyordu; adamın kendini beğenmiş gülümsemesi ise durumu daha da kötüleştiriyordu. Genetik olarak birbirlerine çok ve bu durum şifahanenin kendisi tarafından da doğrulanmıştı.

yavrular olur olmak güçlü ve
akıllı- çok

İmparatorluğun değer verdiği şeylerin somutlaşmış hali.

Tabii o kibirli pisliğin kendisine dokunmasına izin vermeyi aklına getirebilirse. Kendini beğenmiş kibri o kadar iğrençti ki, ona on metrelik bir sopayla dokunmaktansa karnını deşmeyi tercih ederdi.

Lynara'ya baktı, gözleri parlıyordu. "Tebrik ederim *Elysium* görevi, Kaptan Varaant."

"Teşekkür ederim, Majesteleri," diye cevap verdi Lynara, kelimelerin tadı dilinde ekşimişti. Aralarındaki sessizlik hissedilir bir varlık gibi asılı duruyordu.

"Çaba gösterip seni tebrik etmem gerektiğini düşündüm-" dedi, bakımlı bir parmağıyla kaşını ovuşturarak. Adia'yı yeoman olarak donanmaya sokarak rütbesinden yararlandığını düşünmüştü ama Dariel bir adım daha ileri gitmiş, akademiye girerken etrafında tam bir kadro bile bulundurmuştu.

"Tebrikler not edildi ve kabul edildi," dedi ve barmene bir tur daha içki getirmesini işaret etti. Belki de kendini beğenmiş prens onun dönmüş omzundan mesajı alır ve *defolup* giderdi.

"-özellikle de birlikte çalışacağımız için," diye devam etti sanki o hiç konuşmamış gibi.

Döndü ve sert bir bakışla onu mızrakladı. "Ne dedin sen?"

Sırtışı genişledi, kurt gibi ve muzaffer.

"Oh, size söylemediler mi? Küçük... keşif gezinizde yer komutanı olarak görevlendirildim."

ÖNCE Uzaylı Lord tarafından PURSUED'de

BİLİYORLAR.

Cameron Murphy kişisel telsizinde beliren iki kelimelik mesaj karşısında gözlerini kapadı. İsimsizdi, gönderenin kimliği belli değildi ama kimden geldiğini biliyordu. İnsan sistemlerinde sadece bir kişi güvenlik sistemlerinden bu kadar kaçabilirdi.

Raven.

Derin bir nefes alarak, Latharian imparatoru Murphy'nin tanıdığı diğer iki erkekle birlikte konferans salonuna girdiğinde ayağa kalktı. Traxx ve Rohn K'Saan, ikisi de Daaynal'ın akrabasıydı.

"Günaydın," dedi gülümseyerek, duygularını uzun bir alıştırmamanın rahatlığıyla gizleyerek. Elise'in burada olup vücut dillerini analiz etmesini isterdi ama o yeni eşi Cade'le birlikteydi ve Lathar'ın gücüne karşı bir müttefikti -en azından Cade ve halkı Vorrta'nın öyle olmasını umuyordu-. Özellikle de şimdi onları kızdırdığından şüphelendiği için. Raven'ın "biliyorlar" sözünün tam olarak neyi kastettiğinden emin değildi ama her şeyi kabul ediyordu. En azından o zaman bir şey onu şaşırtmayacaktı.

"Bu toplantıyı çağırmanıza şaşırdım. Belki bana ne hakkında olduğunu söyleyebilirsiniz?" diye sordu ve üç uzaylı adamın odanın ortasındaki büyük masanın etrafına oturmalarını işaret etti. Kimin nereye oturacağı konusunda herhangi bir tartışma çıkmaması ve oturma planından herhangi bir savaş çizgisi çizilmemesi veya çıkarım yapılmaması için daireseldi.

"Emilia, imparatora ve yakınlarına içecek bir şeyler getirebilir misin?" diye mırıldandı odanın köşesinde duran yeni kişisel asistanına. Kız cevap vermeyince yarı dönüp ona baktı. Kızın gözleri kocaman açılmıştı ve bakışlarını Rohn'dan güçlükle ayırabiliyordu.

Murphy iç çekti. Kızın eş programına kayıtlı olup olmadığını gerçekten kontrol etmeliydi. Onu kendi sevdiği şekilde yetiştirip karşısına çıkan ilk uzaylı savaşçıya kaptırmak istemiyordu.

"Oldukça basit," dedi Daaynal otururken ve dikkatini bir an için Emilia'ya yöneltti. "Sade kahve lütfen. Olabildiğince sert olsun, biraz da soğuk su ekleyin."

Dikkatini tekrar Murphy'ye verdi ve Emilia'nın yüzündeki gülümseme kayboldu.

"Bir gemiden gelen bir yardım sinyali keşfettik. Bizimkilerden birinden.

Kuzey kutbunuzun yakınında buza gömülü."

Murphy gözlerini kırptırdı. Beklediği şey bu değildi. Ama Raven'ın raporlarından biri kuzey kutbundan gelen bir sinyalden bahsetmişti. Yine de bilim adamları şimdiye kadar bunu izole edememişlerdi.

"Yani bu bir kurtarma operasyonu mu ilgili?" diye sordu. "Gemi ne zaman çarptı? Gezegen savunma ağımızda hiçbir şey tespit edemedik..."

Daaynal'ın dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Bunun nedeni, kayıtlarımıza göre bu geminin insanlığın kayıtlı tarihinden önce düşmüş olması. Bu gemi insanlığın atalarını Dünya'ya getiren gemi. Ve hala yayın yapıyor. Bu da hâlâ orada birilerinin olduğu anlamına geliyor..."

| *ŞİMDİ...*

"VAYANASINI."

Murphy ne laneti durdurabildi ne de yüzüne yayılan şaşkınlık ifadesini durdurmaya çalıştı.

"Yani bana yüz binlerce yıllık bir geminin buza gömülü olduğunu ve gemide birinin olduğunu mu söylüyorsunuz?"

İmparator başını salladı. "Evet."

Murphy göz kırptı ve baktı at ve holo-harita üzerinde ve bir masa vardı. Kuzey Kutbu'nun tamamını yanıp sönen bir ışıkla gösteriyordu.

Kuzey Kutbu'ndan çok uzakta olmayan kırmızı bir işaret. Çok uzak değil, ama kesinlikle Kutup'a ulaşmak için yapılacak herhangi bir keşif gezisinde gözden kaçacak kadar uzak.

"Şey... bu mantıklı. Gezegende bir geminin bunca zamandır fark edilmeden gidebileceği tek yer orası. Burası misafirperver değil, tehlikeli.. En yakın insan yerleşimi yüzlerce mil uzakta."

Daaynal başını salladı. "Ve eğer tarihlerimiz doğruysa, bu kesinlikle orijinal keşif gemisi."

"Öyle olacak," diye araya girdi Traxx. "Sinyal doğru dönemden geliyor ve ilk taramalar-"

"Bekle. Ne?" Murphy Daaynal'a sert bir bakış fırlattı. "Benden izin almadan gezegenin taramasını mı yaptın?"

Bir an için Daaynal'ın ifadesi dondu ve Murphy onun cevap vereceğini düşünmedi. Sonra Daaynal başını salladı, yüzünde gülümsemeden eser yoktu.

"Evet, bunun için özür dilerim. Tehdit seviyesini tespit etmek için derhal tarama yaptık."

Murphy başını öne eğdi. "Bunu neden yapasın ki?"

"Sinyal Tanel Savaşları sırasında kullanılan türden. Gemilerimizin düşman tarafından kullanıldığından, bu geminin ele geçirilmiş bir gemi olmadığından ve dolayısıyla Dünya için bir tehdit oluşturmadığından emin olmak istedik."

"Tanel Savaşları mı?" Kaşlarını çattı. "Yanılmıyorsam Vorrtan'ın oluşumuna neden olan savaş buydu? Savaşmak için genetik olarak süper askerler mi ürettiniz?"

İmparator başını salladı. "Evet, gerçekten de. Tanel Savaşları imparatorluğun başlangıcıydı. İlk İmparator Kayan Vorr, İmparatorluk prenslerinin kontrolünü ele geçirdi ve Tanel'le savaşmak için tek bir imparatorluk kurdu."

"Yani bu Tanel... büyük bir tehdit mi?"

Daaynal masanın üzerinden ona baktı, iri gövdesi rahatlamıştı. "Gerçekten de öyle. Büyükelçi Cade Vorrtan'ı savaş formunda gördünüz. Tanel de hemen hemen aynı görünüyor."

Murphy sandalyesine geri çöktü. "Siktir et beni." Üç uzaylı okunamayan gözlerle onu izledi.

"Tamam, yani taramalarınız garantiliydi. Bu geminin kontrol edildiğini varsayıyorum?"

Traxx başını salladı. "Öyle olmasaydı, tamamen yok edilmesini sağlamak için bir avcı filosu çoktan gönderilmiş olurdu. Tanel'ler

Ovverta ya da *Krin*'den çok daha tehlikeli. Hiçbirinin yaşamasına izin vermeyiz."

"Kavrulmuş Toprak politikası," dedi Murphy onaylayarak. "Mantıklı. Seni arkadan vuracak hiçbir düşmanı canlı bırakma. Yani... bu bir Tanel gemisi değil de bir keşif gemisi mi? Ve orada canlı birileri mi var? Bu mümkün mü? Artık yüz binlerce yaşında olmaları gerekmez mi? Lathar o kadar uzun yaşayabilir mi?"

Daaynal öne doğru eğilip elini ekranın üzerinde sallayarak, "Hayır," dedi. Ekran Murphy'nin daha önce hiç görmediği bir gemi şemasına dönüştü. Belli ki Latharian'dı, Devan istasyonu olmak için yarılan gemiden bile daha büyüktü. "İnsanların kronolojik ölçümlerine göre iki yüz elli bin yıldan daha eski olmalılar."

Murphy başını salladı, zihni allak bullak olmuştu. Bir tür olarak kökenleri hakkında bildikleri her şeyin yanlış olduğunu daha yeni . Benzersiz değillerdi, hatta Dünya'ya özgü bile değillerdi. Latharianların soyundan geliyorlardı, bir kaza sonucu çok uzun zaman içinde adapte olmuş bir dal.

"Baktığınız şey *Elysium*," dedi imparator, şemayı döndürmek için ellerinin hareketlerini kullanarak. "On yıllar boyunca koloni görevleri için tasarlanmış keşif sınıfı bir gemi. Bu da bu sınıfın durağanlık tüpleriyle donatıldığı anlamına geliyor. Dünya'nın nasıl tohumlandığına dair birbiriyle yarışan pek çok teorimiz vardı, özellikle de genomunuzda bulduğumuz... spesifik modifikasyonlarla, ama şimdi *Elysium*'un sinyalinin keşfettik, sonunda nasıl olduğunu bulmayı başardık."

"Staz tüpleri mi? Yani orada hâlâ insanlar olabilir mi? Mesela... atalarımız?" diye sordu, şemayı görmeden ona bakarak. İnsan ırkının kökeni o gemide olabilirdi, çağlar boyunca uykuda yatmış olabilirlerdi. Eğer öyleyse... neye benzerlerdi? Daha çok Lathar'a mı benzerlerdi, yoksa açıkça insan mı olurlardı?

Murphy Daaynal'a bir bakış attı ve onun uzaylı yüzündeki tanıdık özellikleri fark etti. Ne bildiğinizde, Lathar'da insanlığın yankılarını görmek kolaydı ve bunun tersi de geçerliydi. Gözlerin ve çenenin şekli, uzun uzuvlar ve sivrilen parmaklar... hepsi çok daha büyük bir formda yazılmış olsa da ortak bir soyun ipuçlarıydı.

Farklılıklar da belirgindi, bu da o gemide hayatta kalabilecek her ne varsa muhtemelen çok daha yakın olacağı anlamına geliyordu.

İnsanlardan çok Latharianlar. Öyle olsalar bile, yine de teknolojiye ve silahlara sahip olurlardı. Gemi çok eskiydi ama çok uzun zaman önce bile Lathar galaksiyi geçebilecek kapasiteye sahipti. İnsanlık bunu şimdi bile yapamazdı, bu yüzden gemideki teknoloji her neyse onların sahip olduklarının çok ötesinde olmalıydı.

Murphy yavaşça nefes aldı, spekülasyonlarını dizginledi ve elindeki konuya odaklandı. "Eğer hayatta kalanlar varsa, bu her şeyi değiştirir."

Daaynal sırtıttı, gözlerinde savaşın ışığı vardı. "Burada tartışılacak bir şey yok. Adamlarım sinyali keşfetti, gemi Latharian'a ait... bu da gemiyi ve hayatta kalanları bizim alacağımız anlamına geliyor."

Murphy ayağa fırlayarak, "Cehennemlik bunlar," diye hırladı. "Gemi Dünya'da, yani *benim* yetki alanıma giriyor."

İmparatorun gözleri meydan okurcasına parlıyordu. Tartışmacı pislik kesinlikle bundan zevk alıyordu. "Yıllardır gezegeninizde olmasına rağmen, biz onu ortaya çıkarana kadar insanlığın o geminin varlığından habersiz olduğunu unutmuş görünüyorsunuz. Benimkinden daha bilgili beyinler, insanlığın böylesine paha biçilmez bir tarihin uygun koruyucuları olup olmadığını sorgulayabilir."

Murphy bir kaşını kaldırdı. İmparator bu şekilde oynamak istedi. İstedi mi?

"Ayrıca başkalarını bu kadar küçümseyen bir türe, mevcut anlayışın çok ötesinde bir teknoloji ve bilgi ile güvenilip güvenilmeyeceği de sorgulanabilir." Daaynal'a sert bir bakış fırlattı. "Bu konuda eşitiz... ya da halkım bu keşif üzerinde tek hak iddia ediyor."

Daaynal'ın boğazında bir hırıltı gümbürdedi, uzaylı bakışlarında öfke ile isteksiz bir saygı savaşıyordu. Traxx saldırmaya hazırlanır gibi kıpırdandı, ancak imparatorunun havaya kaldırdığı eliyle durduruldu.

Birkaç kalp atışı boyunca sessizlik hüküm sürdü ama Daaynal'ın bakışlarını kaçırmayı reddetti. İmparator, Latharian İmparatorluğu'ndaki en güçlü savaşçıydı ve kendisine hayır denmesine alışık olmayan bir adamdı. Şimdiye kadar. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, Daaynal hücumu geçip Dünya'yı ve kolonilerini fethetmeye karar verirse insan DNA'sına sahip herkesi ömür boyu köleliğe mahkûm ediyor olabilirdi ama o... o adamın kendisine kaba davranmasına izin veremezdi.

Sonunda Daaynal'ın sert yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü ve kahkaha attı, sesi duvarların etrafında gümbürdedi. Gerginlik parçalanmış buz gibi kırıldı.

"Bir insana göre çok cesursun. Hatta bir Lathar için bile. Pek çok erkek bana bu şekilde karşı koyamaz. İçindeki K'Daar kanını görebiliyorum. Çok iyi..." Başını salladı. "Bu konuda eşitiz."

Ayağa kalktığı anda gözleri zümrüt rengi ateş parçalarına dönüştü, akrabası da aynı anda ayağa kalktı. "Ama güvenimize ihanet ederseniz Sayın Başkan... türlerimiz arasındaki ilişkinin çok daha... soğuk olacağını söyleyelim."

Murphy'nin dudakları köşeden kıvrıldı. "Beni Noel kartı listenden çıkaracağını mı söylüyorsun?"

Daaynal'ın yüzü geniş bir sırıtışa dönüştü. " gibi bir şey."

İçine bir rahatlama ve memnuniyet dalgası yayıldı ve küçük bir gülümsemeye izin verdi. "O halde, Majesteleri, yapmamız gereken hazırlıklar var gibi görünüyor. Geçmiş bizi bekliyor."

İmparatorun gözleri beklentiyle parlıyordu.

"Demek öyle. Gidip atalarımızı ortaya çıkaralım ve hepimiz için nasıl bir kaderin habercisi olduklarını görelim mi?"

L On iki saatten fazla bir süre sonra Murphy ve ekibi Sharpe Hill üssünün iniş pistlerinde durmuş, Latharian meslektaşları.

Ekibin hayatta kalma uzmanı Binbaşı Dubois, "Geç kaldılar," diye homurdandı. Ona yan gözle baktı. Neredeyse kendisi kadar uzun boylu, kırbaç gibi ince yapılı bu kadının gülümsediğini nadiren görmüştü.

"Eminim burada olacaklardır," diye karşılık verdi, ellerini ceplerine sokarak. Takım elbisesini çıkarmış ve ekibin geri kalanı gibi siyah kargo pantolonu, balıkçı yaka üzerine kazak ve ağır botlar giymişti. Kutuptaki koşullar için ihtiyaç duyacakları soğuk hava teçhizatı, iniş pistinin bir tarafına yığılmış sırt çantalarında, bilim adamlarının ihtiyaç duymaları konusunda ısrar ettiği sayısız kutu ve ekipman kasasıyla birlikte paketlenmişti.

"Onlara ihtiyacımız olduğuna emin misin?" diye sordu binbaşı, gözlerini kısarak yukarıya bakarken, sanki bulutları delip geçebilecek ve Latharian üssünü ve gemilerini tek başına irade gücüyle tespit edebilecekmiş gibi. "Uzaylılara güvenmiyorum. Kendi helikopterlerimizle çok daha mutlu olurum. O makinelerin yeteneklerini çok iyi biliyorum."

"Eminim biliyorsunuzdur, Binbaşı," diye cevap verdi, onun sorularından etkilenmemişi. Çoğu insan onu sorgulamaya cesaret edemezdi ama Dubois, Helsdown olayı sırasında onu ve ekibini bir karmaşanın içinden çekip çıkarmıştı, bu yüzden daha fazla hareket alanını hak ediyordu.

"Ama Lathar'ın teknoloji konusunda yıllarca ileride olduğu düşünülürse, eminim nakliye araçları Kuzey Kutbu'nun onlara atabileceği her şeyin üstesinden gelebilir."

Dubois'nın tek söyleyebildiği "Hmm," oldu, yüz ifadesi hâlâ ikna olmamıştı.

Bir saniye sonra Latharian gemileri bulutların arasından geçip onlara doğru hızla inerken, yukarıdan gelen motor gürültüsü tek uyarıları oldu.

Lathar onlara "drop ship" diyordu ve gerçekten de bu tanıma uyuyorlardı. Devasa metal kutular silahlar ve büyük boy motorlarla donatılmıştı ve yere çarptıklarında parçalanmaktan kaçınmak için frenlerine ve ters itişlerine güvenerek gökyüzünden düşüyorlardı.

Bir keresinde bir tanesinin içinde bulunmuştu ve yere doğru savrulurken sakın kalmak için tüm iradesini kullanmıştı. Sadece Latharian imparatorunun, o pisliğin, bir tepki vermek için onu izlediği gerçeği, orada durmasına izin verdi, çok yakın ölümleri olduğundan emin olduğu şeye hafif bir ilgi gösteriyormuş gibi davrandı.

"Sik beni!" Dubois tısladı ama yerinde durdu. "Bunu kutupta yapmayacaklar, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu sefer kesinlikle yörünge altı, atmosferik uçuş yapacağız."

Götürdükleri bazı ekipmanların hassas yapısı göz önüne alındığında, bundan emin olmuştu. Toparlanmalarını ve Kuzey Kutbu'nda mobil bir laboratuvar kurmaya hazırlanmalarını söylediğinde bilim adamları ona en sevdikleri köpek yavrusunu tekmelemiş gibi bakmışlardı bile. Sensör açıkları ve yeniden kalibrasyonlarla ilgili korkunç uyarıları hâlâ kulaklarında yankılanıyordu. Eğer onları görmezden gelir ve yörüngede uçuşa izin verirse, muhtemelen bir isyanla karşı karşıya kalacaktı.

Uzaylı gemileri yumuşak bir vınlamayla önlerindeki iniş pistine yerleşirken Dubois isteksizce, "Etkililer, hakkını vermeliyim," diye itiraf etti.

Biniş rampası en yakın geminin arkasına doğru iniyordu. Süslü bir yanı yoktu; kaba motorları olan donuk gri bir kutuydu. Ortaya çıkan Lathar dışında göze çarpan hiçbir şey yoktu.

"Büyük piçler, değil mi?" Dubois sanki hava durumunu tartışıyorlarmış gibi yorum yaptı. "Acaba bu kadar büyük olmak için yemeklerine ne koyuyorlar?"

Kıkırdadı, kadın nüfusunun çoğunluğu gibi uzaylılardan aşırı derecede etkilenmediği için rahatlamıştı. Hatta

Yeni asistanı Emilia onlara şöyle bir bakmış ve ertesi gün Eş Programı'na kaydolmuştu.

"Dave nasıl?" diye sordu, kocasının adını doğru hatırladığından oldukça emindi.

"Sekreterini beceriyor," diye cevap verdi hemen, Lathar'ın yaklaşmasını izlerken gözleri kısılmıştı. "Bilmediğimi sanıyor. Geçen hafta boşanma işlemlerini başlattım."

Bir an için dondu kaldı. Dubois'nın bazen ne kadar açık sözlü olabileceğini unutmuştu. "Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Olma," diye karşılık verdi ona yan gözle bakarak. "Yıllardır o pislikten kurtulmak istiyordum. Şimdi ondan kurtulmak için bir nedenim var."

O cevap veremeden iki Lathar onlara ulaştı. Türlerinin geri kalanı gibi uzun boylu ve ağır kaslıydılar, uzun saçları omuzlarına kadar uzanıyordu.

Çıplak göğüslerini ve yontulmuş karın kaslarını ortaya çıkaracak şekilde açılmış deri üniformalar giiyorlardı, ancak omuzlarındaki dikişlerin yapısı daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu, bu da aşına olduğu klanlardan herhangi birinden olmadıkları anlamına geliyordu.

"Günaydın Sayın Başkan," dedi solda oturan ve saçları daha örgülü olan kişi, berrak ve mükemmel bir İngilizceyle konuşarak elini uzattı. "Ben Taavik V'aant, bu da akrabam Savaar. Bölgenin İmparatorluk tarihi değerlendirmesine başkanlık edeceğiz."

Murphy başını salladı ve meslektaşına elini uzatmadan önce Taavik'in sıkıca sıktı. Sözlerine rağmen, saç örgüleri ve tavırlarından Taavik'in kıdemli ve komuta sahibi olduğu belliydi.

"Sizinle tanışmak bir zevk, beyler," diye cevap verdi. "Sizi Binbaşı Anya Dubois ile tanıştırmalıyım? Kendisi yüksek madalyalı bir subay ve ekstrem ortamlarda hayatta kalma uzmanı. Bizi sahadaki tehlikeli koşullardan koruyacak."

"O bir dişi," diye ağzından kaçırdı Savaar, şaşkınlıkla binbaşıya bakarak.

"Fark etmeniz ne kadar güzel." Binbaşı Dubois'nın dudağının kenarı, gözlerinizi kısıp yandan baktığınızda neredeyse gülümseme olarak tanımlanabilecek bir şekilde seğirdi.

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," dedi ve saçma sapan bir tavırla ellerini sıktı. "Eğer siz ve ekibiniz size söylediklerimi harfiyen yaparsanız, siz güzel çocukları evinize götüreceğimden emin olabilirsiniz."

Murphy, iki Lathar'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirirken yüzünü soğukkanlı tuttu. Latharların çoğunun sahip olduğu o parlak dergi modeli tarzında yakışıklı olmalarına rağmen, ikisinin de hayatları boyunca "güzel çocuklar" olarak adlandırıldıklarından şüpheliydi. Daaynal'la yaptığı konuşmalardan, genetik kodlarını düzenli olarak değiştirdiklerini biliyordu, bu da artık kendi türlerinden kadınlara sahip olmamalarının nedeninin büyük bir parçasıydı, ancak bunu kozmetik nedenlerle de yapıp yapmadıklarını sormak hiç aklına gelmemişti.

Önce Taavik toparlandı ve Dubois'ya küçük bir selam verdi. "Elbette, bu alanda uzman olana bırakacağız."

Dubois başka bir şey söyleyip uzaylı konuklarını gücendirmeden önce, "Mükemmel," diye araya girdi. "O zaman atlarımıza atlayalım ve Kuzey Kutbu'nun bizim için ne gibi sürprizleri olduğunu görelim."

"Kırmızı takım elbiseli şişman bir adam olmadığı sürece," diye homurdandı binbaşı çantasını alırken. "Çünkü eğer , *kesinlikle* gündüz içmeye başlıyorum."

MURPHY'NİN NEFESİ Lathar nakliye aracının camını buğulandırırken, gözlerini Kuzey Kutbu'nun uçsuz bucaksız, donmuş genişliğine dikti. Buz ve kar kilometrelerce uzanıyor, rüzgâr ve zaman dışında hiçbir şey tarafından dokunulmuyordu.

Başını koltuğun arkasına yaslayıp etrafına bakarken iç çekti. Her iki ekip de, insan ve Lathar, ekipmanlarıyla birlikte içeride tıkiş tıkiş duruyordu ve arkalarından iki nakliye aracı daha geliyordu. İnsanların nakil aracının ön tarafında, Latharlıların ise arka tarafında kümелendiğı belirgin bir ayırım vardı.

Her iki taraf da bakmadıklarını düşündükleri anlarda diğeri izliyordu ama Latharianların, özellikle de ekipteki kadınların ilgisinin daha fazla olduğu kesindi. Bu ürkütücü bir ilgi değil, daha çok hayranlık gibiydi. Çoğunun ya kendilerine benzeyen kadınları hatırlamadığından ya da tek anılarının çok erken çocukluk dönemlerine ait olduğundan şüphelendiğı için bu anlaşılabilir bir durumdu.

"Daha önce nakliye araçlarımızdan birinde seyahat ettiniz mi?" Pencerenin diğeri tarafındaki koltukta oturan Taavik sordu.

Büyük atlama koltuğuna yaslanmış, tamamen rahatlamış görünüyordu ve bir tarihçiye hiç benzemiyordu. Onun yerine, tanıştığı diğeri tüm Lathar'lar gibi bir savaşçı gibi görünüyordu. Ve büyüktü.

Dubois uzaylı ekibinin başındaki iki Lathar hakkında yaptığı değerlendirmede haklıydı. Taavik neredeyse iki metre boyunda ve bir ahır kadar genişti, Savaar ise daha da iriydi... Murphy her zaman ortalamanın üzerinde iri ve kaslı bir yapıya sahip olmuştu, bunun nedeni muhtemelen insanlığın çoğundan fazla Lathar DNA'sına sahip olmasıydı. Ama bu ikisi onu küçücük gösteriyordu.

"Evet." Taavik'in sorusuna cevap olarak başını salladı. "Yörüngedeki istasyonu ziyaret ettim. Her iki yöne de ulaşım."

Birinin kendisini ve imparatoru bir toplantıda havaya uçurmaya çalıştığı ve başaramadığı gerçeğinden dolayı yukarı yolculuğu hatırlamadığını eklemedi. Sadece aşağı inişin hatırası yeterliydi.

Pencereden görünen bir şey dikkatini çekince kaşlarını çatı ve gözlerini kısıarak onu netleştirmeye çalıştı. Uzakta, buzla kaplanmış buzulun altından bir şekil çıkıyordu, doğanın donmuş formlarının daha yumuşak şekilleri arasında doğal olmayan çizgiler. Aşağıdaki donmuş derinliklerden yükselen bir geminin pruvası gibiydi. Ancak, eğer bu mesafeden görebiliyorsa, şimdiye kadar gördüğü tüm gemilerden çok daha büyük olmalıydı.

"Bu..."

"Evet, sanırım öyle. Tehlike sinyalinin kaynağına yaklaşıyoruz," diye duyurdu Taavik bileğine monte edilmiş ekranına bir bakış atarak.

"Mükemmel." Murphy başını salladı, hâlâ pencereden dışarı bakıyordu.

Bu kadar büyük bir şeyin bu kadar uzun süre buzun altında saklanmış olması akıllara durgunluk veriyordu. Ama şimdi onu görmüş ve nasıl olduğunu anlamıştı. Lathar'la karşılaşmadan önce, hiçbir Terran bir geminin bu kadar büyük olabileceğine dair bir fikre sahip değildi. Kaşiflerin bunu gördüğüne şüphe ama zihinleri bunu "manzara" olarak kategorize etmişti çünkü hiç kimse ne buzun bir uzay gemisi ne de bu kadar büyük bir uzay gemisi düşünemezdi.

"Peki bu ne tür bir gemi?" diye sordu bir süre sonra, bakışlarını manzaradan ayırıp Taavik'e bakarak.

"Bu bir keşif koloni gemisi. Bir kaşif sınıfı," diye cevap verdi Taavik, sanki bu herkesçe bilinen bir şeymiş gibi. Lathar için muhtemelen öyleydi. "Galaksiler arasında uzun yolculuklar için kullanılırlar, genellikle de bulundukları ortam için genetik olarak değiştirilmiş mürettebatla doludurlar."

Başını salladı ve tekrar pencereden dışarı baktı. "Onları hâlâ kullanıyor musunuz? Koloni gemileri?"

"Hayır." Taavik başını salladı. "İmparatorluk bu tür bir genişlemeyi beş bin yıl önce durdurdu. Bunlardan birini müze dışında hiç görmedim. Ve sonra sadece bir tanesinin parçalarını gördüm. Asla sağlam bir geminin tamamını görmedim. Ve kimsenin bu kadar eski veya büyük bir tane gördüğünü sanmıyorum. Teknoloji geliştikçe küçüldüler."

Murphy şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve sadece insanlığın değil, Lathar'ın da tarihine baktığını fark etti. Gözleri tekrar Taavik'inkilerle kilitlendi.

"Bende K'Daar kanı var," diye yorum yaptı. "Gemide K'Daar savaşçıları olduğunu varsayıyorum, öyle mi?"

Taavik başını salladı.

"Tarihi kayıtlar seferin Prens Dariel K'Daar tarafından komuta edildiğini söylüyor. Kraliyet soylarından biriydi ve bir gün imparator olacağı söyleniyordu. Ama sonra ortadan kayboldu. Tarih ona ya da liderlik ettiği sefere ne olduğunu kaydetmiyor."

"Artık biliyoruz." Murphy, geminin buzdan çıkıntı yapan kısmının etrafında tekrar pencereye döndü. "Hepsi bu kadar mı?"

Taavik başını salladı. "Hayır, birçok seviye hâlâ gömülü. Bu muhtemelen ilk... yirmi ya da daha fazla seviye?"

Murphy seçtikleri iniş alanıyla, buzdan katmanları bir şapka gibi duran eski geminin dağı arasındaki mesafeye baktı.

"İniş noktası konusunda emin misiniz? Endişelenmemiz gereken herhangi bir dış savunma yok mu?"

Taavik sırttı.

"Endişelenmeyin Sayın Başkan. Bunu daha önce de yaptık." Etraflarındaki ekibi işaret etti. "Bize bir şey olmayacak ve gemiye doğru yola çıkmadan önce kamp kurabileceğimiz en iyi alan burası."

Murphy başıyla onayladı ve birkaç dakika içinde nakliye araçları alanın etrafında tur atıp yere indi. Yere iner inmez herkes harekete geçti.

Rampa alçalmaya başladı ve ısıricı soğğun nakliye aracının daha sıcak iç kısmına izin verdi. Murphy nefesinin altından küfrederek gemideki diğer insanlar gibi soğuk hava giysilerini giydi.

Soğuktan tutkuyla nefret ederdi ve insan vücudu üzerindeki yıkıcı etkisini iyi bilirdi. O ve El, Anselm çocuklarının evinden kaçtıkları ilk yıl kış aylarında neredeyse donarak ölmüşlerdi.

Taavik emir verdi ve bir grup savaşçı bölgeyi emniyete almak için inen rampadan atladı. Hepsi temizliğin geri gelmesini bekledi ve ardından grubun geri kalanı sert kutup rüzgârlarına doğru adım attı.

Taavik'e bir bakış attı ve kaşlarını kaldırdı. Latharian ekibinden hiçbirisi daha ağır giysiler giymemişti. Hepsi de onları her gördüğünde, her koşulda giydikleri aynı derileri giyiyordu. Soğuğa karşı verdikleri tek taviz ince eldivenler ve gözlerini kardan korumak için sarı renkli gözlüklerdi.

"Soğukla nasıl başa çıkıyorsunuz?" diye sordu, ağır giysileri içinde titrememeye çalışarak, ancak hiçbirisi soğuktan en ufak bir rahatsızlık duymuyor gibiydi.

Taavik eldivenlerini düzeltirken gülümsedi.

"Ben ve ekibim..." Lathar'ın bazen çeviri matrislerinde anlamlı bir terim ararken yaptığı gibi bir an durakladı. "Daha çok... arkeologlar gibi mi? Bu nedenle, bu da dahil olmak üzere çeşitli hava koşulları için genetik olarak değiştirildik."

Murphy etkilenmiş bir şekilde alçak sesle ıslık çaldı. "Bunu yapabiliyor musun?"

Latharian kaşlarını kaldırdı ve başını salladı. "Bu kolay bir genetik düzeltme. Devan İstasyonu'na döndüğümüzde her zaman ekletebilirsin."

"Bunu yapabilirim." Başını salladı. Bazıları Başkan'ın başka bir gücün tesisinde tedavi görmesinin riskli olduğunu söyleyebilirdi ama o bunu zaten yapmıştı. Yaralı Izaealı şifacı Isan olmasaydı, o patlamada aldığı yaralar yüzünden ölebilirdi.

"Tamam... Bakalım neler görebileceğiz," dedi Taavik, şık ve sofistike görünümlü bir cihazı koruyucu kılıfından çıkarırken. Üzerinde birden fazla holografik ekran katmanı bulunan tablet benzeri bir ekranı vardı. İri Latharian yumuşak mavi bir uğultu çıkaran aygıtın yan tarafına dokundu.

"Bu bir çevresel penetrasyon tarayıcısı," diye açıkladı, yavaşça karlı genişliğin önünde sallayarak. "İçeri bir ekip göndermeden önce buz, kaya veya tortu katmanlarının altında gizlenmiş yapıların ayrıntılı bir şekilde görüntülenmesini sağlıyor. İçeri girmeden önce geminin yapısının sağlam olup olmadığını kontrol edebiliriz."

Taavik tarayıcıyı bir süpürme hareketiyle hareket ettirdi ve holografik ekran gerçek zamanlı olarak güncellenmeden önce titreyerek buzun içine doğru uzanan devasa bir uzay aracını gösterdi. Şık hatları ve etkileyici tasarımı, bu kadar uzun süre kapana kısıldıktan sonra bile saldırmaya hazır bir yırtıcı izlenimi veriyordu.

"Büyük olduğunu biliyordum... ama düşündüğümde çok daha büyükmüş," diye yorumladı, ana kampı kurarken bir gözü ekibindeydi. Plan, ekibin çoğunluğunu burada tutmak ve geminin içini incelemek üzere keşif grupları göndermekti.

Dubois, etrafındakilere gözlerini dikmiş bakıyor ve ardından sığınakların en iyi kurulması için emirler yağırdıyordu.

"Gerçekten de öyle," diye mırıldandı Taavik. "Bu şimdiye kadar gördüğüm en büyük kaşiflerden biri olmalı. Artık bunların tam şemalarına ya da kılavuzlarına sahip olduğumuzu bile sanmıyorum. Eğer içeri girebilirsek ve bilgisayar çekirdeği hâlâ sağlamırsa..." Başını kaldırdı, gözlerinde heyecan parlıyordu. "Bu yüzyılın buluşu olabilir."

Murphy, Savaar'ın elinde kocaman bir kutuyla kenarda durduğunu ve bakışlarını Dubois'ya diktiğini fark etti. Neredeyse ona çarpacakken fark etti ve sonra durup kaşlarını çatarak başını kaldırdı. Onun iri Latharian'ı kulağında bir pireyle göndermesini bekliyordu ama bunun yerine Savaar taşıdığı ağır bir ekipman çantasını taşımasına yardım etmesini işaret etti.

Binbaşı, Latharian savaşçı elindeki yükü sözsüzce alırken kibarca gülümsemeyi bile başarmıştı. İnsan ve Latharian askerleri tarafından kurulan başka bir çadıra doğru yan yana yürürlerken, aralarında beklenmedik bir akışkanlık vardı - türlerin ötesine geçen bir ekip çalışması.

"Vay anasını," diye nefes aldı.

Taavik kaşlarını çatarak başını kaldırdı ve Murphy'nin neye baktığını görmek için döndü.

"Sorun mu var?"

Murphy gözlerini kırıştırdı ve sonra kontrol etmek için yukarı baktı. "Emin değilim. Dubois az önce Savaar'a gülümsedi ve bunun gökyüzünün düşüşünü müjdelediğine yemin edebilirim."

Taavik kıkırdadı ve taramalarına geri döndü. "Gökyüzü olması gereken yerde görüldüğüne göre, görevimize devam etmemizi ve doğayı akışına bırakmamızı öneriyorum."

"Kesinlikle." Murphy de taramaları incelemek için geri döndü. "Ama eğer onu bıçaklarsa, bunu size söylediğimin kayıtlara geçmesini isterim."

VAARK'IN AŞKINA, Adia üniformasının yakasına ne kadar nişasta koymuştu?

Lynara hafifçe öne doğru eğilerek tören güvertesinde toplanmış amirallere hızlıca bir göz attı. İmparatorun mekiği inmişti ama hava kilidi henüz açılmamıştı. Güzel. Yakasını hızlıca çekmeyi göze aldı ve sert kumaş gevşeyince rahat bir nefes aldı. O kadar sert ve dikti ki, sürtündüğü yerde kesinlikle bir yara oluşacaktı.

"Rahatla," diye kıkırdadı Dariel, onu eğlenerek izliyordu. Onun şaşkınlığının tadını çıkarıyordu. Pislik. "İmparator ve ben iyi arkadaşız. Her şey yoluna girecek. Güven bana."

Bakışları yakasındaki hırpalanmış iğneye kaydı ve ifadesi gerginleşti. "Sana daha önce gönderdiğim rozeti takmalısın. Çok daha iyi bir izlenim bırakacaktır."

Buna bir yanıt vermeye tenezzül etmedi, gözlerini dikip baktı. Bu sabah Elysium'un resmi açılış töreni için arkadaşlarından ve ailesinden hediyeler almıştı - çoğunlukla *çiçekler* ve ilk komutasını hatırlamak için küçük biblolar. Hatta babasından bir buket bile gelmişti... aile bahçelerinden gelen çiçeklerle kocaman ve özenle hazırlanmıştı.

Saar ve diğerleri bir araya gelerek ona *Elysium*'un küçük bir modelinin kolye ucu olarak takıldığı bir kolye almışlardı ve onu kutlamak için Donanma'nın renklerinde "resmi" bir buket göndermişlerdi. Illais'in bu işe karıştığından şüpheleniyordu.

Ama en büyük ve en özenli buket K'Daar ailesinin renklerindeydi, hepsi de *Dranais Four*'daki seralardan ithal edilen ve özel olarak uyarlanmış ortamları olmadan on iki saat içinde ölecek olan pahalı çiçeklerdi. Dariel ve ailesinin ne kadar çok parası olduğunu göstermek için tasarlanmış pahalı bir gösteriş ve savurganlıktı.

Yanlarında küçük bir kutu içinde bir subay rozeti vardı. Parlak ve yeniydi, etrafında K'Daar ailesinin çelengi ve sloganı vardı - Dariel'in kendisinin taktığıyla eşleşiyordu.

Kutunun içine bir not sıkıştırılmıştı:

Nişanlım en iyisine sahip olmalı, eski, hırpalanmış bir iğneye değil.

Lanet olası şeyi hemen çöpe atmış ve ardından annesinin rozetini üniformasına ilıştırmekten büyük zevk almıştı. Dariel onu takma nedenini tamamen gözden kaçırmakla kalmamış, yeni rozet bir sahiplik işaretinden başka bir şey değildi. İmparatorun önünde, onun üzerindeki sahipliğinin. Kendini çok zeki sanıyordu ama birazcık akli olan herkes onun ne mal olduğunu anlayabilirdi.

"Sırada sessiz olun," diye tısladı ilerideki bir komodor, imparator ve grubu yaklaşırken sesinde kızgınlık vardı.

Lynara bakışlarını öne çevirdi ve imparatorun kendilerine ulaşmasını beklerken esas duruşa geçti. Lathar'ın ilk imparatoru olan Kayan Vorr kendi yaşamında bir efsaneydi.

Onunla hiç tanışmamıştı ama prensliklerden tek bir imparatorluk kurmuş ve istila etmeye çalıştıklarında Tanel'e karşı durmuştu. Şekil değıştiren acımasız zalimlerle savaşmak için Vorr'tan'ı yaratmış ve annesi, Saar'ın babası ve büyükbabası gibi deniz subaylarına silahlanmaları ve Lathar'ın kazanmaması gereken bir savaşta kahraman olmaları için ilham vermişti. Ama kazanmışlardı ve Tanel neredeyse tamamen yok edilmişti. Hayatta kalan birkaç kişi dağılmış, sürülmüş ve liderleri hapsedilmişti.

İmparator geçit törenini teftiş ederken dümdüz önüne bakarak bekledi. Merak onu çekiyordu, ama imparatorun bakma ihtimaline karşı göz atmadı. *Elysium*'un kaptanı olarak atanmış olsa , imparator ona karşı çıkarsa, görevden alınma ihtimali vardı.

İmparatorun onu sevmesini *gerçekten* istiyordu.

Sol tarafındaki hareket gözüne çarptı ve Dariel'in elinde lanet olası iğnenin başka bir kopyasını tuttuğunu görmek için aşağı baktı.

"Şu hırpalanmış şeyi değıştirin," tısladı. "Bu büyük bir rezalet!" "Ve bu Kaptan Varaant, kim olacak komuta edecek Elysium ilk yolculuğunda."

Amiral Verran'ın derin sesiyle başını kaldırdı. İki amiral tam önünde, uzun boylu, zayıf bir adamın yanında duruyordu.

Kutsal *vaark*, imparator ateşliydi! Gözlerini kırıştırdı ve ağzının suyu akmadan bir gülümsemeyi başardı. Kayan Vorr beklediği gibi biri değildi. Hiç de değil. Onun imparatorluk giysileriyle süslenmiş resmi resimlerini görmüştü ama bunlar onu şu konuda uyarmak için hiçbir şey yapmamıştı

Ona ikinci bir deri gibi yapışan güç ve komuta aurası.

"Tanıştığımıza memnun oldum Kaptan," dedi, elini uzatırken derin sesi kadının tüylerini diken diken ediyordu. "Hizmet kayıtlarınızı okudum. Çok etkileyici."

"Öyle mi?" diye ciyaklamamayı başardı ve adamın elini sıkıca sıktı.

Başını salladı ve bakışları bir an için üniformasına iliştilmiş rozetlere kaydı. Adamın alnı kırıştığında ve beklediği gibi elini bırakmayıp tutsak ettiğinde donup kaldı.

Karanlık bakışları tekrar onunkilere yöneldi ve yoğunluğuyla onu sabitledi.

"Varaant? Kalyna Varaant'la bir akrabalığın var mı?" diye sordu, dikkati ona odaklanmıştı. Diğer her şey bir anda yok oldu ve Kalyna sanki odadaki tek iki kişi onlarmış gibi hissetti. Ama romantik bir şekilde değil. İmparator *vaark* kadar ateşliydi, ama onun büyükbabası olacak kadar yaşlıydı, şakaklarındaki hafif gümüş rengi yıllarını belli ediyordu... ve herkes imparatoriçesine sadık olduğunu biliyordu.

"Annem," diye cevap verdi, "gerçi onu pek iyi tanı mıyordum."

"Ben yaptım." Ona bir gülümseme sundu, kesici dişleri rahatlık için biraz fazla sivriydi. "Kal ve ben akademide beraberdik."

Gözlerini kırıştırdı. "Bunu bilmiyordum. Ama onu çok iyi tanı mıyordum."

Ben küçükken ölmüş."

İmparatorun kara gözlerinde kederin yankıları belirdi ve eli kızın elini sıkıca kavradı. "Tıpkı ona benziyorsun. Seninle çok gurur duyardı ve sen de onun rozetini takarak anısını onurlandırırıyorsun. Sınıf numaramızı tekrar görmek... sürpriz ve güzel oldu," dedi ve amblemin altındaki beş rakamdan oluşan küçük yazıyı başıyla işaret ederek elini bıraktı. "Yolculuğunuz için dualarımızı ve en iyi dileklerimizi aldınız Kaptan. Tanrılar ve bizim düşüncelerimizle gidin."

"Teşekkür ederim Majesteleri," dedi kadın, adam yoluna devam ederken eğilerek.

Dariel onunla konuşmaya çalıştı, ancak imparator sıradaki kişiyle konuşmak için onu onaylamadan yanından geçti. Lynara söylenenlere dikkat etmedi, akli hâlâ imparatorla yaptığı konuşmadaydı. Annesinin ölümünden sonra imparatorun savaş onurlarını onayladığını ve onu soyun prensesi olarak kabul biliyordu ama bunun her zaman resmi bir şey olduğunu düşünmüştü. İmparatorun kendisinin... kahretsin, annesi *Kayan Vorr*'la birlikte akademiye mi gitmişti?

O farkına varmadan törenin resmi kısmı bitmiş, imparator bir şişe *kravnayı Elysium*'un gövdesine vurmuştu. Geçit töreni dağıldı ve babası yaklaştığında gemisinin yanında duruyordu.

"İşte " diye duyurdu. "Kızım, geminin kaptanı *Elysium*!"

Kadın kasıldı ama adamın yüz ifadesi her gibi onaylamaz bir çizgiye oturmamıştı. Onu sarayın elbiseleri ve bilezikleri yerine lacivert üniformasıyla gördüğünde bile.

"Baba," diye başını eğdi ve sonra öne doğru eğilip yanaklarından öptü. Üniformalı olduğu için bu pek uygun değildi ama her zaman iki dünyada da bir ayağı vardı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. beklemiyordum."

Ona davetiye göndermişti elbette. Ama o cevap vermemişti, bu yüzden gelmeyeceğini varsaydı, özellikle de bu bir İmparatorluk Donanması meselesi olduğundan ve annesi öldüğünden beri donanmayla herhangi bir şey yapmayı reddettiğinden.

"Tabii ki geldim," dedi ve kızının iki elini de tutup ona gülümseyerek. "En sevdiğim kızımın kaşif sınıfı bir geminin komutasını alması her gün olan bir şey değil."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ben senin tek kızınım," diye belirtti."

"Doğru," diyerek onu kendine doğru çekti ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bunun... kariyerinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve seninle gurur duyuyorum. Sadece bunu bilmeni istedim, tamam mı?"

Ona bakarken gözlerinin arkasından yaşlar süzüldü. "Teşekkür ederim," dedi sıkıca. "Bunun anlamı çok büyük."

Başını salladı ve sonra boğazını temizleyip geri çekildi. Duygularını göstermekten hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Etrafına bakınırken Saar ve arkadaşlarının aşağı inmek üzere olduğunu gördü.

"Git," diyerek onu onlara doğru çağırdı. "Kutlayın. Seninle yakında konuşuruz."

H Ekselansları, Prens Dariel K'Daar.
belası.

Lynara *Elysium*'un koridorlarından geçip köprüye doğru ilerlerken öfkeden neredeyse titriyordu. Göreve başlamadan önceki hazırlık safhasında, tüm brifingler sırasında burnunu her şeye sokan bu aptala katlanmak yeterince kötüydü, ama şimdi de gemiyle ilgili emirleri değiştirmeye başlamıştı.

Bir gemiye kaptanlık etmek ya da galaksiyi geçerken karşılaştıkları tehlikeler hakkında hiçbir şey bilmediği düşünülürse, bu, istediği zaman emirleri değiştirmesinin hepsini tehlikeye atabileceği anlamına geliyordu. Aslında, eğer onları zamanında yakalayamasaydı, hepsini tehlikeye atacaktı.

Öyle bile olsa, yaptığı şeye hâlâ inanamıyordu. Kraliyet puştı gidip güzel bir nebula bakabilmek için rotasını değiştirmişti ama herhangi bir tarama yapma zahmetine girmemiş ya da rota değiştirmenin *güvenli* olduğundan emin olmak için ne yaptığını bilen birine danışmamıştı. Sadece içeri dalmış, köprüde görevli subaya kabadayılık taslamış ve değişiklik emrini vermeden önce onu bir kraliyet prensine saygısızlık ettiği için hapse atmakla tehdit etmişti.

Sadece doğru dürüst uyumadığı için rotadaki değişikliği fark etmişti. *Elysium*'da üç hafta geçirmişti ve geminin içini dışını biliyordu. Onun tuhaflıklarını ve zaaflarını aynadaki kendi yüz hatlarını tanıdığı kadar iyi biliyordu.

Sadece bu değildi. Üç haftadır... Hatta üç gündür gemiyi koruyordu. *Onun gemisi*. Bu onun bebeğiydi, kimsenin değil,

kesinlikle şımarık bir pislik prens değil, onu ve şu anda durağanlıkta bulunan yaklaşık on bin yolcuyla tehlikeye atacak kararlar alıyordu.

Köprüyle temasa geçmişti. Nöbetçi subaylardan biri ona ipucu vermişti ve o da kışını kaldırıp buraya gelmişti.

"Onu kendim staz odasına tıkmalıyım. Ya da belki hava kilidinden dışarı atmalıyım," diye homurdandı asansör komuta güvertesinde durduğunda. "*Vaarking* pisliği bunu hak ederdi."

Peki ya bir kan prensini öldürmek vatana ihanetse? Her zaman bunun bir kaza olduğunu söyleyebilirdi. Onun aptalca planı gemiyi tehlikeye atmış ve rastgele bir hava kilidi kazasıyla sonuçlanmıştı. Ya da başka bir şey... Boğazının arkasından homurdandı ve tam yol ilerleyen bir destroyer gibi kapılardan dışarı fırladı, neredeyse karşıdan gelen birkaç astsubayı dümdüz edecekti.

"Nerede o?" diye sordu.

Prensin şimdiden ne kadar sorun yarattığının bir kanıtıydı çünkü ikisi de onun kimi kastettiğini açıklamasına ihtiyaç duymadı. Bunun yerine sessizce köprünün yönünü işaret ettiler.

Başıyla teşekkür etti ve neredeyse öfkeyle titreyerek o tarafa yöneldi. Bu sektörde kesinlikle hiçbir keşif yapılmamıştı, bu yüzden onlar öncülük ediyor ve gittikleri gibi haritalandırıyorlardı. Sensör taramalarıyla yeni yıldız haritaları çıkarıyorlardı.

Yine de, onlar için her şey yeniydi ve bu nedenle şüpheliydi, bu yüzden bazı şeyler... uzayın nasıl davrandığına dair bazı ipuçları, geminin ve mürettebatın güvenliğini sağlamak için uzayın yeni bir alanına girdiklerinde titiz prosedürlere sahip oldukları anlamına geliyordu.

Pisliği bunu umursuyor muydu? Tabii ki umurunda değildi. Prosedür gereği, sistemin geri kalanını kontrol etmeden bir nebula'nın yakınındaki bir gezegenin üzerinde üçlü güneşlerin doğduğunu görmesi gerekiyordu. Ve bunu yapmadığı için, bilgisayarlarının bile çılgın yörüngesini çizemediği haydut bir dünyanın bulunduğu bir sisteme girmek üzereydiler. Kraliyet aptalları onları doğrudan bir ölüm tuzağına sürüklemek üzereydi.

Köprüye girdiğinde geminin sistemlerinin tanıdık uğultusu havayı doldurdu. Aniden durdu, prensin kolonyasının ağır ve iğrenç kokusunu içine çekerken burun delikleri açıldı ve hırıltısını bastırdı.

Daniel kaptan koltuğuna uzanmış, sanki sahibiymiş gibi bir bacağını kolunun üzerine atmıştı. Yakınlarda, mürettebat üyeleri işlerine devam ediyordu.

Prens orada değilmiş gibi davranmaya çalışırken yüzleri dikkatle ntrd.

"Majesteleri," dedi dişlerini sıkarak onu selamlarken, "Köprüdeki varlığınızla bizi onurlandırmaya karar verdiğinizi görüyorum. Belki de geminin rotasını değiştirmeyi neden kendinize görev edindiğinizi açıklamak istersiniz?"

Dariel bir kaşını kaldırdı. "Yeni kolonimizin gelecekteki hükümdarı olarak, burada da komutayı benim almam mantıklı Lynara. Ben sadece halkımın çıkarlarını gzetiyorum."

"Sefer komutanı," diye hatırlattı ona. "Hükümdar değil. Koloni imparatorluğun bir parçası ve son kontrol ettiğimde Kayan Vorr hâlâ tahttaydı."

"Komutan, elbette." Dariel gülümsedi. "Sadece bir dil sürçmesi."

Evet, doğru. Dil sürçmesi, onun kıı.

Yine de soğukkanlılığını korudu.

"Nitelikli bir astronavigatr msnz, Majesteleri?" diye sordu. "nk bildiğim kadarıyla liderlik yetkiniz sadece kara seferiyle sınırlı. Dolayısıyla navigasyon içine karışmanızın *tek* yolu eğitimli bir navigatör olmanızdır."

Dariel kaptan koltuğundan -onun koltuğundan- kalkıp köprüde ona doğru yürürken gözlerinde öfke parladı. Dariel ona doğru yaklaşıp yüzünü yüzüne doğru iterken, Dariel geri adım atmayı ya da herhangi bir duygu göstermeyi reddederek yerinde durdu. Bu saf ve basit bir zorbalık taktiğiydi ve eli yanındaki blastera gitmek için kaşınıyordu. Bir imparatorluk prensine karşılık vermek bir şeydi. Ancak, birini vurmamak tamamen başka bir şeydi.

"Benimle böyle konuşmaya nasıl *cüret* edersin!" diye tısladı, öfke yüzünü morartmıştı. "Ben bir kan prensiyim ve sen de yerini unutmayacaksın."

"Kaptan," diye hatırlattı ona, çenesini meydan okurcasına kaldırırken gözleri sertti. "Yerinizi unutmayacaksınız *Kaptan*!"

Adamın gözlerine kararlılıkla baktı ve geri adım atmayı reddetti. Genç ve etkilenebilir olduğu ve onun öfke gösterisi ve tehditlerinden korkabileceği günler çoktan geride kalmıştı.

"Amirallik *beni* bu geminin ve mürettebatın komutasına verdi, Majesteleri," dedi sert bir sesle. "Hepimizi güvende tutma ve gideceğimiz yere tek parça halinde ulaştırma sorumluluğunu *bana* verdiler. Siz iyi yaparsınız hatırlamak için ve kaçınmak dan

Müdahale etmek. Özellikle de emirlerin tüm gemiyi riske atıyorsa. Sırf güneşin doğuşunun fotoğrafını çekebilmek için bizi yörüngesi salınan serseri bir gezegenin yoluna sokmak gibi."

Ona baktı ama göz kapağının hafifçe titrediğini gördü - çabucak bastırılmış bir şaşkınlık. *Vaark'ın* hatırı için. Deniz subaylarının siyaseti İmparatorluk Sarayı'ndakiler kadar acımasız değildi ama Dariel'in de oyuncu olmadığını görmek kolaydı.

Prens ona dik dik bakıp onu aşağı çekmeye çalışırken köprüdeki gerilim bir bıçakla kesilebilecek kadar artmıştı. Bu oyunu, kendi yansımasına baş ağrısı verecek bir bakışa sahip olan Saar'la oynuyordu, bu yüzden kibirli prensin kazanmasına imkân yoktu.

Nefes alış verişlerinin sesi dışında köprü sessizliğe gömüldü. Bu küçük dramın nasıl sonuçlanacağını görmek için bekleyen mürettebatın gözlerinin ağırlığını üzerinde hissetti. Onun gibi onlar da gemiyle birlikte geri döneceklerdi, böylece hiçbir dönüş yolculuğunda Dariel'in gazabıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktı.

Sonsuzluk gibi geldi ama sonunda prens homurdandı. "Her neyse! Bunun için zamanım yok!" Homurdandı ve Köprüden yürüyün.

Derin bir nefes aldı ve kaptan koltuğuna yerleşmek için yürüdü. Köprüde yumuşak bir rahatlama havası esti. Mürettebattan birkaçı ona baktı ama o onları görmezden gelerek önündeki ekrana odaklandı.

"Bizi ilk rotamıza geri döndür," diye emretti, bir elini soğuk metal kolçakların üzerinde hafifçe gezdirdi ve gemisinin kontrolü bir kez daha kendisinde olduğu için artık daha sakin hissediyordu. "Kaybedilen zamanı telafi etmek için hızı üç mikron artırın ve sonra orijinal hıza dönün."

"Evet, kaptan!"

Köprü mürettebatı hemen harekete geçti ve onun emirlerini pratik bir hassasiyetle yerine getirdi. Saniyeler içinde gemi yeni bir vektördeydi ve asıl hedeflerine doğru yolculuklarına devam ettiler.

Kaptan koltuğunda oturmuş, yanlarından akıp giden yıldızlara bakıyordu. Dariel gemiye geldiğinden beri tam bir pislik olmuştu. O bir kraliyet prensiydi ve her istediğini yaptırmaya alışkındı. Daha önce başka gemilerde de görev yapmış olmasına rağmen, her nasılsa *onun* gemisinde sadece bir yolcu olduğu ve komutanın onda olduğu fikri aklından tamamen çıkmıştı. Bu onun emirlerine karşı geldiği dördüncü, hayır beşinci seferdi ama ilk kez açıkça

ona meydan okudu ve onlardan birini değiştirdi. Ve bunu o vardiya dışındayken ve muhtemelen uyurken yapmak düpedüz sinsilikti.

Gözlerini kapadı ve kendini sakinleştirmek için bir an durdu. Yine de yakında bitecekti. Sadece birkaç gün kalmıştı. Yolculuklarının son ve en uzun ayağına hızla yaklaşıyorlardı. Geri dönüşü olmayan noktaya ulaştıklarında hepsi durağan hale geçecek, geminin bilgisayarına ve otomatik sistemlerine güvenerek uyudukları sırada onları bu uçsuz bucaksız mesafeden varış noktalarına taşıyacaktı. Bu da kraliyet yolcularının sürekli şikâyetleri ve kesintileri olmadan yıllar ve yıllar sürecek bir uyku anlamına geliyordu.

Uyandıklarında yeni bir gezegenin yörüngesinde olacaklardı. Kı Ağrısı Prensi'ni ve diğer yolcuları indirebileceği bir gezegen. Sadece birkaç kez yüzeye inmesi gerekecekti. Keşif ekibi bir ana kamp kurduktan sonra gemiyi geri çevirecek ve eve dönüş yolculuğuna başlayacaktı.

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Artık ona katlanmak zorunda kalmayacaktı. Artık Dariel'le ve onun her şeye burnunu sokmasıyla karşılaşmayacaktı. Ama en önemlisi, babasının, tanıştığı andan itibaren nefret ettiği o pislik prensle evlenme emrini yerine getirmesine gerek kalmadan evine dnebilecekti.

zgrd.

Sonunda

zgrd.

ERTESİ GÜN Lynara uzun ve zorlu bir vardiyanın ardından köprüden ayrıldı. Buna aldırmadı. Kaptan koltuğuna oturmak için kıını yırtmıştı, bu yüzden orada otururken yapmak zorunda şeyden şikâyet etmesine imkân yoktu.

Boynunun arkasını ovuşturarak kamarasının yakınındaki asansörden ıktı. Bir kaşifin kaptan siti, yaşam alanlarının yanı sıra ayrı bir ofis ve brifing odasını da içerdiğinden, çoğundan daha büyüktü, ancak hiçbir şekilde en etkileyici değildi.

Bu onur, Dariel ve maiyetinin sahiplendiği gemideki VIP kamaralarına aitti. Bir prenses olarak kendisi de bir oda talep edebilir ve burayı kaptanın sitine dönüştürebilirdi ama zahmet etmemişti. Bir kere, bu onu prensin kendisiyle aynı koridoru paylaşmak zorunda bırakacaktı ve bir diğeri de, o kadar alana gerçekten ihtiyaı yoktu.

Ama kaptanın kamarasında gerçekten ama *gerçekten* hoşuna giden tek lüks banyoydu. Sıcak suyun içinde boylu boyunca uzanabilmek sadece bedenini değil, zihnini ve ruhunu da rahatlatıyordu. Bugün buna ihtiyacı vardı.

Biyo-imzasını algılayan kapılar o yaklaşırken kayarak açıldı. Yalnız olmadığını fark ettiğinde içeriye birkaç adım bile atmamıştı.

Kaşlarını çatarak olduğu yerde durakladı. Geminin ortam aydınlatmasının hafif ışıltısıyla yıkanan ana oda boştu. Basit bir cam panelle odadan ayrılmış olan ofis de öyle. Kamaradan geçerek yatak odasına doğru ilerledi.

Kapı kayarak açıldı ve yüz ifadesi gerginleşti.

Daniel onun yatağında sanki kendi yatağıymış gibi uzanıyordu. Yere saçılmış kıyafetlerinden anlaşıldığı kadarıyla çıplaktı ve iffetini korumak için ince bir çarşaftan başka bir şey yoktu.

"Lynara. Nişanlım," dedi Lynara büyüleyici olduğunu düşündüğü ama onun yerine bir ay sürecektir bir duşa ihtiyacı varmış gibi hissetmesine neden olan bir gülümsemeyle.

Doğrulup oturdu, çarşaf tehlikeli bir şekilde aşağı kayarak karın kaslarının yontulmuş hatlarını ve yorganın altında kaybolan sert kas çıkıntılarını ortaya çıkardı. "Görevden hiç ayrılmayacaksın sanmıştım. Seni bu kadar uzun tutan neydi?"

"Benim kamaramda ne işin var senin?" diye sordu ona ters ters bakarak.

"Eh, biz nişanlıyız," dedi, okunamayan gözlerle onu izleyerek. "Ve sen çok gerginsin. Köprüdeki o küçük sahne bunu kanıtladı."

Yanındaki yatağı okşadı. "Gel hadi. Sevişmek seni rahatlatacaktır."

Elinde değildi. Bir kahkaha attı ve ona sanki bir kafası daha çıkmış gibi baktı.

"Ciddi olamazsın," diye tısladı, elleri yanında sıkı toplar halinde kenetlenmişti. Ya bunu yapacaktı ya da onu burada ve şimdi küçük parçalara ayıracaktı. "Köprüdeki o 'küçük sahne' gemiyi bir gezegene çarpmaktan kurtarmamdı, bir tür... histeri patlaması değil!"

Daniel omuz silkti, çıplak omuzlarındaki kaslar bronz teninin altında kıpırdadı. "Bana kesinlikle histerik göründü. Özellikle de

Benimle konuşma şeklin. Akli başında hiçbir kaptan bir prene bu şekilde hakaret etmez."

"Hakaret mi?" diye tükürdü, yanakları öfkeden kıpkırmızıydı. "Seni lanet olası bir hava kilidinden atmalıydım!"

Bir kaşını kaldırdı, hoşgörölü bir gülümseme dudaklarını büktü. "Kaptanlığın baskısının seni etkilediğini görebiliyorum aşkım, bu yüzden taşkınlıklarını affedeceğim. Şimdi gel, ne de olsa nişanlıyız."

"Sen cidden kafayı yemişsin." Yüz ifadesi düştü ve ona ters ters baktı. Onunla yatağa gireceğini düşündüyse...

"Bu kadar eski kafalı olacağını düşünmemiştim Lynara." Ona ve gülümsemesi yerini kaş çatmaya bıraktı. "Sana karşı sabırlı davrandım, hatta Cavaal oğlanla küçük... cilveleşmelerine bile izin verdim. Ama artık bu sona erdi. Sen benim nişanlımsın. Karım olacaksın. Ve şimdi yatağa gireceksin ki ben de hakkım olanı alabileyim."

Eski moda mı? *Vaark* gibi!

"Bunun eski kafalılıkla bir ilgisi yok," diye karşılık verdi, sözleri havada soğuk bir kırbaç gibi şaklıyordu. "Teknik olarak nişanlı olabiliriz *Majesteleri* ama henüz evli değiliz. Bunun için benim onayım gerekiyor. Ve ben sizinle *asla* evlenmeyeceğim."

Derin ve acımasız kahkahası duvarlarda yankılandı.

"Sadece bir formalite," diye karşılık verdi, gözleri soğuk bir şekilde parlıyordu. "Ve çok tuhaf bir şekilde ifade ettiğin gibi, senin *onayına* gerek yok. Sadece bir telsiz çağrısıyla bizi vekaleten evlendirebilirim."

Öfke, süpernovaya dönüşen bir yıldız gibi içinde patladı.

"Çık dışarı," diye tısladı, eli kalçasında kılıfında duran blastera gitti. Normalde gemide silah bulundurmazdı ama bu bölgede korsanlarla ilgili raporlar vardı, bu yüzden bir gemiye çıkma grubuyla savaşmak zorunda kalmaları ihtimaline karşı mürettebat için kişisel silahlara izin vermişti. "Bu odanın biraz daha havalandırmaya ihtiyacı olduğuna karar vermeden önce."

Kadının sözleri karşısında sırtışı bozuldu, gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Belli ki beklediği tepki bu değildi ama ne bu ne de onun bir kan prensi olduğu gerçeği umurunda değildi.

"Evrendeki son erkek olsan bile sana bir metrelik sopayla bile dokunmam," diye hırladı "Şimdi. *Vaark*'ı. *Vaark*'ı. Dışarı."

Çarşafı beline dolayarak yataktan kayarken gözleri öfke ve inançsızlık arasında bir şeyle parladı.

"Ciddi olamazsın," diye mırıldandı, çenesi sıkıca kenetlenmişti.

"Çok ciddiym."

"Ben imparatorluğun bir prensiyim!" diye kükredi kızgın bir öfkeyle. "Sen benim tebaamsın!"

Gülüştü sertçe cınladı, mizahtan yoksun acı bir sest. "Prens ya da değil," diye kestirip , sesi soğuk bir öfkeyle sabitlenmişti, "Bu gemide kaptan benim."

Aralarındaki boşluğu kapattı ve sert bakışlarını ona dikti. "Bu gemide ne prensimsin ne de nişanlım," dedi ona, her kelimesi mükemmel bir şekilde telaffuz edilerek. "Sen benim yolcumsun. Hepsi bu kadar. Şimdi, ateş etmeye başlamadan önce size sadece bir kez daha söyleyeceğim. Odamdan çık."

Adam kadının yüzüne bakarken sessizlik çöktü ve sonra ifadesi değişti. İstedığı oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi zıplayarak odanın bir ucundan diğerine geçtikten sonra, uzay gemisinin gövdesini çatlatabilecek kadar nefret dolu bir bakışla onu mızraklamak için geri döndü.

"Bunun için pişman olacaksın," diye tısladı, sesi zehirliydi. Gözleri karanlık bir şekilde parlıyordu. "Bundan emin olacağım. Bir gün bana sürünerek , affedilmem için yalvaracaksın."

Başını sallayarak güldü.

"Oh, senden bir şey dilenmeden önce uzun ve soğuk bir bekleyiş olacak," diye karşılık verdi. "O yüzden sıkı sıkı sarınsan iyi olur."

Bununla birlikte elini salladı ve kapı panelini çalıştırdı. Kapı tıslayarak kapandı ve onu prensten ve onun zedelenmiş egosundan ayırdı.

Yeniden yalnız kalan Lynara derin bir nefes aldı. Sonra kendine küçük bir sırtıma izni verdi. O pisliğe nerede ineceğini söylemek iyi hissettirmişti.

Döndü ve tekrar boynunu ovuşturdu. Bakışları yatağın üzerine düştü ve inledi. Dariel o çarşafların içinde çıplaktı. Kokusu her yere sinmişti. Muhtemelen aletini de sürmüştü.

Dudağı geriye doğru kıvrıldı. Onunla yaklaşma fikri bile içini kasıp kavuruyor, sanki hayatının en kötü hiperuzay sıçramasını yapmış gibi mide bulantısı kabarıyordu. Hayır, sadece hayır. Onunla hiçbir şekilde evlenemezdi ve vekâleten evlilikler hakkında saçmalamış olsa bile onun rızasına ihtiyacı vardı. Her iki taraf da kabul edene kadar bağlayıcı değillerdi.

Ama yine de. Belki de... Bir "kaza" olabilir mi? Arızalı bir hava kilidi, serseri bir asteroid.

Sonra başını iki yana salladı ve bu düşüncüyü bir kenara bıraktı. O bir kaptandı, katil değil. Ama olsun, bu işten kurtulmak istiyordu.

durum. O gezegene gitmek için yeterince erken olamazdı. Ama şimdilik, o çarşafın çıkması gerekiyordu.

L Kaptanın ofisinin kapıları arkasından kapanarak onu kutsanmış bir yalnızlığa hapsederken ynara içini çekti. Karşıdan karşıya Odadan çıktıktan sonra bir iniltiyle masasının arkasındaki yıpranmış deri koltuğa çöktü. Uzun bir günün ardından vücudu dinlenmek için can atıyordu ama zihni günün olaylarıyla doluydu.

Ensesini ovuşturarak görev raporları yığınınına dehşetle baktı. Kaptanın imzasını gerektiren evrakların sonu gelmiyor gibiydi ve bunların gerçekten de yeni bir tür sabit tabanlı tavşan yaşam formu gibi bir yerlerde üreyip üremediğini ciddi ciddi merak ediyordu.

Önündeki yığını çekerken içini çekti. Bu işten tutkuyla nefret etse de, her formun bir amaca hizmet ettiğini ve gemide bir yerlerde birilerinin görevini yapmasını sağladığını biliyordu. Bu görev, imzalaması için daha fazla form oluşturmak *olsa* bile.

Küçük bir lütuf olarak, en azından Dariel bugün ortalıkta görünmemişti. Özellikle dün gece onu odasından kovduktan sonra, bugün onunla karşılaşma düşüncesinden korkuyordu, bu yüzden onun yokluğu minnettar olduğu küçük bir merhametti.

İlk dosyayı açarak sıkıcı bilgi ve rakamlardan oluşan sayfaları gözden geçirdi. Gözleri tedarik manifestoları ve motor çıkışlarıyla ilgili sıkıcı ayrıntılara takılıp kalmak istese de bu tanıdık rutin zihnini rahatlatı. Kendini odaklanmaya zorladı ve çok geçmeden yönetimde kayboldu.

İletişim sisteminden gelen ani bir zil sesi onu irkiltti ve başını kaldırıp baktı.

"Evet, ne ?"

"Gelen uzun menzilli iletişim," ve bilgisayar yumuşak, çift cinsiyetli sesiyle duyurdu.

"Kodu tanımlayın lütfen," diye emretti ve önündeki dosyayı kapattı.

"Kod SS-Nine-Alpha-Four. Albay Saar Cavaal adına kayıtlı, Yüzbaşı. Ekranda göstermemi ister misiniz?"

Cevap verirken zaten gülümsüyordu. "Evet, lütfen yap."

Saar'ın sert yüz hatları belirlediğinde arkasına yaslandı. Mavi gözleri muziplikle parlıyor, köhne barların karanlık köşelerindeki çalıntı anları ve her ikisi de göreve gitmeden önce birlikte geçirdikleri son geceyi hatırlatıyordu. "Saar," dedi. "Bu zevki neye borçluyum?"

Sırıttı, yüzündeki ifade bir kaşındaki yara izini vurguluyordu, bu iz kızın sormaya cesaret edemediği gizli bir operasyonun hatırasıydı. "Sadece kaptanı tebrik etmek için aradım. Dün orada kıl payı kurtulduğunu duydum ama tek bir çizik bile almadan atlatmışsın. Her zaman çelik gibi sinirleriniz vardı."

Omuz silkti, kaçak gezegenle burun buruna geldiklerini nasıl öğrendiğini sorma zahmetine girmede. O Sektör Yedi'ydi. Her zaman her şeyi öğrenirlerdi. Görünüşe göre, bilinmeyene doğru hızla yol alan bir gemideki olayları bile. "Hepsi bir günlük iş. Birinin evreni, amiralliğin bana yüklemeyi uygun gördüğü bu aptal asillerden kurtarması gerekiyor."

"Birinin onunla uğraşması gerekiyordu sanırım." Kıkırdadı. "Peki, komutayı nasıl alıyorsun? Ve mürettebat nasıl alışıyor?"

Lynara sandalyesinde arkasına yaslandı ve Saar havadan sudan konuşurken kalemini masaya vurdu. Sıradan sorular karşısında kaşlarını kaldırdı, ama ona ayak uydurmaya karar verdi.

"Nasıl olduğunu bilirsiniz. Homurdanırlar ve şikayet ederler ama işlerini yaparlar. İyi bir grup. Biraz huzursuzlar çünkü..."

Bilinmeyene doğru gidiyorlardı. Bu da her mürettebatı biraz tedirgin ederdi.

Durakladı ve ona baktı. Saar her zaman açık sözlüydü ve boş konuşmayı hiç sevmezdi. Peki ne oldu?

Saar dalgınca başını salladı, gözleri kısa süreliğine gerildi ve daha önce hiç görmediği bir ifade gözlerinden süzüldü. Bir şeyler kesinlikle ters gidiyordu.

"Neler oluyor Saar?" Lynara sordu, ses tonu sert ve araştıracıydı. "İkinci çayına çağırılmış bir asteğmen kadar kaskatı görünüyorsun."

mahkemeler."

İçini çekti ve yere baktı. Tekrar yukarı baktığında yüzünde onu derinden sarsan ciddi bir ifade vardı.

"Bak, olarak yakında olarak sen Sola, I fark etti I gerekir var bir şey söyledi." Tekrar durakladı.

"Ben... şey..."

Kaşlarını çattı. Saar en çekici kötü çocuktı. Söyleyecek söz bulmakta hiç zorlanmazdı.

"Bir şey mi söyledin? Ne dedin?"

Sanki kendi itirafının ağırlığından rahatsız olmuş gibi kaşlarını çattı.

"Sana aşığım Lynara," diye ağzından kaçırdı ve sonra kaşlarını çattı ona tekrar baktı. Bu o kadar Saar'a özgü bir şeydi ki, adamın söyledikleri olmasa *gülümseyecekti*. "İşte, söyledim."

Dondu kaldı. Buna ne cevap verecekti ki? Böyle bir açıklamayı hiç beklemiyordu, hele de ondan. Milyon yıl geçse bile. Elbette ona değer veriyordu ama aşk? Onlar menfaatleri olan arkadaşlardı; sadece ara sıra sınırlarını bilen yatak partnerleriydiler. Her zaman onun da aynı şekilde hissettiğini varsaymıştı.

"Sen... sen biliyor musun?"

Alnında bir çatık oluştu ve omuzlarındaki gerginliği görebiliyordu.

"Evet," dedi, sesini çaresizlik kaplamıştı. "Senden gitmemeni istemeliydim."

İnanılmaz bir kıkırdama çıkardı. "Bunun asla bir seçenek olmadığını biliyorsun. Bu benim görevim, benim çağrım... Bunu geri çeviremezdim."

"Evet, biliyorum." İçini çekti, sandalyesinde arkasına yaslandı ve iri ellerini kırpılmış saçlarında gezdirdi. Sonra ona baktı, çelik gibi bakışlarında kararlılık vardı. "Geri döndüğünde, Lynara... benimle evlenir misin?"

Bu sözler ona bir mızrak darbesi gibi çarptı ve önünde beliren yeni gerçekliği kavramak için çırpınmaya başladı.

Küçük, gergin bir kakhaha attı, midesi düğüm düğüm oldu.

"Evet, doğru. Ne yaptığını anlıyorum," diye alay etti, kalbi onun için göğsünü sıkan ve onu boğmakla tehdit eden bir mengene gibi ağrıyordu. "O zamana kadar yaşlanmış olacaksın ve kendine genç, ateşli bir eş arıyor olacaksın."

Gülmedi. "Şaka yapmıyorum Linnie" derken yüzü ciddiyetini koruyordu. O kadar yaşlı olmayacağım ve seni bekleyeceğim."

Nabızı hızlandı, onun kalbini kırma korkusu damarlarına doldu. Onun bunu yapmasını istememişti. O anda maskenin ardında, bunca yıldır yaptıkları çapkınca şakalaşmaların altında yatan gerçeği gördü: Saar onu seviyordu ve artık bunu görmezden gelemezdi.

"Lütfen," diye yalvardı, sesi serbest kalmakla tehdit eden ham duygularla boğulmuştu. "Bekleme. Yaşa, aşkı bul. Bir ailen olsun. Benim hatırım için."

Sahip olamadığım her şeye sahip olmak.

Başını iki yana salladı, çenesi kararlı bir ifadeye sahipti.

"Benim için başka kimse yok Linnie. Bunu her zaman bildiğini sanıyordum. Bekleyeceğim," diye söz verdi ve kararlılığıyla Linnie'nin ruhunu paramparça etti. "Son nefesime kadar."

Ve sonra iletişimi kesti.

Ekran kararırken, Lynara Saar'ın solan görüntüsünün olduğu boşluğa baktı, sözlerinin ağırlığı ve içinde uyandırdıkları karışık duygularla göğsü daraldı. Onu incitmekten nefret ediyordu ama görevi başka bir yerdeydi ve onu kalbini onunkinin yanına demirleme şansından uzaklaştırıyordu. Her ikisinin de geleceği için, en iyi arkadaşının kalbini kırmak anlamına gelse bile görevine odaklanmak zorundaydı.

ERTESİ SABAH Lynara geminin köprüsünde durmuş, önündeki ekranda uzanan yıldız benekli karanlık dizisini incelerken sırtı dik ve duruşu mükemmeldi.

Onlar uzayın bu bölgesini gören ilk Latharialılar, burayı keşfeden ve haritalandıran ilk insanlardı. Bu fikir onu hem gururlandırıyor hem de dehşete düşürüyordu.

Gururluydu çünkü bunu o yapmıştı. Sadece babasının ona dayatmaya çalıştığı kraliyet terbiyesinden kurtulmakla kalmamış, aynı zamanda annesinin mirasını lekelemek yerine ona onur kazandırmıştı. Annesi bir destroyere komuta eden en genç subaydı... ve şimdi Lynara'nın kendisi de bir kaşife komuta eden en genç subaydı. İmparatorluğun iki tarafı mükemmel bir uyum içindeydi. Ve annesinin anısını onurlandırmıştı.

Prens Dariel'le olan yüzleşmesini zihninden silmeye yetmişti. Sesi köprünün sessiz uğultusunu yarmadan önce bir ya da iki saniye boyunca.

"? Köprüye gidemezsiniz, Majesteleri!
Kaptan'ın emirleri!"

"Eminim kaptan nişanlısını görmek isteyecektir."

"*Şimdi ne istiyor bu herif?*" diye mırıldandı nefesinin altında, nöbetçi subay masasında oturan Adia'yla bakışarak. Hem İmparatorluk gemilerini hem de koloni seferlerini yöneten kural ve tüzükleri gözden geçiriyordu. Gerçek bir hasar vermeden önce prensin gemi sistemlerine erişimini kısıtlamak için bir şeye... herhangi bir şeye... ihtiyaçları vardı.

Omzunun üzerinden bakmak için döndü.

"Ekselansları." Başını, soydan gelen bir prensesin soydan gelen bir prene göstermesi gereken saygı seviyesine göre eğdi. Geminin kaptanı ve en üst rütbeli subayı olduğu için teknik olarak daha azıyla da kurtulabilirdi ama bunu yaparsa ortaya çıkacak sinirlilik buna değmezdi. "Bu sabah sizin için ne yapabiliriz?"

"Beni bu şekilde köprüden men edemezsiniz," dedi güvertede ona doğru yürürken. "Burada olmaya hakkım var!"

Hafifçe omuz , zarif, tek omuzlu bir hareketle onu çizmesinin tabanından kazıyıp atmayı hayal etti.

"Aslında yok. CV-Üç'ün yörüngesine girene kadar değil," diyerek hedef gezegenlerinin, Dariel ve kolonisinin ev olarak adlandıracağı yerin adını verdi. "O zamana kadar rütbeli subay benim ve İmparatorluk gemisi yönetim yasasının üç-beş-dokuz numaralı yönetmeliğine göre, geminin operasyonel alanlarına erişimi yalnızca mürettebatla sınırlama hakkına sahibim. Tüm koloni keşif personeli kendi güvenlikleri için belirlenmiş alanlarda kalmalıdır."

"Ne?" Dariel bir an için afalladı ve sonra yanında her daim bir gölge gibi duran yardımcısına bir bakış attı. Dün gece onun da yatakta olmamasına şaşırmıştı. Ya da en azından *bir liiraas* yılanı gibi yakınlarda pusuya yatmamış olmasına.

"Kaptan Varaant, bir K'Daar prensinin hünerlerini kanıtlama fırsatını bana borçlu olduğunuza emin misiniz?" Dariel'in kibri geri dönerken, anında yüzüne tokat atmak istediği bir sırıtma dudaklarına yayıldı. "Ne de olsa imparatorlukta bir K'Daar savaşçısından daha iyi bir pilot yoktur, öyle değil mi?"

Vaark. Onu orada yakalamıştı. K'Daar savaş sırasında as pilotlar ve savaşçılar sağlayarak yerini kazanmıştı, bu yüzden onunla bu konuda tartışamazdı. Akademi istatistiklerinin onunkinden daha yüksek olduğunu bile iddia edemezdi çünkü Vaark aile kartını oynamış ve K'Daar stratejilerini ve taktiklerini ifşa etme riskini göze alamayacağı bahanesiyle uçuş eğitiminden çıkmıştı.

"Prens ya da değil, pilot ya da değil. Ben burada kaptanım ve zaten bir pilotum var. Burada sizin hizmetinize ihtiyaç yok, Majesteleri."

Parmaklarını pilot konsolunun arkasında gezdirirken kibirli bir homurtuyla "Pekâlâ," diye cevap verdi.

Prens yaklaştıkça pilot iri gözlerle ona baktı ama genç adama yerinde kalmasını işaret etti. Gerekirse Dariel'in lanet olası kucağına oturmasına izin verdi; ona dümen kontrolünü ele geçirme izni vermiyordu.

"İtiraf etmeliyim ki, bunun biraz daha kolay olacağını ummuştum Lynara. Ama tarih beni haklı çıkaracak."

"Ne yaptın sen?" diye sordu, bakışları onunkilere kilitlendiğinde korkusu omurgasından aşağı buz gibi iniyordu.

Ona cevap vermedi, sadece sırtarak konsolun üzerine eğildi ve pilotun ellerini yolundan çekti. Parmakları bir konser piyanistinin zarafetiyle kontrollerin üzerinde dans ediyor ve alarmlar uyarılar veriyordu.

"Bu da ne?" Hem kendisi hem de pilot ellerini konsoldan çekmek için öne doğru hamle yaparken nefes nefese kaldı.

Gemi ani rota değişikliğiyle sarsıldı; aklı başında hiçbir pilot bu kadar büyük bir gemiyle bu hızda böyle bir rota değişikliği yapmazdı. Motorlar bu ani zorlanmayı protesto edercesine inledi, geminin alt şasisi bükülüp zıt yönler çekilirken çığlık attı.

"Ne halt ettin sen?" diye bağırarak kaptan koltuğuna doğru sıçradı, kumandaları ele geçirip rotalarını düzeltmek için çırpınıyordu. Ancak bir şey yapamadan, irkilmiş soluklar dikkatini ileri doğru çekti.

Dönüp ekrana baktı ve tam önlerinde uzayda açmış bir çiçeğe benzeyen şey gözlerini kamaştırdı. Kocaman taç yaprakları en güzel serulean rengindeydi, *Elysium*'a doğru uzanırken uzayda parıldıyor ve ışıldıyordu, ötesindeki yıldızlar sadece görülebiliyordu. Bu da neydi böyle?

"Kahretsin! Dümen, rotayı tersine çevir, hemen!" diye bağırdı, gözleri aletler ve görüntü ekranı arasında gidip geliyordu.

Mürettebat itaat etmek için çabaladı, gemi bilinmeyene doğru savrulurken havada yoğun bir gerilim vardı. Döndü ve sert bakışlarını köprüyü koruması gereken güvenlik ekibine dikti. "Prensi tutuklayın ve köprümden uzaklaştırın!" diye bağırdı.

Anomali giderek yaklaşırken parmaklar konsola komutlar giriyordu.

Subaylar tereddüt etti, şaşkınlıkları yüzlerine yansımıştı. "Ama Yüzbaşı," diye kekeledi biri, "O bir... *prens*."

"İmparatorun kendisi bile olsa umurumda değil!" kükredi, sesi köprüde bir gök gürültüsü gibi yankılandı. "Çıkarın onu buradan, hemen!"

Neredeyse hiç duraksamadan güvenlik görevlileri harekete geçti ve prensin kollarından tutarak onu konsoldan uzaklaştırdı. Başka bir zaman olsa, prensin kendini beğenmiş yüzünün şaşkınlığa ve direnişe dönüştüğünü görmek küçük bir tatmin kaynağı olabilirdi ama şu anda bunun için zamanı yoktu. Gemiye dışarıdaki o *vaark* her neyse ondan uzaklaştırması gerekiyordu.

"Kaptan, motorlar tam geri viteste, ama kurtulamıyoruz!" diye seslendi pilot, kontrollerle boğuşurken boncuk boncuk soğuk ter yüzünün kenarından aşağı süzülüyordu.

Artık çok geçti.

Gemi anomalinin içine çekilirken şiddetle sarsıldı, gerçekliğin dokusu kendi üzerine katlanıyor gibi görünüyordu. Sanki içi dışına çıkıyormuş gibi hissediyordu - tekrar tekrar, sonu gelmeden.

Renkler, fizik kurallarına meydan okuyormuş gibi görünen başka bir dünyaya ait bir kaleydoskop gibi görüşünün etrafında dönüyordu. Yukarı aşağı, aşağı yukarı. Sol ve sağ artık anlamlı bir şekilde var olmuyordu.

Midesi protesto edercesine çalkalandı ve sinir uçları binlerce çelişkili hisle cızırdarken vücudu bunaldı. Bunun tuhaflığı onu parçalıyor, gerçeklik duygusunu kâğıt mendil gibi parçalıyordu.

Sonra başladığı gibi aniden durdu.

Anomalinin çekimi gevşedi ve sevmediği avını tüküren bir yırtıcı hayvan gibi onları serbest bıraktı. Mide bulantısı boğazına hücum etti, duyuları kendini dengelemeye çalışırken safra yaktı.

Ama henüz tehlikeyi atlatmamışlardı.

Köprüdeki alarmların çığlıkları klakson sesleri gibi havayı deliyor, tiz titreşimler varlığında yankılanıyordu. Gemi kakofoniye yarıp geçerken panikle atılan çığlıklar

bilinmeyen gezegenin atmosferi şu anda bile görüntü ekranını dolduruyordu.

"*Trall!*" diye tısladı. Atmosferik iniş için olmayan frenlerle, geminin tasarlandığından daha hızlı bir şekilde bir gezegenin yüzeyine doğru savruluyorlardı. "Tüm motorlara ters itiş gücü!"

Gezegenin atmosferinin güçlerine karşı savaşırken zaman yavaşladı. Parmakları konsolun üzerinde dans ederken, gemiyi kontrol altında tutmaya çalışmak için umutsuzca komutlar girerken damarlarında adrenalin dolaşıyordu.

"Dümen yanıt vermiyor Kaptan!" diye seslendi dümenci, sesi gergin ama baskı altında kontrollüydü.

"Yapısal bütünlük bozuluyor. Geri çekilemiyoruz!" Mühendisler telsizden bağırdı.

"Peki ya kaçış kapsülleri?"

"Çok geç. Kapsüller yeniden girişte yanacak," diye yanıtladı başmühendisi, acımasız tonu içinde bulundukları durumun ciddiyetinin altını çiziyordu.

"Tüm gücü ön kalkanlara verin ve motorları geri vitese takın!" diye bağırdı. Son bir derin nefesle gemi çapında bir telsiz açtı, sesi sabitti. "Tüm personelin dikkatine. Çarpışmaya hazır olun!"

T Dünya kaos ateş içinde patladı, taklalar atmaya başladı. Lynara etrafa savrulurken çığlık attı. Çocukken sevdiği bez bebek, tutunacak bir şey bulmak için umutsuzca uzanıyordu.

Ama dünya altüst olmuştu, kumanda koltuğu alevler ve karanlıktan oluşan bir kaleydoskopun içinden dünyaya bakıyormuş gibi bir görünüp bir kayboluyordu. Her denediğinde ıskalıyor ve girdabın içine daha da yuvarlanıyordu.

Kıvılcım saçan kabloların ve sönen ışıkların parıltısı karanlığı noktılıyor, ona şaşkınlık ve dehşetin anlık görüntülerini veriyordu: kopmuş bir bölmeye yığılmış mürettebattan birinin cansız bakışları; önündeki kan sıçramış kontrol konsolu yanıp sönüyor ve sıkıntı içinde vınlıyordu; devreler kısa devre yaparken kıvılcım saçan kırık bir duvar paneli.

Daha fazla çığlık.

Sert yüzeylere çarparken, her darbe ciğerlerindeki nefesi kesiyor ve gücünden daha fazlasını çalıyordu. Acı, geminin titreyen ölüm sancılarıyla eş zamanlı olarak ağır bir davul gibi içinden geçti ve sonra öncekinden daha büyük ve çok daha nihai bir şeye çarptı.

Sanki ışık hızında bir gezegene çarpmış gibiydi. Bir an bilinci yerindeydi, kaosun içinde yönünü bulmaya çalışıyordu ama bir sonraki an acı ve bilinçsizlik arasında bir yerde, sisli bir pus içinde sürükleniyordu.

Önce ağrı geri geldi. Hep öyle olurdu.

Sonra sesler geldi. Acı çığlıkları ve yumuşak inlemeler. Yerine otururken işkence gören metalin gıcırtısı. Sonra alarm klaksonlarının sesi ve geminin bilgisayarının yakın bir çarpışmaya dair uyarısı, sanki birinin sesini yeni açtığı ikinci bir ses parçasıymış gibi.

Nefes nefese kalmış, ciğerlerine hava çekmeye çalışıyordu ama kaburgaları acı acı sızlanıyordu. Gerçeklik, kopuk parçalar halinde kendini tekrar bir araya getirdi ve tekrar kaybedeceğini dışındı... Tekrar karanlığa doğru kayacaktı.

Her nasılsa yapmadı. Bunun yerine gözlerini kırpıştırdı ve üstündeki tavana baktı. Yanlış görünüyordu, metal bükülmüş ve bükülmüş, binlerce okyanusun ağırlığını taşıyor gibi şişiyordu. Gemi inliyordu, ölüm sancıları çeken yaralı bir canavar gibi acı dolu bir ses. Yan dönmeye çalıştıkça yumuşak iniltisi yankılanıyor, ciğerlerindeki dumanı temizlemeye çalışırken ksryordu. Her hareket, kırılan camlardan daha keskin acı parçaları gönderiyordu.

Ölmekte olan geminin metalik senfonisi, Dariel'in sesi kaosu yarıp geçerken, sözleri gövdeyi kaplayan buz gibi keskin ve soğuk bir fonda kayboldu. "Corbin, Takar, yangınları kontrol altına alın. Alun, ana bilgisayar emniyete al. Herhangi bir veri kaybını göze alamayız."

Vücudu kurşuni ve dışnceleri yoğun bir halde onu izledi. Dariel kargaşanın ortasında bir kontrol senfonisiydi, komutları bir liderlik portresi çiziyordu. Dudakları kıpırdadı, bir gülümseme hayaleti ağzının kenarlarını çekiştirerek kızın bakışlarıyla buluştu, memnuniyeti zar zor maskelenmişti.

Onun yanında dizlerinin üzerine çöktü, yüzünün bir tarafı arızalı ışıkların buz gibi parıltısıyla yıkandı. Endişeli bir prensin taklidi, ürkütücü mavi ışığa kazınmış bir kahraman figürü. Lynara'nın illüzyonu görmek için azalan gücüne ihtiyaı yoktu.

"Sen..." Sesi bir fısıltı gibi geldi, acı ve ısırgan. "Hepimizi ldrdn."

"Hayır, aşkım," diye karşılık verdi küçük, hoşgrl bir gülümsemeyle, saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzanırken. Kızın onu ısırmaya çalışacak gücü bile yoktu. "Onlara yeni bir başlangıç verdim. İmparatorluğun boğuculuğundan uzakta yeni bir başlangıç. Yeni bir dünya... kuralları bizim koyduğumuz, geçmişte yaşayan ve her gölgede ve her köşede dışman gören bir imparatorun olmadığı bir dünya."

Başını iki yana salladı. "Sen delisin. Gerçekten delisin."

Kıkırdayarak eğildi, evleneceği kadına göz kulak olan endişeli bir nişanlı rolü oynuyordu. Kadının tüyleri diken diken oldu ve uzaklaşmaya çalıştı ama adamın sert eli onu yerinde tutmak için omzunu sıktı.

"Benim hükümdar olduğum bakır bir dünya," diye fısıldadı. Sıcaklık maskesi, altındaki buz gibi hırsı ortaya çıkarmak için kaydı. "Ve tek yapmam gereken *senden* kurtulmaktı."

Farkına vardığında nefesi kesildi, soğuk ve acımasızdı. Bu bir kaza değildi. Yönetmek istiyordu... bedeli ne olursa olsun. Kraliyete hizmet eden bir hayat onu asla tatmin etmeyecekti. Tahta ulaşamayacağına göre, iktidarı ele geçirmenin başka bir yolunu bulmuştu. Tiksintiyle geri çekildi.

"Sen delisin!"

Kahkahası kaosun içinde çınladı, ürpertici bir ses köprünün yıkık duvarlarında yankılandı.

"Zavallı Lynara," diye mırıldandı, şok geçiren mürettebata dönerken sesinde sahte bir endişe vardı. "Korkarım kazada başını çarptı. Söylediği tek kelimeye bile güvenemeyiz. Onu stabilize etmemiz gerekiyor."

Bir çift mürettebat üyesini işaret etti. "Siz ikiniz! Bir sedye kapın. Onu buradan çıkarmamız gerek. *Hemen!*"

Sanki onun yorumuna cevap veriyormuş gibi, gemi tekrar inledi ve odadaki herkes donup kaldı, yukarı baktı.

"Bu güverteyi boşaltmamız gerekiyor," diye emretti Dariel. "Tavan her an çökebilir ve çökmeden önce buradan çıkmamız gerekiyor."

Bakışları onunkilerle kilitlendi ve kısa bir an için o buz gibi derinliklerde bir memnuniyet titreşimi gördü. Bunun farkına varmak onu damarlarında dolaşan acıdan daha fazla ürpertti.

"Kestirmek için çok kötü bir zaman seçmişsin aşkım. İyi ki buradayım. Artık senin yerine ben bakabilirim... Sen sadece dinlen."

"Hayır," diye karşı çıktı, oturmak için mücadele etti. Acı başını döndürmüştü ama neredeyse başarıyordu. "Ben iyiyim... Biri bana durum raporu versin, *hemen!*"

"Ne dediğini bilmiyor. Yaralı... Hem de çok kötü," diyerek sözünü kesen Dariel'in gür sesi onunkini bastırırken, bir elini uzatıp onu hiç de nazik olmayan bir şekilde geri itti ve hareketi vücuduyla gizlendi.

"Staz," diye duyurdu, bakışları soğuk çelik gibiydi. "İyileşene kadar onu durağan hale getirin. Onun için en iyisi bu... hepimiz için."

"Hayır... hayır!" Lynara'nın nefesi kesildi, protestosu zayıf ve bozuktu, Dariel'in yalanlarıyla kör olmuş mürettebata çaresizce yalvarıyordu. Ama gücü azaldı ve onu sedyeye kaldırdıklarında sözleri tutarsız mırıltılara dönüştü.

Mürettebatının endişeli yüzleri tepesinde belirdi, kaşları endişeyle çatılmıştı. Onlara bir şeyler anlatmaya, onları Dariel'in deliliği konusunda uyarmaya çalıştı ama sözleri karmakarışık bir ses karmaşasıydı, kendini anlaşılır kılmaya çalıştıkça sadece bir gevezelikti.

"Ne demek istediğimi anladın mı..."

Acı ve hezeyan denizinde sürüklenirken sesi kayboldu ve zaman anlamsız bir kavram haline geldi. Gölgeleer mürettebat üyelerinin hayaletlerine dönüştü, yüzleri şekil değıştirdi ve o gemide taşınırken gerçek benliklerinin parodilerine dönüştü. Ama bildiğı gemi değıldi bu. Pırıl pırıl metal koridorlar gitmiş, yerine parçalanmış çizgiler ve bükülmüş metal gelmişti.

Birkaç kez gözlerini açtığında, etrafındakiler güverteler arasında tırmanmaya zorlanırken, gemiyi parçalayan ve onu yukarıdan aşağıya açan güçler tarafından sağlanan erişimle kendini dik olarak taşınırken buldu.

Durağanlık salonuna girdiklerinde kendine geldi, ciğerlerini dolduran soğuk havayla nefesi kesildi. Bir kapsüle yerleştirilirken çırpınışları zayıf ve dengesizdi, vücudu her hareketi protesto ediyordu.

Duyduğu son şey Dariel'in yatıştırıcı yalanlarıydı. "Kapsül onun yaralarını iyileştirecek. İyileştiğinde geri döneceğiz."

Cam kapanırken onunla göz göze geldi ve sonra yüzü soldu, ilaçların etkisiyle dünyası sessizliğe büründü. Yaşayanların dünyası soldu, yerini durağanlığın uyuşturan durgunluğu aldı.

Ama soğuk etkisini gösterdiğinde, son düşüncesi meydan okumak oldu. Dariel savaşı kazanmış olabilirdi ama onun savaşı kazanmasına izin vermeyecekti.

Uyanacaktı. Savaşacaktı. Kendisi için,
mürettebatı için, gemisi için. Onun
kazanmasına asla izin vermeyecekti.

Buzun içindeki GEMİ beklediğinden çok daha büyüktü.

Murphy bembeyaz genişlikte ilerleyerek eski geminin heybetli gövdesine doğru yürürken, Taavik de onun yanında, ekipleri de arkasından geliyordu.

Sert kutup güneşi altında buz kristalleri parıldarken, kar ayakların altında çıtırdıyor ve gemiye ulaşana kadar sonsuz bir halı gibi yayılıyordu. Son zamanlarda meydana gelen hareketlilik onu kar ve buz katmanlarının arasından yukarı doğru itmiş, devasa leviathan'ın sayısız çağlar boyunca bozulmadan duran yan tarafını ortaya çıkarmıştı.

Yukarı bakarken nefes alışları kulaklarında yankılandı. Geminin büyük olduğunu biliyordu, ama ona bu kadar yakın olmak, bu büyüklüğü beynini bozmakla tehdit edecek bir şekilde odak noktasına getirdi. Kendini gökdelene bakan bir karınca gibi hissetti.

Nefesini verdiğinde, nefesi kaskının vizörünü buğulandırdı ve görüşünü kesti.

"Bunlar gerçekten gerekli mi?" Taavik'e döndü ve kaskın yan tarafına dokundu.

Takımdaki Latharian savaşçılarının değil de sadece insanların bunları takıyor olması dikkatinden kaçmamıştı.

Taavik'in yüz ifadesi odaklanmıştı, gözlerini kısarak önlerindeki büyük gemiye bakıyor ve bir eliyle yüzünü güneşten koruyordu. "İçerideki havanın bileşiminin ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Kimseyi riske istemiyorum."

Bununla, insanlardan hiçbirini onlarla birlikte riske atmak istemediğini kastediyordu. Büyük Latharlı, imparator Daaynal'ın olabileceğinden çok daha diplomatik olsa da, odada hâlâ bir fil vardı. İnsanlar daha küçüktü... daha zayıftı ve Lathar'ın sahip olduğu genetik adaptasyonlardan yoksundu.

"Yine de ileride keşif yapmamıza izin verirsiniz," dedi büyük savaşçı. "Koşulları tespit edebilir ve güvende olduklarından emin olabiliriz-"

"Hayır, sorun değil," diye sözünü kesti Murphy. "Üstesinden geleceğiz. Ayrıca, kask kameraları gözden kaçırdığımız bir şeyi yakalayabilir. Tam bir kayda sahip olmak daha iyi."

Ve ayrıca bir arıza emniyeti. Çünkü Daaynal'ın bu keşif gezisine liderlik etmesine izin vermesini her ne kadar takdir etse de, Latharian imparatorunun gemiyi ellerinde *tutmalarına* izin vereceğini hiç sanmıyordu.

Hayır, imparatorun antik gemiyi yörüngeye taşımaları için bir neden bulma ihtimali oldukça yüksekti ve

o zaman içerdği her türlü bilgi ve teknoloji yok olacak ve insanlığın iyiliği için ulaşamayacağı bir yere gidecekti.

Murphy'nin dudakları ince bir çizgi halinde sıkıştı. Bu da burada, yerde... toprağın *içindeyken* toplayabildikleri kadar çok bilgi toplamaları gerektiği anlamına . Ya da buzda.

"Nasıl istersen." Taavik başını eğdi.

Devam ettiler, geminin yanına yaklaştıkça yayıldılar. Neyse ki, geminin çarpma şekli ve ardından kar ve buzdan yeniden ortaya çıkması, devasa yükleme bölmelerine benzeyen şeyleri ortaya çıkarmıştı.

İçlerinden birinin kapısının yarısı yoktu, atmosferi yalıtın ve gemidekileri güvende tutan metal tamamen yırtılmıştı.

"İnerken çok sert vurmuşlar," diye mırıldandı Murphy, bakışlarıyla geminin bordasındaki sıyrık ve oyukları takip etmek için dönerek.

"Evet, öyle görünüyor," diye yanıtladı Taavik. "Geminin parçalanmamasına şaşırdım. Bu şeylerin hepsi uzayda inşa edildi. İnş yapmak için tasarlanmamışlar."

"Yine de birileri hayatta kaldı," dedi. "Yoksa insanlık temelde burada olmazdı."

Ya da olurlardı, ama kesinlikle şimdiki gibi olmazlardı.

"Geri çekilin," diye uyardı Taavik açıklığa ulaştıklarında.

Murphy yukarı baktı. Kapının yırtık kısmı yüzlerce metre yukarılarındaydı. Kıyaslandığında kendini yine karınca gibi hissetti.

Yumruğunu havaya kaldırarak arkasındaki ekibe durmalarını ve Taavik'in bileğindeki makineyle tarama yaparak birkaç adım ilerlemesini izlemelerini emretti.

"Düşük seviyeli enerji izleri okuyorum, yani iç savunmalar hâlâ aktif olabilir," dedi. "Ya da muhtemelen geminin hareketiyle yeniden aktif hale gelmiş olabilirler. İlk imparatorluk savunmalarının çoğu, Lataryan olmayan biyo-işaretleri taramak ve onları ortadan kaldırmak için tasarlanmıştı."

Murphy'nin omurgasından bir ürperti geçti ve başını salladı. İsteyeceği son şey, eski bir bilgisayarın hâlâ kin tutması yüzünden durduğu yerde lazerle öldürülmektir.

"Yani insan genomundaki Latharian DNA'sı bizi korumayacak mı?" diye sordu, Taavik eşiği geçerken pozisyonunu koruyarak.

Taavik başını salladı, kapının hemen içinde dururken geniş omuzları gergindi, rüzgâr botlarının etrafındaki karı tekmeliyordu. "Muhtemelen değil, hayır. Buraya kadar her şey yolunda. Herhangi bir savunma aktif gibi görünmüyor."

"Peki ya sen?" Murphy merakla sordu. "Anladığım kadarıyla modern Latharian DNA'sı önemli ölçüde değişmiş. Bu da bilgisayarın sizi tanınmasının pek mümkün olmayacağı anlamına mı geliyor?"

Taavik geri dönerken omuz silkti. "Şansımı deniyordum. Tarihi kayıtlar *Elysium*'un kaptanını Lynara Varaant olarak gösteriyor, kardeşi de benim atalarımın biriydi. Bu, sistemlerin beni tanınması için yeterli olacaktır."

Murphy kaşlarını çatı. "Varaant mı? Klan adının V'aant olduğunu sanıyordum?"

Taavik'in dudakları büküldü. "Öyleydi ama tarihimizin bir noktasında isim değiştirildi ve kısaltıldı," diye açıkladı. "Çoğu Latharian klanı gibi biz de isimlendirme geleneğimizi kraliyet soyununkine benzetecek şekilde ayarladık."

Murphy bir kaşını kaldırdı. Yabancı bir toplumda bile, gücü elinde tutanlarla uyum sağlamak için bu tür geleneklerin nasıl geliştiği ilginçti. Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere zihnine not etti.

"Büyüleyici," diye mırıldandı ve sonra önlerindeki devasa gemiye baktı. "Geminin sizi buharlaştırmaya karar vermediğine sevindim. Devam edelim mi?"

Eşiği geçtiler ve buz gibi hava yerini ağır, durgun bir atmosfere bıraktı. Her bir ayak sesi uçsuz bucaksız alanda yankılanıyor, göğsünde yankılanan davul gibi bir ritimle doluyordu.

"Sıkı tutun," diye emretti. Kimsenin yoldan sapıp yanlışlıkla gizli savunmaları tetiklemesini göze alamazlardı.

El fenerlerinin ışıkları karanlığı yararak muazzam duvarlarda ürkütücü şekiller oluşturuyor ve şifreli yazılarla birlikte çoktan ölmüş eski kontrol panellerini aydınlatıyordu. Bir tür koridorda gibiydiler. Murphy bunun kargo için mi yoksa başka bir amaçla mı yapıldığını anlayamamıştı.

"Hiç izlendiğinizi hissettiğiniz oldu mu?" Taavik alt tonda mırıldanmak için yaklaştı, başını aşağıda tutarak bileğindeki tarayıcıya baktı.

"Evet... sadece benim tüylerim diken diken oldu sanıyordum."

Taavik başını kaldırıp kara gözlerini ona dikti ve homurdandı. "Sayın Başkan, ürkek olmasını bekleyeceğim son varlık sizsiniz."

"Ürkek değil," diye karşılık verdi, eli yanında duran tabancasının kılıfındaydı. "Daha çok... dikkatli ve olasılıkların farkında. Paranoyak olup hayatta kalmak, güvenip ölmekten daha iyidir."

"İlginç bir geçmişli olan birine benziyorsunuz."

Murphy kısa bir kahkaha attı, sentetik derinin yüzünün yan tarafındaki yaraların üzerinden çekildiğini hissediyordu. "Evet, öyle de denebilir."

Geminin derinliklerine indikçe soğuk daha az ısıracı ve daha az istilacı görünüyordu. Sanki etraflarındaki metal duvarlar soğuğu emiyor ve . Ekip geminin derinliklerine indikçe Murphy'nin omurgasından aşağı soğukla ilgisi olmayan bir ürperti yayıldı.

Yollarına dökülen bükülmüş metal ve molozlar terk edilmişlik ve trajedinin hikâyesini anlatıyordu. Koridorları eskiden olduğu gibi, Latharian mürettebatının yük taşıdığı ya da görev yerleri arasında koşturduğu haliyle hayal etmeye çalıştı ama bu imkânsızdı.

Karanlığın derinliklerine doğru ilerledikçe lanetli atmosfer daha da yaklaşıyor, ensesinde diken diken oluyordu. El fenerinin ışığını yukarı tuttu. Yüksek tavanlar, bu kadim geminin insanlardan çok daha büyük varlıklar, uzak geçmişten gelen Lathar için inşa edildiğini hatırlatıyordu.

"Sayın Başkan?" Dubois'nın sesi onu düşüncelerinden kopardı ve döndü. El fenerini yakındaki bir duvara tutmuştu. Işık huzmesi, duvarda bir çizgi halinde uzanan bir dizi kabartmadan yansıyor. Yabancı olmalarına rağmen o kadar tanıdık geliyorlardı ki, sanki gözlerini kısarak ve yan bakarak onları anlamlandırabilirdi.

"Taavik?" diye seslendi ve Latharian da gliflere bakmak için onlara katıldı.

"Bu eski bir Lathar... Bu lehçeyi hiç görmemiştim." Taavik dudaklarını büzerek bileğindeki cihazı yazıyı taramak için kullandı. Sonra da eğlenerek homurdandı.

"Ne ?" Murphy sordu.

"Motorlara kadar." Büyük Latharian sııttı. "Görünüşe göre işaretleri ekonomik kullanmışlar, değil mi?"

"Belki de mektupla ödeme yapmışlardır." Murphy omuz silkti. "Devam edelim, bakalım bir bilgisayar ya da başka bir şey için bir erişim paneli bulabilecek miyiz?"

O zaman yardım sinyalinin kazara mı verildiğini yoksa burada gerçekten birinin olup olmadığını anlayabiliriz."

İlerlediler, iki ekip ana koridor gibi görünen bir yerde ilerlerken birbirlerine karıştılar.

"Bu gemi... şu anki Latharian gemilerinden farklı görünüyor," diye yorumladı Murphy, Taavik onunla birlikte adım atarken. Şimdiye kadar bindikleri bunun gibi devasa gemilerdi ama içleri daha çok büyük açık alanlara sahip katedraller gibiydi. Bunun gibi kapalı ve karanlık değillerdi.

"Öyle. Bu sınıf gemiler çoğunlukla Tanel Savaşları sırasında inşa edildi," diye cevap verdi Taavik, yürürken gözleri keskindi, belli ki çevrelerindeki her detayı inceliyordu.

Murphy Latharian ekibinin hareketlerindeki disiplinli rahatlığı fark etti, bu onların askeri geçmişlerinin bir kanıtıydı. Gemiye taradılar, gözleri saygı ve merakla doluydu.

"Ondan sonra, motor tasarımındaki bir değişiklik farklı bir uzay şasisi ve gövde yapısı gerektirdi. Yani bu... bu inanılmaz." Tekrar sırttı, dışları yarı karanlıkta beyaz bir çizgi gibi görünüyordu. "Umarım motor çekirdeğinin en azından bir kısmını sağlam bulabiliriz. Planlar çağlar önce kayboldu, bu yüzden nasıl çalıştıkları hakkında hiçbir fikrimiz yok. Panel Savaşı öncesi teknolojinin Köken gezegenden gelmiş olabileceğine dair spekülasyonlar bile var."

"Köken gezegen mi?" Murphy sordu, ışığın huzmesini tavanla koridor duvarı arasındaki bağlantı boyunca kaydırırken kaşları çatıldı, kameralar veya dahili silahlara benzeyen herhangi bir şey arıyordu.

Taavik olumlu bir homurtu çıkardı. "Türümüzün ortaya çıktığı gezegen. Sanırım sizinki de bir bakıma. Kayıtlar başlamadan önce yeri kaybolmuştu. Ama eğer bu savaş öncesine aitse, onu bulmamıza yardımcı olacak bir ipucu elde etmemiz mümkün."

Murphy ortasında durdu, büyük uzaylıya bakarken şaşkınlık içindeydi.

"Bekle... ne? Lathar, Lathar Prime'dan gelmiyor mu?" sordu, yüz ifadesini gizleyemeyecek kadar şaşırmıştı. "Yani orada evrimleşmediniz mi?"

Taavik başını sallayarak yarım döndü. "Hayır. Aslen nereden geldiğimizi bilmiyoruz. Kadim hikâyeler bizi evimize getiren arke-gemilerden bahseder, tanrılara ait devasa gemiler

Bizi Köken gezegenden taşıdıkları zaman, ama çoğu efsane gibi... ayrıntılar konusunda biraz seyrekler."

"İleride bir şey var!"

Bağırış önlerinden geldi. Taavik ve Murphy bakiştılar ve mesafeyi daha hızlı kat etmek için hafifçe koşarak o tarafa yöneldiler.

"Gözlerini ve kulaklarını açık tut," diye emretti Murphy, karanlığın içinde etrafına bakınırken dikkatli adımlarla ilerliyordu.

Meşalesinin ışını koridorun çatısından kaymadan bir an önce bir boşluk hissi onu uyardı ve ardından koridor büyük bir salona açılırken yukarıdaki karanlıkta kayboldu.

Odanın ne kadar büyük olduğunu anlayabilmek için el fenerini koridorun iki yanındaki duvarlara tuttu ama duvarlar neredeyse ışığın ulaşabildiği kadar düz bir çizgi halinde devam ediyordu.

döndü. Yani... büyük o zaman.

"Burası neresi?" diye mırıldandı, yarı kendi kendine, onlar ilerlerken. Önlerindeki karanlığın içinden bir şey belirdi. Karanlığın içindeki hafif bir gölge sağlamlık hissi veriyordu.

"Bu..."

Yukarı baktı ve sonra biraz daha yukarı. O şeyin tepesini bile göremiyordu; karanlığın içinde kaybolmuştu, en az on kat yüksekliğindeydi.

"Motor," dedi Taavik, kalın sesindeki heyecanla. El fenerleri ileride bir parmaklık seçti, metal çizgileri ötesindeki inişi engelliyordu.

Oraya ulaştılar ve Murphy aşağı bakarken ıslık çaldı. Makine görebildikleri kadar aşağı iniyordu. "Bahse girerim bu şey *çok fazla* güç üretiyordur."

"Bu şey ne kadar *büyük*?" Dubois, Murphy'nin yanında durarak sordu.

Başını iki yana salladı. Mühendis değildi, o yüzden bir tahminde bulunamazdı. Ya da gerçekten neye baktığını.

Makine sık çizgilerle akıl almaz bir karmaşıklığın yan yana gelmesinden oluşuyordu ve onlar izlerken metal canlanıyor gibi görünüyordu. Bir an önce düz ve hareketsiz olan yüzeyi soluk bir parıltısıyla titreşmeye başladı. ağıdalandı ve soldu tıpkı uyuyan bir gibi

Yaratığın nefesi, kasklarının ön yüzlerinde ürkütücü bir ışıık gösterisi oluşturuyor.

"Her zaman böyle miydi?" diye sordu. "Neredeyse... canlı hissediyorum."

Taavik başını iki yana salladı, bakışları bileğindeki ekrana odaklanmıştı. "Hayır, öyle olsaydı alırdık. Bu yeni bir şey."

Murphy dönüp ona baktı. "Gelişimiz onu aktive etmiş olabilir mi?"

"sanmıyorum. Kontrol odasını bulmalıyız. Bu ..."

Motorun etrafındaki balkonu takip ederek çalışma alanları ve sıra sıra konsollarla dolu devasa bir mühendislik bölmesine açıldılar. Gözlerini kırıştırdı. Bu şeyi çalıştırmak için kaç mühendise ihtiyaçları vardı?

"Pekala..." Onları saran sessizliği bozdu. "Dikkatli hareket etmeliyiz. Burası sadece bir müze değil; geçmişle bir bağlantı. Buna saygı duyalım."

Geminin metalik kokusu kaskının temizleyicilerinden süzölüyor ve içinde adrenalin zonkluyordu. Ekip üyelerinin sesleri kaskını dolduruyor, keşfettiklerini ana iletişim kanalı üzerinden paylaştıkça birbirine karışyordu.

"Bu teknolojinin bazıları... iki yüz elli bin yıldan daha eski ama yine de çok gelişmiş," diye mırıldandı Savaar yakınlarda, neredeyse kendi kendine. "Bunların bazıının ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bir tür tahrik sistemi konsoluna benziyor, belki?" Dubois, büyük Latharian savaşçısının yanında dururken, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı.

Taavik yakındaki bir konsola geçip ışığını giriş paneline tutarken, "Bunlardan herhangi birinin hâlâ güce bağlı olup olmadığını ya da zamanın kabloları bozup bozmadığını görmemiz gerekiyor," diye ekledi.

Eski motorun yumuşak uğultusu odayı doldururken parmakları tuşların üzerinde dans etti. Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra önünde bir sanal ekran yanıp sönmeye başladı.

"Bingo!" Murphy sırttı. "Bana bunun iyi bir şey olduğunu söyle." "Oh, kesinlikle iyi bir şey."

Semboller Taavik'in dokunuşuyla hızla kayarak uzaylı metinlerinin hayaletli bir geçit törenine dönüştü. Gergin bir anın ardından uzaylı yumuşak bir ünlem çıkardı.

Taavik şaşkınlık içinde, "Geminin bilgisayarı bekleme modunda ve yeni bir aktivasyon kodu girildi," diye duyurdu.

Murphy vizörünün arkasından gözlerini kırpıştırdı.

"Yani?" Taavik kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

"Bu aktivasyon koduyla mı? Demek ki geminin kaptanı hâlâ gemide."

"Y Emin misin?" diye sordu ve Taavik başını salladı.
o." "Bu kaptanın kodu. Bunu görmeyi beklemiyordum.

Murphy, Latharian'ın üzerinde çalıştığı ekrana bir göz attı ama modern Latharian'ı en iyi ihtimalle yarım yamalak anlıyordu, bu da antik Lathar'ın onu tamamen aştığı anlamına geliyordu.

"Kaptan senin atalarından biriydi. Öyle değil miydi?" diye sordu.

Taavik başını salladı ve sonra durup başını salladı. "Doğrudan değil. Klanımız onun kardeşinin soyundan geliyor. En azından ben öyle olduğumuzu düşünüyorum ama bu döneme ait kayıtlar biraz eksik."

Murphy anlayışla başını salladı. "Burada çok uzun bir süreden bahsediyoruz. Eğer bu Kaptan Varaant'ın koduysa, gemide olduğu anlamına mı geliyor? Yerini tespit edebilir misin?"

Taavik tekrar konsola baktı ve başka bir sorgu girdi.

"Bir şey buldum," diye mırıldandı bir süre sonra, dikkati ekrandaydı. "Motorlardan bağımsız bir güç kaynağı."

Murphy ona bir bakış fırlattı. "Kaptan mı?"

Taavik başını sallarken yüzünde gergin bir ifade vardı. "Olabilir. Ya da en azından kimlik kodu sistemin bir kısmında kayıtlı. Staz salonlarından birinde gibi görünüyor ki bu çok garip."

"Nasıl yani?" diye sordu ama Taavik dönüp mühendislik bölümüne yöneldi, tüm dikkati elindeki veri ekranındaydı. Murphy Dubois ve Savaar'ın dikkatini çekti ve ekibin geri kalanıyla birlikte onları takip etmelerini işaret etti.

Onlar yaklaşırken duvarda bir şey parıldadı. Silik ve zorlukla görülebilen bir taslak, bir kapının varlığına işaret ediyordu.

"Bu taraftan." Taavik avucunu parlayan sembolün üzerine bastırdı.

Kapı titreyip yarıya kadar açıldıktan sonra titreyerek dururken koridorda alçak bir uğultu yankılandı.

"Mekanizma tıkanmış olmalı," dedi iri Latharian, kapının çerçevesine adım atıp omzunu dayayarak. İtti ve metal bir gıcırtyla kapı geri kayarak içeri girmelerine izin verdi.

Koridora adım attıklarında eski, küflü hava yüzlerine çarptı. Burası kazadan bu yana sıkıca kilitlenmişti, bu da Dünya'dan değil, bu geminin geldiğı yerden gelen havayı soludukları anlamına geliyordu. Bunun ne kadar uzun zaman önce olduğunu düşünmek bile çılgıncaydı.

Koridorda yürürlerken Murphy tüm tarihini hissetti. Buza ilk indiğinden beri geminin bu bölümüne kimse . Binlerce yıldır buradan geçen ilk ruhlar olduklarını fark ettiğinde omurgasından bir ürperti geçti.

Düz bir koridordu, duvar panelleri sadece hafifçe bükülmüştü ve aralıklarla kapılar vardı. Hepsi kapalıydı. Taavik onları görmezden geldi ve ilerlemeye devam etti.

Sonunda koridorun sonundaki bir kapı tıslayarak açıldı ve sıra sıra boş kapsüllerin bulunduğu büyük bir salon ortaya çıktı. Üzerlerinde yoğun toz ve buz vardı. Çoğu boştu ve ön panelleri kaldırılmıştı. Bazılarının camları kırılmıştı ve odanın sol tarafına doğru çatı çökmüş, kapsüller yukarıdaki yıkık güvertelerin bükülmüş metallerinin altına gömülmüştü. Koridorun diğer tarafına bakarken gözleri büyüdü. Binlerce kapsül burada olmalı.

"Bu gemi kaç kişi taşıyabilir?"

"Bu büyüklükte bir kaşif mi? Yaklaşık on bin," diye yanıtladı Taavik güvertede aceleyle ilerlerken. Hepsi boş ve terk edilmiş duran birkaç sıranın yanından geçtiler ama sağdaki son sırayı geçtiklerinde Murphy nefesini içine çekti.

Kapsüllerden birinde bir yolcu vardı; yalnız bir figür uyuyordu, narin formu yumuşak mavi ışıklarla vurgulanıyordu.

"Bu..." diye sordu, yaklaşırlarken bakışlarını ondan ayıramıyordu.

Ekibin geri kalanı etraflarında kümелendi, yüzleri onun şaşkınlığını yansıtıyordu. Taavik kaptanın kodunun

birini bulabileceklerini düşünmemiştir. Sistemde bir aksaklık falan olacağını düşünmüştü. Yanlış bir okuma.

Ama öyle değildi.

Geminin kaptanı hâlâ gemideydi.

Ve çok güzeldi. Son derece güzeldi. Yüzü dingin bir maske gibiydi, vücudu çağlar boyu süren huzurlu bir uykuya dalmıştı.

Taavik sessizliği bozdu, sesi ancak fısıltı halindeydi: "Başkan Murphy, Kaptan Lynara Varaant ile tanışın."

Murphy'nin gözleri kadının formu üzerinde gezindi. Uzaylı kökenli olmasına rağmen, yüz hatları bir insanla esrarengiz bir benzerlik taşıyordu.

"Dünyalı olabilir," diye yüksek sesle düşündü. "O..."

Sesi kesildi. Güzel kelimesi tam olarak karşılamıyordu. O başka bir dünyaydı.

Boğazını temizledi. "Bir Lathar için beklediğimden çok daha küçük. Özellikle de kadim birinden."

Taavik gözlerini kırptırdı. "Haklısın. Çok daha uzun olmalıydı."

Kapsülün yan tarafındaki konsol paneline doğru ilerledi ve kayıtlar arasında hızla gezindi. Hareketleri hızlandı, tedirginliğini ele veriyordu.

"Hayır, bu mümkün değil. *Draanth*," diye nefes aldı ve başını kaldırdı. "Sorun nedir?"

Taavik başını salladı, kapsüldeki kadına bakarken ifadesi gergindi. "Tamam, o zamanlar genetik modifikasyonla çalışmaya daha yeni başlamışlardı ve süreç bugün olduğundan çok daha karmaşıktı. Bir gen modifikasyonu için DNA'nın bir retro-kod ile hazırlanması gerekiyordu ve sonra asıl modifikasyon staz sırasında gerçekleşiyordu."

Murphy başını salladı. "Şimdilik mantıklı. Yani insan gibi görünmesi için modifikasyon mu yaptırmış?"

"Aynen öyle." Taavik başını salladı. Cildi solgunlaşmıştı. "Ama sorun şu ki, bu ona tahsis edilmiş kapsül değil. Sistemde onun için listelenmiş olan... şey, kayıtlı değil."

Murphy başını salladı. "Takip etmiyorum."

"Sanırım geminin yok edilen bölümlerinden birinde. Ancak tek sorun bu değil."

"Ne demek istiyorsun... sorun mu?" Murphy sordu, sesi temkinliydi.

Taavik elini ön ekrana koyarak içindeki kadına baktı. "Kapsülün hata kayıtları genetik yapısında hiçbir hazırlık koduna belirtiyor. Soğuk gen modundan geçmiş..."

Murphy'nin omurgasından aşağı bir ürperti aktı. "Sanırım bu kötü bir şey."

"Gerçekten kötü. Bu da uyandığında muhtemelen çok hasta olacağı anlamına geliyor... tabii hayatta kalırsa." Latharian konsol paneline geri dönerken başını salladı. "Otomatik uyanma döngüsünün sonuna yaklaştı."

Murphy'nin midesinde bir düğüm oluştu. Onu daha yeni bulmuşlardı. Onu şimdiden kaybedemezlerdi. Bunu açıklayamıyordu ama camın arkasından insanlık tarihinden daha yaşlı bir kadının yüzüne bakarken bir şey hissetti... bir bağlantı.

Oda daha yüksek sesle uğuldadı, yavaş yavaş sessizliğe gömülmeden önce odanın içinde yankılanan ruhani bir serenat. Sonra, beklenti dolu sessizliği yaran bir tıslamayla kapsül açılmaya başladı.

Taavik kapsülün içine girip cebinden çıkardığı bir el cihazıyla baygın yolcuyu taramaya başlamadan önce durağanlık kapsülünün ön kısmı ancak kalkmıştı. Latharian'ın kaşları çatıldı, hayati değerlerini kontrol etti ve parmakları kapsülün eski konsolu üzerinde dans ederek yana doğru kaydı.

"İyi değil," diye mırıldandı Murphy'ye bakarak. "Onu ana kampa geri götürmeliyiz. Kvatt ne yapacağını bilir."

Murphy başını salladı. Taavik'in grubu içinde yaralı bir Latharian'ın varlığını gözden kaçırmamıştı. İmparatorlukta yara izleri doktor anlamına gelirdi. Ne kadar çok o kadar iyi. Ve Kvatt elektrikli testereyle yaptığı bir tartışmayı kaybetmiş gibi görünüyordu, bu da işinde *çok* iyi olduğu anlamına geliyordu.

Murphy, elf yüz hatları ve narin uzuvlarıyla uyuyan kadına bakarak, "Manzarayı değiştirmenin zamanı gelmişti zaten," diye homurdandı. Kadınla ilgili bir şey onu çekiştiriyor, ruhunu çekiştiriyordu ama o bunu bir kenara bıraktı. Şu anda dikkatlerini dağıtacak şeylere ayıracak zamanları yoktu.

"Yerçekimsiz sedye için bana yardım edin," diye emretti Taavik, omzundaki çantayı bırakıp açmaya başlarken sesinde aciliyet vardı.

"Tamam, şimdi dikkatli ol. Onu itip kakma."

Birlikte, gevşek figürü havada asılı duran sedyeye yüklemeyi başardılar. Çok hafif ve narin olduğu için fazla bir şey gerekmedi. *Çok* hafif ve narindi, sanki hiçbir özü yoktu. Uzun süre uyuduktan sonra geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Taavik telsizine dokundu. "Kvatt, geminin kaptanını bulduk. Çok hızlı geliyoruz. Genetik hasar şüphesi var."

"Genetik hasar mı?" Kvatt'ın sesi hoparlörden çatırdadı. "Hangi model durağanlık kapsülü?"

"Anlayamadım," diye itiraf etti Taavik, önlerindeki makineye bakarken hayal kırıklığı açıkça görülüyordu. "Bu çok eski."

"Anlaşıldı." Kvatt'ın sesi kırılmıştı ve saçma değildi. "O zaman fark etmez. Onu hemen buraya getirin."

"Sanki rahat bir gezintiye çıkacakmışız gibi," diye mırıldandı Murphy nefesinin altından, sedyeye eski geminin enkazlarla dolu koridorlarında rehberlik etmeye yardım ederken. Parçalanmış kirişlerin ve devrilmiş kabloların üzerinden tırmanarak sedyeyi düz tutmak için mücadele ettiler. Her sarsıntı ve itiş kakış Murphy'nin etraflarındaki ekibe zehirli bir bakış atmasına neden oluyordu.

"Kıcınızı kaldırır mısınız?" diye öndeki mürettebata çıkıştı, sabrı tükenmişti. Sedyedeki kadına bir bakış attı. Çok solgundu ve dudakları maviye dönüyordu. "Burada bir kadının hayatı söz konusu!"

"Donunuzu çıkarmayın Sayın Başkan," diye karşılık verdi Dubois, sedyeyi devrilmiş bir kiriş yığınının üzerinden geçirmeye yardım etmek için geriye doğru yürürken. "Hareket ediyoruz."

İç çekti ve başını salladı. Onları bu kadar zorlamamalıydı. Ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlardı ve o normalde *asla* böyle tepki vermezdi. Yani duygusal olarak.

"Özür dilerim," dedi kısık bir sesle, sedyeyi yarı kapalı bir kapıdan geçirirken destekledi.

Dubois, gemiye girdikleri son yükleme salonuna vardıklarında ağırlığı kendi tarafına alarak, "Endişeye gerek yok," diye homurdandı.

Gemiden çıkıp şifacının çadırına doğru koşarlarken sohbet kesildi ve Murphy gün ışığında Lynara'ya göz ucuyla bakmaktan kendini alamadı. Lynara'nın uhrevi yüz hatları içinde bir şeyleri çağırıyordu; tam olarak tanımlayamadığı bir aşinalık hissi. Çıldırıcıydı.

"Neredeyse vardık," diye güvence verdi Taavik, koşarken botlarının altındaki kar çığırırken kendi endişesi de hissediliyordu.

Gemi ile kamp arasındaki boşluğu rekor bir sürede geçerek şifacının çadırına ulaştılar. Çadırın kapağı Savaar'ın elinden yırtılarak açıldı, kenarları sert rüzgârda çılgınca çırpındı ama sedyeyi içeri itmeyi başardılar. Murphy içeri eğildi, gözleri parlak güneş ışığından içerideki yapay ışıklara alışmaya çalışıyordu. Lathar aydınlatması hep aynıydı, ortam aydınlık ve parlaktı, hafif mavi bir renk vardı.

"Onu yatağa yatırın," diye emretti Kvatt.

Şifacı heybetli bir figürdü; uzun boylu ve geniş omuzluydu, beyaz saçları omuzlarına dökülüyordu. Sağ tarafının tamamı, her birinin ucuna bir boncuk bağlanmış örgülerle kaplıydı ve yüzünde sayısız savaşın izleri vardı, gözleri keskin bir zekâyâ sahipti.

Lynara'yı sedyeden taşırken, "Ona nazik davranın," diye mırıldandı. Yatağın etrafında pratik bir verimlilikle hareket ederek çeşitli izleme cihazlarını çevrimiçi hale getirdi. "Çekilin. Bana biraz yer açın."

Murphy geri çekildi, dikkatle izliyordu. Şifacı sessiz bir yoğunlukla çalışıyor, iri elleri kızın üzerinde ustalıkla geziniyor, nefes alışını, nabzını kontrol ediyor ve ardından hızla yaralanma belirtilerini araştırıyordu.

Sonra geri adım attı ve yatak harekete geçti. Murphy buna benzer yatakları daha önce patlamadan sonra iyileştiği istasyonda görmüştü. Hem teşhis hem de ameliyat için kullanılabiliyorlardı. Mavi halkalar birbirlerinin etrafında ve üzerinde dönüyor, yatağın üzerinde bir aşağı bir yukarı hareket ederek onun hareketsiz formunu tarıyorlardı. Şifacı konsolun göstergelerini izlerken yüzünde bir ifade belirdi.

"Zaman bizden yana değil," dedi bir süre sonra, sesi alçak ve acildi. "Genetik kodu karıştırılmış. Yüzyıllardır kayıp olan bir dili çözmeye çalışmak gibi bir şey bu."

"Tamir edebilir misin?" Taavik sözlerine sızan endişeyle sordu.

"Belki." Kvatt'ın parmakları tıbbi cihazın kontrolleri üzerinde dans ediyordu.

Yatakta. "Ama kolay olmayacak. Hasar çok derin ve ne gibi komplikasyonların ortaya çıkabileceğini bilemeyiz."

"Neyi bekliyoruz?" Murphy daha fazla sessiz kalamayarak sordu. "Başlayın!"

Kvatt, monitördeki değerleri incelerken gözlerini kısarak, "Kalp atış hızı her yerde," diye mırıldandı. "Ve kan basıncı... *draanth*."

Başını salladı, hayal kırıklığı yaralı yüzündeki çizgilere kazınmıştı.

"Onu stabilize edebilir misin?" Murphy yumruklarını iki yanında sıkarak sordu.

"Deneyeceğim ama söz veremem. Daha önce hiç bu kadar uzun süre staz altında kalmış birini tedavi etmemiştim." Kvatt'ın parmakları dokunmatik bir ekranın üzerinde gezinerek ayarları yaptı. Sonra geri çekildi ve dirseklerine kadar gelen eldivenlerini çıkardı.

"Durağanlık kapsülü ona ait değildi," diye homurdandı bir süre sonra. "Oraya konulduğunda bir tür genetik modifikasyon yapıliyordu ama vücudu buna hazır değildi."

"Modifikasyonlar mı?" Taavik kaşlarını çatarak sordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu işaretleri görüyor musun?" Lynara'nın vücudunun üzerinde holografik bir ekran oluştu ve Kvatt cildini kaplayan, sıvı gümüş gibi parıldayan girdaplı desenleri işaret etti. "Bunlar dekoratif değil. Modifikasyon için kullanılan kadim kodlamanın bir parçası. Sorun şu ki, başka biri için tasarlanmışlar."

"Bu ne kadar tehlikeli? Murphy kaşlarını çatarak sordu.

"Hem de çok. Bu modlar belirli bir bireyin genetik koduna göre ayarlanıyor. Kare bir çiviye yuvarlak bir deliğe sokmaya çalışmak gibi... sonuç hiç de hoş değil." Kvatt içini çekti, yüz ifadesi asıktı. "Lynara'nın durumunda, hücresel düzeyde bir kaosa neden oluyor. Vücudu kendisiyle savaşıyor, asla kaldıramayacağı değişikliklere uyum sağlamaya çalışıyor."

"Yapabileceğiniz bir şey var mı?" Murphy endişesi her geçen saniye artarak sordu.

"Belki. Hasarı tersine çevirmeyi deneyebilir, modları DNA'sına karşı değil, onunla birlikte çalışacak şekilde yeniden programlayabilirim." Kvatt boynunu kıvırdı ve öne doğru bir adım attı. Yakındaki tıbbi teknisyenlerden birine başıyla işaret etti, o da konsoluna bir şeyler girdi ve Kvatt'ın eldivenlerindeki ışıklar etkinleşti. "Yine de hiçbir garanti yok. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

"Yine de hiçbir şey yapmamaktan iyidir," dedi Taavik, devasa kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

"Yeterince doğru." Kvatt tarayıcıdan başını kaldırdı ve Murphy'nin bakışlarını çelik gibi bir kararlılıkla karşıladı. "Elimden geleni yapacağım ama yalan söylemeyeceğim. Bir süre her şey belirsiz olacak. Tek yapabileceğimiz Lynara'nın görüldüğü kadar güçlü olmasını ummak."

"O zaman başlayalım," dedi Murphy, içindeki batma hissini görmezden gelmeye çalışarak. Bu tuhaf, güzel kadına neden bu kadar ilgi duyduğunu anlayamıyordu ama kesin olan bir şey vardı. Onun savaşımadan ölmesine izin vermeyecekti.

Şifacı ekip harekete geçerken Kvatt, "Tamam, başlayalım," diye emretti.

"Sinirsel arayüz hazır," dedi teknisyen. "Cerrahi ünite devrede."

Kvatt başıyla onayladı. "Bağla beni."

Ve hepsi bu kadar. de etrafta durmuş, ameliyat yatağının önünde hareketsiz duran Kvatt'ı izliyorlardı. Tek hareket, güzel eski kaptanın hareketsiz formu üzerinde dönen halkalardı. Murphy bilmesene neler olduğunu merak ederdi.

Devan istasyonuna yaptığı yolculuk sayesinde, Kvatt'ın Lynara'ya yatak aracılığıyla zihinsel olarak bağlı olduğunu ve hasarı iyileştirmek için genetik düzeyde çalışmak üzere zihninin gücünü kullandığını biliyordu. Latharian tıp teknolojisi insanlığın sahip olduklarına kıyasla sihir gibiydi. Ve şu anda, bunun için hiç bu kadar minnettar olmamıştı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Kvatt nefesinin altında, alnında boncuk boncuk terler oluşuyordu. "Vücudu modifikasyonları yine reddediyor." "Yapabileceğimiz bir şey var mı?" Murphy kendini tutamayarak sordu

sesindeki endişe.

Kvatt dişlerini sıkarak, "Yapılacak tek şey denemeye devam etmek," dedi. "Yeniden programlama sırasını ayarladım ama sistemi her adımda benimle savaşıyor. Yağlanmış bir yılan balığıyla güreşmeye çalışmak gibi."

"Bizden biri gibi görünüyor," diye araya girdi Taavik, havayı yumuşatmaya çalışarak. "V'aantların işleri kolaylaştırdığı hiç görülmemiştir."

Murphy'nin dudakları Taavik'in sözleri karşısında kıpırdandı, kalbi göğsünde çarparken bile. Hantal Latharianlara kıyasla çok küçük ve kırılgan olan bu yabancı kadına karşı neden bu kadar güçlü bir bağ hissettiğini anlamıyordu.

Ama kesin olarak biliyordu ki onun ölmesine izin veremezdi - hele ki insanlık ile Latharian ataları arasındaki uzun süredir kayıp olan bağları anlamamanın anahtarı ondayken.

"Hadi," diye fısıldadı, onun savaşımasını istiyordu. "Bu kadar uzun süre hayatta kaldın. Şimdi pes etme."

"!" Kvatt aniden haykırdı, sesinde zafer vardı. "Sanırım geçici bir çözüm buldum. Bu onun sistemini stabilize edecek ve

iyileşmeye başla."

"Gerçekten mi?" diye sordu Murphy, rahatlama bir gelgit dalgası gibi üzerine çökmüştü.

"Öyle görünüyor," diye onayladı Kvatt, ifadesi hâlâ temkinliydi, "ama bu bir garanti değil. Herhangi bir komplikasyon olmadığından emin olmak için onu yakından izlememiz gerekecek."

"Her şey hiç yoktan iyidir," dedi Taavik, Murphy'nin omzuna kocaman bir elle vurarak, yüzünde geniş bir gülümsemeyle.

"Şimdilik elimizden geleni yaptık," dedi Kvatt, bağlantıyı kesip eldivenleri çıkarırken. "Gerisi ona kalmış."

"Teşekkür ederim Kvatt," dedi sessizce ve şifacıya başını sallayarak saygı gösterdi. "Her şey için."

"Hey," diye cevap verdi Kvatt, terden sırılsıklam olmuş alnını elinin tersiyle silerek. "Ben bunun için buradayım. Değil mi? Umalım da inatçı küçük kaptanımız bu işin üstesinden gelebilsin."

Lynara kıpırdanmaya başladığında, bir saat sonra onun yanında oturmuş, başkan yardımcısı Ortega için bir güncelleme mesajı hazırlıyordu.

"Buraya," diye . . ."

Lynara'nın göz kapakları açıldığı anda, şifacı çadırındaki kolektif gerilim buharlaşıp uçmuş gibiydi. Bakışları odaklanmamıştı ve sanki görüşünü netleştirmeye çalışıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. Zümrüt ve safırdan oluşan bir fırtına gibi parlayan gözlerindeki katıksız yoğunluktan etkilenerek nefesini içine çekti.

Gülümsedi, "Geleceğe hoş geldiniz, Kaptan."

Bakışları ona odaklandı ve sonra yüz ifadesi değişti, nefret yüz hatlarını kapladı.

"Sen!" Tısladı ve kendini yataktan adama doğru fırlattı.

T O piç kurusu!
Öfke tüketti onu görünce Dariel ayakta ve kendini yataktan ona doğru fırlattı. *Vaarker*'ın onu kapsülünden almasının tek nedeni onunla biraz daha alay etmektir... ya da onu yatağına zorla sokmaya çalışmaktır ve bunun olmasına izin vermeden *ölecekti*.

Ama olması gerekenden daha zayıf ve küçük olan bedeni ona ihanet etti ve yarı sıçradı, yarı yataktan düşerek düşmanına çarptı.

Onu yakaladı ve kolayca sert, kaslı vücuduna doğru çekti. Tısladı, karşı koydu ama bir şeyler yanılttı. Hayır... *her şey* yanılttı. Dariel'le aynı boydaydılar ama nedense şimdi Dariel'e bakmak zorundaydı ve hızlı ve acımasız olması gereken saldırısı yarı hızda gerçekleşmişti, kolları ıslak erişte gibi hissediyordu.

acınası saldırısını kolaylıkla savuşturdu ve onu kollarıyla sardı. Minyon bedeni onunkine mükemmel bir şekilde uyuyordu. Çırpınsa da kurtulamadı.

"Hey, hey!" diye mırıldandı kulağına, derin sesi omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Her kim olduğumu düşünüyorsan, ben o değilim. Sana yardım etmek için buradayım."

Ona baktı, nefes almak için çırpınırken göğsü kabarıyordu. Gözleri kısıldı ve onu yakından inceledi. Ona baktıkça, *gerçekten* baktıkça, onda bir şeylerin yanlış olduğunu daha fazla fark etti. Hayır, yanlış değil. *Farklıydı*.

Ona baktı ve gözlerinin kenarları Dariel'inkiler gibi endişeyle kırıştı. Ama tam olarak değil. Burnu farklıydı, ona baktığında bakışları daha yumuşaktı. Dariel'e benzemesine rağmen, kız onun dokunuşundan geri çekilmedi. Aksine, onu çekici buluyordu, rahatsız edici bir şekilde, özellikle de vücudu onun sözüne gerek duymadan tepki verdiğinde.

Onu kucağına almak için hareket etti ve göğsüne yasladı. Kadın itiraz etmedi. Şu anda bacaklarının onu taşıyabileceğinden bile şüpheliydi. Ayrıca görebildiği tek şey oydu, Dariel olmayan bu adama duyduğu hayranlık içinden geçiyordu.

"Sen Dariel değilsin. Kimsin sen?" diye sordu, sesi fısıltıdan öteye geçmiyordu.

Küçük bir gülümseme dudaklarıyla flört ediyor, gözlerinin köşelerini çekici bir şekilde kırıştırıyordu. Yanağında üç kötü yara izi vardı ve bu da onu kızın düşündüğü kişiden ayırıyordu. Dariel böyle bir kusuru asla bu kadar aleni bir şekilde göstermezdi.

"Hayır, . Benim adım Cameron."

"Cam-er-on." Tuhaf ismi test etti, onu dikkatle izliyordu. "Ben Lynara."

Başını salladı. "Lynara Varaant, değil mi?" "Evet. Klan adın ne?"

Yıkıcı gülümsemesi tamamen ortaya çıktı. "Murphy. Benim soyadım Murphy."

Lynara gözlerini kırptırdı. Kulağa tuhaf gelen bir isimdi. Duyduğu herhangi bir klanın adı değildi.

Onu kollarına daha rahat bir şekilde yerleştirirken parmakları sırtına doğru esnedi. Kadın ürperdi, hisler içine doldu. Adamın göğsü kızın yan tarafına doğru hızla inip kalkarken, kız kirpiklerinin altından ona yan gözle baktı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Dariel'in oğlu muydu? Ne zamandır uyuyordu?

"Ben..." Kaşlarını çatarak durakladı. "Sanırım kurtarma ekibinin bir parçası olduğumu söyleyebilirsin. Seni o durağanlık kapsülünde bulduk ve buraya getirdik."

"Kurtarma ekibi mi?" Lynara inanamayarak yankılandı. Dariel asla bir kurtarma ekibine izin vermezdi, onun için değil. Murphy'ye karşı daha dik oturmaya çalıştı ve acıyla yüzünü buruşturdu. "Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"İster inan ister inanma, gerçek bu," dedi Murphy ona, yatağa dönmesine yardım ederken sesi sert ama nazikti. "Bana güvenip güvenmemek sana kalmış. Ama sana söz veriyorum, yardım etmek için buradayız."

Lynara'nın bakışları uzun bir süre onunkileri tuttu, yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalıştı. Ve eğer öyleyse... neden. Sonra yavaşça, bilinçli bir nefes vererek içindeki mücadelenin tükenmesine izin verdi. Yorgunluk ve acı bu raundu kazanmıştı.

"Ne zamandır uyuyorum?" Kalbi güm güm atıyordu. On yıllar mı geçmişti? Yüzyıllar mı? Tanrım, tanıdığı herkes ölmüş müydü?

Çok uzun süre tereddüt etti, sert yüz hatlarında tuhaf bir ifade belirdi. "Tüm bunları dinlenip gücünü topladıktan sonra konuşabiliriz."

Adamın yakasına yapıştı, nabızı hızla atıyordu. "Bana her şeyi anlat. *Şimdi.*"

Vücuduna yayılan adrenalin dağılırken bakışları keskinleşti ve etrafına bakındı. Etraflarında küçük bir grup kümelenmişti, bazıları açıkça Latharian'dı ama onun tanıdıklarına benzemiyorlardı. Vorrtaan düşman özelliklerini kendi türünükilerle birleştirmişti, bu yüzden farklılıklar görmeye alışkındı, Vorrtaan daha sonraki yıllarda çoğunlukla kendi gezegenlerine çekilmiş olsa bile, ama bu yeni Lathar yine farklıydı.

Bakışları yakınında duran ve okunamayan gözlerle onu izleyen bir adama takıldı. Kardeşine benziyordu. Neredeyse. Ama adam çenesini kaldırıp ışık yüzüne vurduğunda, gözlerinin ve gözbebeklerinin Riaan'a uymadığını gördü. Farklı şekilde ayarlanmışlardı. Ama Cameron gibi o da Riaan'ın oğluna ya da torununa bakıyor olmasını gerektirecek kadar yakındı.

"Kimsin sen?" Cameron'ın kollarında doğrulmaya çalıştı.

Latharian onunla göz göze geldi ve küçük bir gülümseme sundu. "Ben Taavik. Taavik V'aant."

"Kardeşıme benziyorsun, Riaan." Kardeşinin oğlu onu aradığına göre yıllardır dışarıda olmalıydı. "Bekle, V'aant? *Vaark*, sakın bana ağabeyimin saray baskısına boyun eğip adımızı kısalttığını söyleme?"

Taavik'in gülümsemesi bir an için dondu ve Cameron'la baktı. "Şey... o kadar basit değil."

göz gezdirirken şüphesi omurgasından aşağı yuvarlandı. "Neyi kaçıyorum? Bana söylemediğin ne var?"

"Endişelenme," dedi Cameron yatıştırıcı bir sesle. "Uzun süredir durağanlık içindeydin."

"Sen Latharian değilsin." Dariel'e benzese de, bu sadece yüzeysel bir seviyedeydi ve şimdi daha çok onunla birlikte olduğu için, onun Latharian olmadığını fark etti.

"*Nesin* sen?" diye sordu çadırın etrafına bakarak. "Neredeyiz biz?"

"Göster ona." Murphy başıyla onayladı ve çadır girişinin yanındaki bir kadın kapıyı geri çekti.

Lynara nefesini tuttu, eli ağzını kapatmak için havaya kalktı. Önünde yabancı bir manzara uzanıyordu, göz alabildiğine beyaz kar. Ama dikkatini çeken şey bu değildi. Yarısı buza gömülmüş, iskele yükleme kapısının yarısı kopmuş *Elysium*'du.

"Bunu indiğimizde mi yapmıştık?" diye nefes aldı, önündeki manzaraya bakarken gözleri irileşmişti. Gökyüzü karanlık ve öfkeli bir şekilde çalkalanıyor, rüzgâr bir kırbaç gibi savruluyor, Cameron'ın üzerine örttüğü battaniyeye rağmen soğuk onu üşütmeye devam ediyordu.

Onu kavradı. Tanrım, her şey mi görünüyordu?

" hangi gezegen?" diye nefes aldı, ısırın soğuğa karşı battaniyenin içine daha da sokuldu. Garipti; daha önce hiç hissetmemişti, derin uzay kaptanı için bir avantajdı bu. "Burası bir buz dünyası mı?"

Düşmeden önce gezegeni tarayacak zamanları olmamıştı. *Vaark*, Dariel hayatta kalanları onu staza soktukten sonra mı buraya getirmişti? Kolonicilere ne olmuştu?

Cameron başını salladı. "Hayır, burası tek bir kutup bölgesi. Koşullar bunun gibi kutuplardan çöl koşullarına kadar değişiklik gösterir."

Başını salladı, daha yakına sokulma dürtüsüne direndi. Vücudu garip hissediyordu; daha küçüktü, ağrıyordu. Şaşırtıcı. "Bu gezegen de ne?"

Cameron ona baktı, solgun gözleri okunamıyordu. "Burası Dünya. Geminizin imdat sinyali birkaç hafta önce aktif hale geldi, bu sayede sizi burada bulduk. Aksi takdirde bulamazdık."

Önce ona, sonra da arkasındaki Taavik'e baktı, bir tür akraba olduğundan emindi. İçini bir kuşku kapladı. Kesinlikle ondan bir şey saklıyorlardı. Ama ne saklıyorlardı?

"Uzun uyuyordum. Değil mi?"

"Yeter!" diye sözünü kesti uzun boylu, beyaz saçlı bir adam, etrafındaki insanları yolundan çekerek. Başını kaldırıp adama baktı, adamın

yaralı bir görünüm. Nasıl bir kazadan kurtulmuştu ki? "Ben Şifacı Kvatt J'Tarrin. Nasıl hissediyorsunuz?"

Bir şifacı. Güzel.

"Kafam karıştı," diye itiraf etti. "Stazdan sonra normalden daha fazla ağrım var.

Ve..."

Hâlâ yanında oturan Cameron'a bakarken kaşları çatıldı. "Bir sorun var. Ben..."

Kendine baktı. Üniforması sanki çok daha iri bir insan için yapılmış gibi üzerinden sarkıyordu ve botlarını bir yerlerde kaybetmişti. "Vücudum... farklı. Daha küçüğüm. Çok daha küçüğüm."

"Başka belirtileriniz var mı?" Kvatt sordu.

Başını sallamaya başladı ama sonra durakladı. "Soğuğa karşı çok hassasım. Derin uzayda yıllar geçirdim, bu yüzden genellikle beni rahatsız etmez. Bir sorun var."

Kvatt omzunun üzerinden Taavik'e baktı. "Korkarım ki staz konusunda uzman değilim..."

Lynara şifacıya ters ters baktı. "Staz yaralarına aşına değil misin? O zaman neden buradasın?"

Yumruklarını sıktı, korkuyu maskeleyen bir öfke vardı. Bu ne tür bir kurtarma göreviydi? Geminin adını biliyorlarsa, bir koloni kaşifi olduğunu da biliyorlardı. Bu da o koca şeyin durağanlık kapsülleriyle dolu olduğu anlamına geliyordu. Öyleyse neden durağanlık hakkında hiçbir şey bilmeyen bir şifacı göndermişlerdi? Nasıl bu kadar hazırlıksız olabilirlerdi?

Taavik araya girdi. "Kaptan... Lynara, lütfen sakın olun. Öfkeniz yersiz."

Omzunun üzerinden ona ters ters bakmak için döndü. "Yanlış yere mi yerleştirildim? Uyandığımda bedenimin değiştiğini, yabancı bir dünyada olduğumu ve şifacının beni nasıl tedavi edeceğine dair hiçbir fikri olmadığını görüyorum!"

"Karışıklık için özür dilerim." Kvatt bir sandalye çekip onun yanına otururken ses tonu nazikti. "Söyleyeceğim şey, aldığınız staz yaralanmaları konusunda uzman olmadığımı. Geçirdiğin değişiklikler bir yaralanma değil, kasıtlıydı. Staz halindeyken genetik olarak değiştirildiniz."

Lynara bir an için bakakaldı. "Ne oldu? Hayır... ben... ben herhangi bir gen moduna girmemeliydim. Gemiyle birlikte Lathar Prime'a dönüyordum."

Başını salladı... "Evet. Taavik'in görev kayıtlarından kurtarabildiği kadarıyla bunu okudum. Ve *senin* kapsülün de durağanlık için programlanmıştı.

genetik modifikasyon. Ama-

İnledi ve başını tekrar yastığa bıraktı. "Kapsülümde değildim. Değil miydin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Kapsülünüz yok edilen güvertelerden birindeydi. Sanırım hayatınızı kurtarmak için bir mürettebat kapsülüne yerleştirildiniz. Kapsülün kayıtlarında kapsamlı yaralanmalar var. Kazanın bir sonucu olduğuna şüphe yok, değil mi?" diye sordu.

Başını salladı. "Evet. Prens Dariel beni çoğunlukla susturmak ve komutayı ele almak için bir kapsüle koydu... ama yaralandım. Gerçi ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum. *Vaark*," diye fısıldadı, sanki gen-mod prosedüründen yeni geçmiş gibi hasta hissediyordu. "Modifikasyonlar neydi?"

Ona ne yapılmıştı?

"Sıkıntınızı anlıyorum. Ama yardım etmek için buradayız." Taavik'in gözleri kibardı ve eli şifacının omzunda ilerlerken sesi yatıştırıcıydı. Gözlerini kapatsa, neredeyse Riaan'ın yanında olduğunu hayal edebilirdi. Bir sıra özlemi, gözbebeklerinin arkasına sıcak gözyaşlarının sızmasına neden oldu. "Değişiklikler koloninin yeni dünyasına uyacak şekilde yapıldı. Daha küçük iskelet yapısı, daha büyük kas kütlesi sağlamak için daha kısa kas başları, kütleye oranla biraz daha yoğun kemikler. Daha fazla uzaysal farkındalık, daha iyi gece görüşü. Ayrıca biraz daha iyi duyacaksınız."

Başını salladı. "Farklı avantajlar için boyuttan ödün vermek. Bunu anlayabiliyorum."

Hiç beklenmedik bir anda, yüzünde bir eğlence ifadesi belirdi. Dariel bu tür modlardan *nefret* ederdi ama aynasının önünde poz vermeyi çok severdi.

Taavik'e baktı. "Görünüş mü?" Taavik ona bir ayna uzattı. "Kendin gör."

Titreyen elleriyle onu aldı, bulabileceklerinden korkuyordu. Ama ona bakan yüz hâlâ onun yüzüydü. Gözleri aynı mavi-yeşil renkteydi, saçları hâlâ kuzguni siyah buklelerden oluşuyordu. Ama yüz hatları incelikle daha narin bir yapıya bürünmüştü. Kulakları daha küçük ve yuvarlaktı; bir zamanlar sadece dolgun ve çarpıcı olan dudakları ve elmacık kemikleri şimdi yontulmuş birer sanat eseri idi.

Artık diğer ırkların çoğunun üzerinde yükselen uzun boylu, atletik bir yaratık değildi. Bu yeni formu minyon ve inceydi, daha nazik bir dünyaya göre uyarlanmıştı. Akıllı karışmıştı. Bu onu nasıl etkileyecekti?

denge ve hareket? Hatırladığından bu kadar farklı bir bedene alışması ne kadar zaman alacaktı?

"Başka bir şey değişti mi?" diye sordu. "Ben şimdi neyim?"

Latharian savaşçı, güven vermek istediğinden emin olduğu küçük bir gülümseme sundu. "Sen hâlâ sensin, Lynara. Değişiklikler sadece fizikseldi, çevreye uyum sağlamak için. Onun dışında değişmemişsin. Biliyorum şu anda çok rahat değilsin ama uyum sağlayacaksın. Ve ben de sana yardım etmek için burada olacağım. Hepimiz olacağız. Söz veriyorum."

Onun gözlerini aradı ve sadece samimiyet buldu. Kardeşine benzese de bu adam bir yabancıydı ve kendini içinde bulduğu dünya, bu duvarların ötesindeki manzara kadar yabancıydı. Ama yüz ifadesindeki samimiyeti görünce başını salladı.

"Şimdi dinlen," diye önerdi. "Kendini biraz daha iyi hissettiğinde daha fazla konuşuruz."

LYNARA karyolada uzanmış, çadır duvarlarının ötesindeki rüzgârın çığlıklarını ve uğultusunu dinliyordu. Bir zamanlar onu tanımlayan her şey - gemisi, mürettebatı, amacı- gitmiş, onu bu garip zaman ve mekânda başıboş bırakmıştı.

Çadırın kendisi büyüktü, hava koşullarına dayanacak şekilde inşa edilmiş geçici bir barınaktı. Ağır kanvastan yapılmış soluk sarı duvarlar rüzgârda hafifçe dalgalanarak etrafında yükseliyordu. Çatı merkezi bir tepeye doğru eğimliydi, metal kaburgalar yapıyı hava koşullarına karşı güvende tutuyordu.

Kendisinin yattığına benzer karyolalar alanın her tarafına yerleştirilmişti, belli ki yaralanmalardan sonra iyileşenler içindi ama şu anda boştu. Etrafta katlanır masa ve sandalyelerin yanı sıra malzeme ve ekipman kasaları sıralanmıştı.

Antiseptik ve ilaç kokusu havada asılı kalmış, yıkanmamış bedenlerin ve nemli brandanın kokusu ile bastırılmıştı. Işık loştu, tavan boyunca aralıklarla asılmış lambalar tarafından sağlanıyordu. Görüş alanının ötesinde bir yerde bir elektrik jeneratörü vızıldıyor, bu sığınağı sıcak ve işler halde tutan ekipmana güç veriyordu.

Her şey çok garip, çok yabancıydı. Zamanın ve mekânın dışında hissediyordu, tanıdık olan her şey sökülüp atılmıştı. Bu yüzden yan yattı ve vücudunun yeni formuna alışmasına izin verirken çadırdaki insanları izledi

Derme çatma bir komuta merkezinin kurulduğu çadırın önünden sesler yükseliyordu. İnsanlar etrafta dolaşıyor, bazıları

insansı ama çoğu Latharian. Birkaçı açık bir merakla ona doğru baktı, ancak çoğu görevlerine odaklanmış görünüyordu.

Lynara, Cameron'ın konsollardan birinin yanındaki kadına doğru ilerleyişini izledi. Kadın sandalyesinde kambur durmuş, sanki ekrana karşı kişisel bir kin besliyormuş gibi dik dik bakıyordu. Bir an için Lynara'ya Elaira'yı o kadar çok anımsattı ki, bu bir sıra özlemi ve gözyaşları hissi uyandırdı. Elaira şimdiye kadar çoktan ölmüş olmalıydı, hatta belki de yüzyıllar önce ölmüş olmalıydı.

"Binbaşı Dubois," dedi Cameron, elini onun sandalyesinin arkasına bırakarak. "Nasıl görünüyor?"

Kadın döndü ve gözlerine kaçmış bir saç telini fırçaladı. "Durum iyi değil Sayın Başkan. Rüzgâr hızı hızla artıyor ve sıcaklık hızla düşüyor. Bu hızla giderse bir saat içinde görüş mesafesi neredeyse sıfıra inecek."

Cameron kaşlarını çatarak ekranları inceledi. Lynara buradan ekranlarda ne olduğunu göremiyordu ama yüzündeki gergin ifadeden anlaşıldığı kadarıyla durum pek de iyi değildi. "Yanımızdan geçip gitme ihtimali var mı?"

Dubois ona daha iyi bilmesi gerektiğini söyleyen bir bakış attı. "Bu bölgede mi? Pek olası değil. Tahminimce en az üç gün sürecek cezalandırıcı koşullarla karşı karşıyayız."

Homurdandı, bakışları hâlâ o uğursuz monitörlerde sabitti. "Tavsiyeler?"

"Ambarları kapatın, gücü koruyun ve bunu ." Dubois omuz silkti. "Yapabileceğimiz başka bir şey yok. Gerekli olmayan herkes içeride kalmalı. Altyapıyı izlemek için devriyelere ihtiyacımız olacak, ancak maruz kalmayı kısıtladığımızdan emin olun."

Cameron başını salladı ve Dubois'nın omzuna vurdu. "Bir değişiklik olursa beni haberdar et. Bunu atlatacağız. Her zaman olduğu gibi."

Başını salladı. "Evet, efendim. Fırtınayı izliyorum. Sizi saat başı bilgilendireceğim."

"Güzel. Devam edin, Binbaşı." Cameron diğer monitörlerden biriyle konuşmak için uzaklaştı, yüz ifadesi hâlâ asıktı.

Lynara değişimi izledi, gelecek günlerin neler getirebileceğinden endişeliydi. Barınak, dışarıda duyduğu öfkeye karşı kırılğan görünüyordu. Cameron yine de korkularını hafifleten bir güven yayıyordu. O ve ekibi onu güvenli bir yere getirmiş, onunla ilgilenmişlerdi.

Sanki onu izlediğini hissetmiş gibi başını kaldırıp baktı. Onun bakışlarıyla karşılaşınca gülümsedi. Kadın cevap olarak dudaklarını büktü. Gülümseme değildi, tam olarak değil. Bunun için çok yorgundu.

Bakışları tekrar Dubois'ya kaydı. O ve Cameron sevgili miydiler? Bu yüzden mi ona Bay Başkan diyordu? Bu onların türünde bir evcil hayvan ismi miydi?

Kıskançlık alevlendi ve kafasını karıştırdı. Cameron'la daha yeni tanışmıştı ve Dariel'e o kadar çok benziyordu ki ona karşı böyle bir çekim hissetmemesi gerekirdi. Ama o biliyordu ve diğer kadının onunla flört hoşlanmıyordu... tabii bu konuşmaya flört denebilirse. Öyle demezdi ama belki de üreme ritüelleri

Latharian'dan farklı mı?

Ama sonra Latharianlardan biri Dubois'ya yaklaştı ve o da gülümsedi. Lynara onların konuşmalarını buradan duyamıyordu ama Cameron ve Dubois'in hangi türden olduklarını bilmese de Latharian erkeklerini *tanıyordu*. İri, uzun saçlı savaşçı kesinlikle flört ediyordu. Dubois'in de flört ettiği anlaşılıyordu, eğer adamın onun söylediği bir şeye derin ve alçak sesle gülmesi bunun bir göstergesiye.

Lynara tepkisini merak ederek hızla Cameron'a baktı. Ama yüzünde görmeyi beklediği kıskançlık yerine, çifte bakarken sadece gülümsedi. Nedenini anlamasa da, Cameron yanına gelen biriyle ilgilenmek için arkasını döndüğünde Lynara rahatladı.

Dikkatini dağıtmak isteyen Lynara, Taavik'in gözüne takıldı.

"Bu dünya çok farklı," dedi. "Ve bana daha önce cevap vermedin. Ne zamandır uyuyorum?"

Taavik cevap vermeden önce tereddüt etti. "Yüz binlerce yıl," diye itiraf etti.

Gözlerini kırıştırdı ve sonra küçük bir kahkaha atmaya çalıştı. Kulaklarına sahte ve teneke gibi geldi. "Özür dilerim, yüz binlerce yıl dediğinizi sanmıştım."

Bunu yanlış duymuş olmalıydı.

"Duydum." Adam onu dikkatle izledi.

"Saçmalama. Kapsüller o kadar uzun süre dayanmaz. Ölmüş olurdum."

Başını iki yana salladı. "Anladığım kadarıyla, kapsül güç bağlantılarındaki hasar bağlantıyı canlı tutmuş ve kapsülün çalışmasını sağlamış. Hücre şimdiye kadar son demlerini yaşıyor olurdu ama bunca zamandır sadece bir kapsülü ayakta tuttuğu için bunu başardı."

"*Vaark*," diye nefes aldı. "Yani sen Riaan'ın oğlu değil misin?" "Riaan senin kardeşindi. Değil mi?"

Artık çoktan ölmüş olan ailesini çok fazla düşünmek istemediği için başını öne eğdi.

"Hayır," diye nazikçe cevap verdi Taavik, gözlerinde pişmanlık vardı. "Ama ben onun torunlarından biriyim."

"Demek ailedensiniz." Bu , özellikle de havada asılı kalma şekliyle. Eğer köken gezegenden gelen arck-gemisini keşfetmiş olsalardı ve gemide doğrudan bir atası olduğunu öğrenseydi o da aynısını yapardı. "Ne değişti? Şimdi imparator kim?"

Gülümsedi ve onun yanındaki koltuğa yerleşti. Bir Latharian tasarımı değildi, bu yüzden dizleri kulaklarının etrafındaymış gibi görünüyordu. Buna gülümsememeye çalıştı.

"İmparatorluk sizin zamanınızdan bu yana çok değişti. Artık imparator Daaynal K'Saan."

Bunun üzerine gözlerini kırıştırdı. "Bu klan ismi bana tanıdık gelmiyor. Yani Vorr artık hüküm sürmüyor mu?"

"Dediğim gibi, çok şey değişti." Taavik gülümsedi. "Hayır, Vorr'lar nesiller boyu hüküm sürmedi. Vorr'tan'ın yaratılmasındaki rollerinden sonra değil, yıllar boyunca birçok kez bedelini ödedikleri bir şey."

Şaşkınlık onu sarstı ve kafası karışarak başını eğdi. "En büyük silahımızı yaratmanın bedelini neden ödemek zorunda olsunlar ki? Tanel geri dönerse diye Vorr'tan'ınız yok mu?"

Taavik kıkırdadı. "Tanel çok uzun yıllardır gerçek değil Lynara. Onlar uzak geçmişimizden gelen bir öcü. Ama evet, yakın zamanda hala Vorr'tan olduğu keşfedildi."

Başını iki yana salladı. "Görünüşe göre yetişmem gereken çok fazla tarih var. Sonra kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Latharian erkekleri görüyorum, Cameron ve diğerleri hangi türdense, ama hiç Latharian kadını yok mu? Neden?"

Taavik sandalyesinde arkasına yaslandı, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Çünkü artık hiç Latharian kadını yok. Vebadan beri yok."

"Ne?" Onunla göz göze geldi, bu yeni gerçekliğin kaosunda kendisini sabitleyecek cevaplar arıyordu. "Bir veba mı? Ne vebasısı? İnsanlarımıza ne oldu?"

İç çekti. "Yüzyıllar boyunca genetik bilimini geliştirdik, keşfettikçe yeni ortamlara uyum sağlamak için kodumuzu değiştirdik. Yolun bir yerinde bizi savunmasız bırakan bir dizi kayboldu. Latharian kadınlarına saldıran bir veba yayıldı. Hepsi yarım on yıl içinde yok oldu."

Dehşet içinde bakakaldı. Bütün bir cinsiyet gitmiş miydi?

"Lathar nasıl hayatta kaldı?"

Taavik, "Üreyebileceğimiz birkaç tür bulduk, değişen seviyelerde başarı ile," diye yanıtladı. "Ama bu çözümler hiçbir zaman garanti değildi ve hiç dişi doğumla sonuçlanmadı. Sadece erkekler."

"Yani savaşçılarınız vardı ama yeniden inşa etmenin bir yolu yok muydu?"

"Aynen öyle." Başını salladı. "Ve sonra insanlıkla temas kurduk. Genetik olarak yavru üretebilecek kadar yakınlardı ve dişileri eksik kodu taşıyordu. Bir eşleştirme programı oluşturuldu ve şu ana kadar en az bir canlı dişi sağlıklı olarak doğdu." Başını iki yana salladı. "Pahalı bir ders. Bilimimiz bilgeliğimizi geride bıraktı ve neredeyse bizi yok ediyordu."

Lynara ürperdi. Halkı kendi varoluşlarıyla kumar oynamış, yaşamın yapı taşlarıyla oynamış ve küstahlıklarının bedelini çok ağır ödemişti. "Hiç saf kan Latharian kadını kalmadı mı?"

"Senden başkası değil. Prenses yarı insan yarı Latharian, onu vebanın etkilerinden koruyacağını umuyoruz ama sen... DNA'nda orijinal kodlama dizisi var, bu yüzden eminim lord şifacı seninle konuşmak isteyecektir. Örnek alın."

"Elbette," dedi hemen. "İmparatorluk için her şeyi yaparım."

Bir an için, zamanın ve tarihin ağıraralarında sessizlik hüküm sürdü.

Taavik onun omzuna nazikçe dokundu. "Böyle bir haberin taşıyıcısı olduğum için üzgünüm. Ama sen gerçeği, dünyayı olduğu gibi anlamayı hak ettin."

Birisi çadırın diğer tarafından onun adını seslendi ve Taavik ayağa kalktı. "Şimdi dinlen. Daha sonra konuşmak için zamanımız olacak."

Cameron Lynara'yı kalabalık komuta çadırının karşısından izliyor, ona hayran kalıyordu. Latharian olmasına rağmen Ufak tefek, göğsüne ancak ulaşan, ipeksi görünümlü bir teni ve sırtından aşağı dalgalanan gece yarısı saçları vardı. Onu görünce vücudu zonkladı, içinde alışılmadık duygular yükselirken çekirdeğinde ısı birikti.

Bakışlarını kaçırdı ve kendini çadırın holo-ekranlarında titreşen fırtına okumalarına odaklanmaya zorladı. Ama düşünceleri sürekli onun gülümsemesine, kahkahasına, saçının bir tutamını yüzünden savuruşuna kaydı.

Savaar onun görüş alanını takip ederek yanına sokuldu. "Onu neden bu kadar büyüleyici bulduğunu anlıyorum dostum."

Cameron bir elini çenesini kaplayan kirli sakalının üzerinde gezdirdi. "Sahip olduğu her şeye rağmen hayatta kaldığına göre çok güçlü." Ve güzel. Ve sahip olamadığı her şeye.

Savaar onun sırtını sıvazladı. "Böyle bir kadın her erkeğin ilgisini çeker."

"Ben ilişkiler için yaratılmamışım."

Bu itiraf beklenmedikti, normalde kimseye söylemeyeceği bir şeydi ve kelimeler dilinde acı bir tat bıraktı. İçinde gizlenen karanlığı, yüzeyin altında kaynayan öfke ve şiddeti biliyordu. Lynara'yı asla buna maruz bırakmayacaktı.

"İnsanlar çok tuhaf," dedi Savaar. "Kastettiğim bu değildi ama olsun."

Murphy küçük bir kahkaha attı. "kadar tuhafız?"

Savaar kaşlarını çatarak Dubois'ya baktı. "Bilmece gibi konuşuyorsun ve ne demek istediğini asla söylemiyorsun. Lathar yöntemi çok daha basit."

Açılması gereken o kadar çok şey vardı ki Murphy nereden başlayacağını bilemiyordu. "İyi binbaşıyla bazı sorunlar yaşadığınızı varsayıyorum?"

"Evet." Savaar hayal kırıklığı içinde homurdandı ve çadırın öbür ucundan Dubois'ya bakarken elini uzun saçlarına götürdü. "Ona kur yapmaya çalışıyorum ya da ona kur yapmak istediğimi söylüyorum ama tek yaptığı benimle kelime oyunları oynamak."

Murphy eğlencesini gizlemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Biz buna flört diyoruz," diye açıkladı. "Diğer kişinin nasıl hissettiğini anlamak için yapılan bir kelime savaşı gibi."

Savaar ona bir kafası daha çıkmış gibi baktı. "Neden ilgi duyduğun nesneye onunla çiftleşmek istediğini söylemiyorsun?"

Tekrar çadırın öbür ucuna baktı ve Murphy küçük bir kıkırdamaya engel olamadı. "Ona öyle dik dik bakmanın bir faydası olmayacak." Eğildi ve alçak sesle, "Ve dürüst olmak gerekirse, senden hoşlanıyor. Güven bana."

Savaar şaşkınlıkla ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun? O... bir şey söyledi mi? Benim hakkımda yani."

Murphy'nin içinden eğlence geçti. Tüm farklılıklarına rağmen, bazen insanlar ve Lathar birbirlerine çok benziyorlardı. "Henüz seni vurmaya çalışmadı," diye belirtti. "Ve daha önce sana gülümsedi bile. Onu yıllardır tanırım ve birkaç parmağını kessem, gülümsediğini gördüğüm zamanların sayısını bir elimin parmaklarıyla sayabilirim."

Savaar, Murphy'nin ne dediğini anlamaya çalışırken gözleri kısıldı. Sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Yani benim talebime açık mı olacak?"

Murphy'nin dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. Kimin kim üzerinde hak iddia edeceğinden emin değildi ama Savaar bunu kendi başına çözebilirdi.

"Kocasından boşanıyor, o yüzden dikkatli davranmak isteyebilirsin ama evet... Sanırım öyle." Ve Dubois biraz mutluluğu hak ediyordu... Ya da bastığı yere tapan bir adamla ateşli bir seks. Bu durumdan nasıl kurtulmak istiyorsa.

Savaar gözlerini kırptırdı ve tekrar Dubois'ya baktı. "Çiftleşti mi?"

Murphy başını salladı. "Başka bir kadınla aldattığı için ondan boşanıyor."

Bundan çok daha fazlası olduğundan emindi ama bu Dubois'nın anlatacağı hikâyeydi.

"O zaman o draantik onu hak etmiyor," diye Savaar, bir adım öne çıkarak.

Murphy iri Latharian'ı elini koluna atarak durdurdu. "Daha önce ne demek istedin? Kastettiğinin bu olmadığını söylediğinde? Benim hakkımda... Ve Kaptan Varaant hakkında?"

Savaar ona bakarken yüzündeki ifade okunamıyordu. "Bilmiyor musun? Elbette bilmiyorsun. Tarihi kayıtlarda var. Kaptan Varaant seferin kara komutanı Prens Dariel ile nişanlıydı."

Murphy dondu kaldı. "Nişanlı mıydı?"

Kahretsin. Sadece kendi zamanından uzaklaştırılmakla kalmamış, bir de kalbi kırılmış olabilir. Uzun zamandır ölü olduğunu düşündüğü kalbi, yeşil gözlü kıskançlık canavarı vücudunu kasıp kavururken bile onun için acıyordu. Onun kalbinin bir başkasına ait olduğu fikrine bir türlü anlam veremiyordu.

Savaar başını eğdi. "İki aile arasında o zamanlar yaygın olan bir hanedan ittifakı vardı."

Murphy'nin içine bir rahatlama yayıldı.

"Yani kişisel bir şey değil miydi? Tanışmamışlardı ve..." Kelimeleri zorla çıkardı. "Kendilerine aşık mı oldular?"

Savaar başını salladı. "Ben öyle düşünmüyorum. Kaptan Varaant hakkındaki kayıtlar onun annesini takip ederek o zamanlar İmparatorluk Donanması'na katıldığını gösteriyor."

Murphy kaşlarını çatı. "Onun rütbesinin neden sizinkilerle aynı olmadığını merak ettim... yani bu zamandaki Lathar'la," diye ekledi açıklık getirmek için. Sonra kaşlarını çatı. "Annesi de mi donanmadaydı?"

Savaar topukları üzerinde geriye doğru sallandı, belli ki bu küçük tarih dersini başlattığına pişman olmuştu. Murphy onu bu kadar kolay bırakmayacaktı. Lynara hakkında her şeyi bilmesi gerekiyordu.

"Gerçekten de," dedi Savaar, "Tanel Savaşları'nın bir gazisi ve kahramanıydı. Kaptanın bir prenses olmasının nedeni de bu."

Murphy şok geçirdi. "O bir prenses mi?"

"Evet. Bu, ilk imparator tarafından onun soyuna bahşedilen bir onurdu.

Çocukları ebediyen kraliyet ailesinden olacak."

Murphy'nin bakışları Savaar ve Taavik arasında gidip geldi. Bazen Lathar arasındaki rütbe ve klan statüleri başını ağrıtıyordu. "Ama siz onun soyundansınız. Değil mi? Yani bu ikinizi de asil mi yapıyor?"

Savaar başını salladı. "Bizim soyumuz Lynara'nın küçük kardeşi Lord Riaan'dan geliyor. Bir önceki lordun ikinci eşinden doğmuştu. Aynı babadan," diye açıkladı. "Annesi farklıydı. Kraliyet statüsü Riaan'ın geçmedi. Ama..." Gülümseyerek çizdi. "Burada önemli olan bu değil."

Murphy dondu ve doğrudan bir bakışla onu kıstırdı. "O zaman önemli olan ne?"

Savaar'ın sırtışı, insan olamayacak kadar keskin olan düz beyaz dişlerini gösterecek şekilde genişledi.

"Bu nişan sözleşmesi hiçbir zaman yerine getirilmedi," diye açıkladı. "Çünkü Varaant ve daha sonra da prenses olan V'aant diye bir kadın yoktu. Elbette." Omuz silkti. "Ayrıca K'Daar prensi de yoktu. Dariel onun soyundan gelen son kişiydi ve onun ortadan kaybolmasıyla birlikte K'Daar bir klan olarak varlığını sona erdirdi."

"Tamam... eğer burada bir nokta varsa," dedi Murphy, "korkarım ben kaçırıyorum."

Savaar onu omzundan alkışladı. "Sen doğrulanmış K'Daar kanına sahip tek erkeksin. Bu da sadece Dariel'in prens unvanını değil, aynı zamanda nişanlı eşini de alma hakkını elde edeceğin anlamına geliyor."

LYNARA'NIN GÖZLERİ AÇILDI, duyuları aynı alanda bulunan çok fazla bedenin kokusuyla karışan steril antiseptik kokusunun saldırısına uğradı. Yukarıdaki loş ışığa gözlerini kırıştırarak baktı ve başını çevirerek etrafındaki çadırı inceledi.

Hafızam geri geldi.

Kaza. Kapsül.

Uyanmak... burada.

Dün çevresine pek bakamamıştı. Çağlar boyunca durağanlıkta kalmış olsa da, bu gerçek bir uyku değildi ve genetik modifikasyonlar ona bir numara yapmıştı. Vücudunun iyileşmesi için uyuması ve düzgün bir şekilde uyuması gerekiyordu.

Ama şimdi kendini daha iyi değilse bile en azından işlevsel hissediyordu ve ilgiyle etrafına bakındı. çadırı başlangıçta gördüğü çadırdan daha büyüktü.

Yan panellerin çekilmesiyle tıbbi bölmenin yanında bir komuta alanı ortaya çıkar.

"Ah, Uyuyan Güzel uyanıyor," dedi derin bir ses odanın öbür ucundan ve Dariel'in klonu Cameron Murphy'nin elinde dumanı tüten bir kupayla ona doğru yürüdüğünü görmek için yarım döndü. "Bunu kullanabileceğini düşündüm. Biz buna kahve diyoruz."

Oturmak için çabaladı ve adam destek için hemen arkasına yastıkları yerleştirdi.

"Daha iyi misin?" sordu ve başını sallayarak teşekkürlerini mırıldandı.

"Bu kahve mi?"

"Evet, öyle. Dikkatli ol, sıcak."

Kupanın üstünden çıkan buharı içine çekti ve acı aroması burun deliklerine saldırarak burnunu kırıltırmasına neden oldu. Bir yudum aldı. Sıvı boğazına kadar yandı ama sıcaklık vücuduna yayıldı ve omurgasında diken diken uyanıklık hissi yarattı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı huysuzca. Gözleri tanıdık bir manzaraya takıldı ve elindeki tabağa bakıp gülümsemekten kendini alamadı. "Tarla pastası mı? Memleketten bir tat."

Murphy küçük bir gülümsemeyle, "Bunu takdir edeceğini düşündüm," diye cevap verdi.

"Daha çok zorunluluktan boğulmak gibi," diye karşılık verdi Lynara ama şaka yaptığını göstermek için gülümsedi. "Ama işe yarar."

Kekten tereddütlü bir ısırık aldı, hatırladığı gibi kuru ve tatsız olmasını bekliyordu. Bunun yerine, zengin tadı dilinde patladı ve takdirle inledi. Yavaşça çiğneyerek dilinde kalan zengin tatlılığın tadını çıkardı ve zevkle gözlerini kapadı.

"Vay canına," diye mırıldandı. "Bu... inanılmaz."

Murphy kıkırdadı. "Taavik'in tarla pastası konusunda yetenekli olduğu kesin. Senin zamanından bu yana çok değişmiş olmalı."

Başını salladı, bir ısırık daha aldı ve memnuniyetle mırıldandı. Küçük pastayı çabucak bitirdi, sanki günlerdir bir şey yememiş gibi hissediyordu - ki bu doğrudu, bir başlangıçla fark etti. Yine de Taavik bir şekilde onu evinden hatırladığı her şeyden daha lezzetli yapmayı başarmıştı.

Gözlerinde takdirle Murphy'ye baktı. "Teşekkür ederim," dedi usulca.

"Bir değil." O da ona gülümsedi.

"Havada bir boşluk var gibi görünüyor, bu yüzden bir ekip alıp Elysium'u inceleyeceğiz, ne durumda olduğunu göreceğiz. Kaptanın da gelmesi iyi olur, ama sadece sen kendini iyi hissediyorsan," diye hızla ekledi, gözlerinde endişe okunuyordu.

"Ben iyiyim, gerçekten," diye çabucak onu rahatlattı. "ok uzun zamandır uyuyordum. Biraz egzersiz bana iyi gelecektir."

Birkaç dakika daha onun gözlerini aradı ama orada gördüğü şey onu tatmin etmiş olmalıydı ki başını salladı.

"Tamam. Dubois senin için birkaç giysi bıraktı," dedi ve yatağının yanındaki sandalyeye doğru başını salladı. "Aşağı yukarı aynı bedensiniz. Giyinmen için seni yalnız bırakayım. Tesisler hemen şurada," diye ekledi, daha önce fark etmediği köşede gizlenmiş bir çadır kapağını göstererek.

Adam giderken başını salladı ve kendisine biraz mahremiyet sağlamak için yatağının üzerine bir perde çekti. Gücünü toplayarak bacaklarını karyolanın kenarından geçirdi ve destek için derme çatma masayı kullanarak ayağa kalktı. ektiği çileden dolayı hâlâ güçsüz olan bacakları itiraz ediyordu ve Murphy'nin üstünü değiştirmesi için onu yalnız bırakmasından memnundu. Kimsenin onu bu halde görmesini istemiyordu.

Artık çok büyük olan üniformasını değiştirmek dudağını ısırmasına neden oldu. Bu, geride bıraktığı ve kaybettiği her şeyin bir sembolüydü. niformayı bir kenara bıraktı, üniformanın ve kendisinin buradaki herkesten ve her şeyden yüz binlerce yıl daha yaşlı olduğunu düşünerek hayret etti. Bu düşünceyi sindirmek çok zordu ve başını ağrıtıyordu, bu yüzden onun yerine Dubois'nın kendisi için bıraktığı giysileri giymeye odaklandı.

Neredeyse tam oturdular. Murphy haklıydı. Benzer boyutlardaydılar. Botları giydi, alışılmadık bağcıklarını çözmek için biraz zaman harcadı -bağcıklıydılar, ne kadar... eski moda- ve sonra ayağa kalktı. Dubois'nın kendisine bıraktığı ceket yerine eski üniforma ceketini giydi, eski hayatındaki her şeyden henüz vazgeçmek istemiyordu.

Kvatt'ın tıbbi makinelerinden birinin arkasındaki yansımada kendini incelemek için geri . Yeni hali minyon ve inceydi, daha önce olduğundan çok daha küçüktü. Her zaman uzun boyluydu, neredeyse Taavik ve Savaar ile aynı boydaydı, bu yüzden bu kadar küçük olmaya alışması biraz zaman alacaktı.

Son bir sakin nefes alarak omuzlarını dikleştirdi ve Murphy'nin kendisine mahremiyet sağlamak için çektiği çadır kapağından içeri adım attı.

Taavik, Savaar, insan kadın Dubois ve Murphy çadırın n girişinin yanında onu bekliyorlardı. İki insan kalın paltolar ve yalıtımlı botlar giymişken, Latharianlar deri üniformalarının fermuarını boyuna kadar çekmiş ve eldiven takmışlardı. Deri, onun ceketı gibi ısı düzenleyici nano-aşılamalı olmalıydı.

"Elysium'la tekrar yüzleşmeye hazır mısınız?" Murphy solgun bakışlarını ona çevirerek sordu. Dışarıda uğuldayan rüzgâr, onları bekleyen donmuş cehennem manzarasının ürpertici bir hatırlatıcısıydı.

"Evet." Başını salladı. "Gemime ne olduğunu kendi gözlerimle görmem gerekiyor."

"Pekâlâ millet," dedi Murphy ellerini birbirine vurarak. "İncelememiz gereken bir gemi var. Hadi şu işi bitirelim."

Çadırın kapağını açtı ve içeriye ısırıcı bir soğuk hava doldu. Lynara titreyerek ceketini daha sıkı sardı ve Dubois'nın uzattığı eldiven ve şapkayı teşekkür ederek kabul etti. Soğuğa karşı hassas olmak belli ki alişması gereken başka bir şeydi.

Buzlu araziye doğru ilerlediler, karda yürümeye başladıklarında soğuk havada nefesleri görünüyordu. Etrafına bakmak için bir an durakladı. Soğuktan ve özellikle de kardan nefret ederdi ama manzaranın vahşi güzelliğini de inkâr edemezdi.

"Bir gezegen için ne kadar tuhaf bir ortam," dedi Murphy'ye yetişirken. "Yüzeydeki tek canlının siz olduğunuzu düşünmeniz affedilebilir."

Eğlenerek homurdandı. "Oh, aldanmayın. Gezegenin en kötü yırtıcılarından biri burada yaşıyor."

Gözlerini kırpıştırıp ona baktı, Taavik ve Savaar'ın önlerinde karda açtıkları patıkaya basmamaya dikkat ediyordu. "Sizde buz kristalleri mi var?" diye sordu. "Onların *Daais-Five* sektörüyle sınırlı olduğunu sanıyordum."

Başını salladı, güneş gözlüklerinin arkasından bile parlak güneş ışığına karşı gözlerini kısarak baktı. "Hayır... daha kötüsü. Kutup ayıları."

Ona bir kaşını kaldırdı. Araştırma raporlarını görmüştü. Buz kristallerinin yapabileceği yıkım dehşet vericiydi. Eğer bu kutup

Ayılar daha kötüydü, onlar hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordu.

Ama sonra döndü ve Elysium'a ilk bakışını yakaladı. Nefesi boğazında düğümlendi ve yanaklarında donma tehlikesi gözyaşlarını geri kırıptı.

Gemi buz ve kar katmanlarının altına gömülmüştü, sadece üst kısmı görülebiliyordu; bu da geminin bu donmuş çorak topraklarda geçirdiği yüz binlerce yılın bir kanıtıydı.

Murphy onunla birlikte durakladı, kız dolgusuna bakarken bakışları onu anlıyordu.

"Onu ilk gördüğümde muhteşemdi," diye mırıldandı. "İnşaat beşiğinden yeni çıkmıştı, filonun ödülüydü. Şimdi... bir mezar taşından başka bir şey değil."

"Hayır." Murphy başını salladı. "Tarihin ve direncin bir anıtı. Ve sana değer verdi," diye ekledi, derin sesi rüzgârı keserek. "Seni bunca yıl hayatta tuttu ve doğru zaman geldiğinde seni bize getirmek için buzun içinden çıktı."

"Bu... bunu ifade etmenin çok şiirsel bir yolu," dedi duygularını bastırarak. Şu anda duygularının kararlarını gölgelemesine izin veremezdi. "Hadi, geride kalıyoruz."

T ilerledi ve tehlikeli arazide dikkatlice ilerlerken diğerlerine yetişti.

devasa gemiye doğru. Bir zamanların görkemli gemisinin kalıntıları üzerlerinde belirirken kalbi göğsünde çarpıyordu. Soğuk, açıkta kalan tenini ısıırıyordu ama bunu neredeyse hiç hissetmiyordu; önündeki göreve odaklanmıştı.

"Pekâlâ," dedi Taavik gemiye ulaştıklarında, yükleme salonunun yıkık kapısının hemen içinde dururken. "Bilgisayar ana bilgisayarına girmenin bir yolunu bulmalıyız. Bilgi almak için en iyi şansımız bu. Geminin yaklaşık yarısının haritasını çıkarmayı başardım ve bir erişim noktası bulabileceğimizi düşündüğüm üç alanı izole ettim."

Onlara Elysium'un bir haritasını gösterirken yüzü bilek bilgisayarının ekranı tarafından aydınlatılıyordu. Dağınık ve eksikti. Lynara haritaya bakarken dudakları büzüldü.

"Tamam, bu ve bu, evet," diyerek iki kavşağı işaret etti. "Ama bu ana bilgisayara gitmiyor. Geminin çevre ve atık yönetimi alanlarına gidiyor."

"Peşinde olduğumuz şey kesinlikle bu değil." Taavik ona bir gülümseme attı. "Çoğu arkeoloğun trall'a oldukça takıntılı olduğunu biliyorum ama burada bize pek yardımcı olmayacak."

"Hayır." Başını eğdi. "Haritanın büyük bir bölümünü kaçıırıyorsunuz. Ana bilgisayara ulaşmanın en iyi yolu buradaki orta ventral koridor..." haritanın ortasında havada izler bıraktı. "Eğer ulaşabilirsek ve temizse, ana bilgisayar odasına giden düz bir yol var demektir."

Her iki Latharian da boş boş başını salladı ve o da homurdandı. "Hadi ama. Gemi tasarımı bunca yıl içinde bu kadar değişmiş olamaz, değil mi?"

Lynara geminin enkazı arasında ilerlerken kendisini boğmakla tehdit eden umutsuzluğu elinin tersiyle itti. Soğuk, ölüm ve yıkımın sürekli bir hatırlatıcısıydı ama cesetlerin yokluğu başlı başına ürkütücüydü. Sanki herkes tek bir anda çekilip alınmış, geride sadece anılar ve sessiz, boş bir kabuk bırakmıştı.

Uzun bir koridorun sonundaki büyük bir kapıya ulaştıklarında Taavik, "Neredeyse geldik," diye mırıldandı.

Taavik kapı kontrollerine ulaşmak için erişim panelini duvardan çekerken Lynara başını sallayarak "Bu olmalı," dedi. Gemi çapında güç olmadan, biyomekanik kaydı çalışmıyordu. Kendisi için açılmalarına alışkınken bu garipti. Eski hayatını geride bıraktığının bir kanıtı daha.

Kolayca içeri girdi, kapı bir inilti ve bayat havanın boşalmasıyla açıldı ve sonra Lynara'nın önce girebilmesi için geride durdu.

İçeride bulacakları karşısında yüreği ağzına geldi. İçerideki oda küçüktü ama kazadan nispeten zarar görmemişti, yine de yıllarca hava koşullarına maruz kaldığı için aşınma belirtileri gördü.

İçinde sadece iki parça ekipman vardı: büyük bir bilgisayar konsolu ve aynı büyüklükte bir sunucu kulesi. Lynara yaklaşıp deneyimli bir gözle onları inceledi.

"Eğer şanslıysak, bu oda verilere hâlâ erişilebilecek kadar korunaklıdır," diye gözlemledi, sesi alçaktı ama arkasındaki ekibe ulaşabilecek kadar yüksekti. Yine de onu endişelendiren, görebildiği herhangi bir fiziksel hasar değil, geçen zamanın yol açtığı hasardı. Veriler hâlâ orada olabilirdi ama aradan geçen yıllar içinde verilere erişim sağlayan tüm bileşenler eskiyip toza dönüştüyse, batmışlardı.

Taavik başını salladı ama onun dikkatinin sadece yarısını ona verdiğini biliyordu. Bunun yerine, onun ve Savaar'ın gözleri şaşkınlıkla odanın içinde dolaşıyor, her bir parçasının üzerinde huşu ve saygıyla geziniyordu. Kızgınlığını bastırdı ve bunun onlar için tarihlerinin bir parçası olduğunu fark etti.

Lynara konsolun yüzeyindeki buzları sildi. Bu odayı en son gördüğünde, onun için sadece birkaç gün önce, her şey parlak, ışıltılı ve yeniydi. Şimdi ise... donuk ve eskimişti. Kadim.

"İşte bir şey yok," diye mırıldandı, bir dizi komut girerken nefesi soğuk metalin üzerinde yoğunlaşıyordu.

Ekran titreyerek canlandı ve yüzünü ürkütücü mavi bir ışıltıyla yıkadı. Sistem devreye girip güvenlik moduna geçerken içini umut kapladı.

"Tamam, pek çok sistem çökmüş." Ekranlar arasında gezinirken diğerleri için yorum yapmaya devam etti. "Motorlar tamamen devre dışı. Dördüncü motor kayıp gibi görünüyor, muhtemelen kazada kopmuş. Raporları diğerlerinden çok daha erken bitiyor. Merkez çekirdek yüzde birin altında çalışıyor... yakıt çekirdekleri neredeyse tamamen tükenmiş durumda," diye not etti.

Taavik onun yanında mırıldandı: "Bunca yıldan sonra bu şekilde çalışıyor olması bile şaşırtıcı," dedi.

Başını salladı. "İyi ki de öyle, yoksa burada seninle konuşuyor olmazdım."

Staz kayıtlarına erişmek için daha fazla ekranda arama yaparken yanıt vermedi. Arıyordu... umuyordu...

"Vaark," diye tısladı ve ellerini konsolun kenarına vurdu.

"Lynara?" Murphy sesinde endişeyle sordu.

," dedi, sesi boştu. "... hepsi çevrimdışı. Yüzyıllardır ölüler."

Gözlerini kapadı ve başını geriye doğru eğdi. Belki de bir kapsülün hâlâ aktif olduğunu umuyordu. Ama hayır... hiçbir şey yoktu. Sonra aklına bir düşünce geldi.

"Kendi kapsülünde olmayabilirdi," diye fısıldadı Lynara, parmakları yine tuşların üzerinde uçuşuyordu. Sonra nefesinin boğazında düğümlenmesine neden olan bir veri parçası gördü. "Adia... Adia asla bir kapsüle girmede."

"Adia kim?" Taavik sordu.

"Eski bir dostum," diye cevap verdi, sesi duygu yoğunluğu içindeydi. Gözlerini kapattı, rahatlama sıcak bir kucaklaşma gibi üzerine çöktü. "Aslında benim en eski arkadaşım. Birlikte büyüdük. Ben donanmaya girdiğimde, o da benim yardımcım olarak katıldı. Ama burada... bakın, onun biyo-imzasına ait bir sensör kaydı var." Ekrandaki bir girişi işaret etti. "Kazadan sağ kurtulmuş!"

"Ama bir kapsüle girmede mi?" Murphy de konsolda ona katıldı.

"Hayır. Kapsüle girdiğine dair bir kayıt yok..." Sayfalar dolusu kayıt arasında gezinirken dudaklarını büzdü.

"Bulabildiğim tek şey aktivasyonlar ve-"

Sözünü kesti ama Murphy ona baktı. "Ve?"

Yutkundu. "Fesih bildirimleri."

"Ahh." Bir kolunu onun omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. Kadın kasıldı, bir an için adamın sarılmasına karşı koydu ama sonra başını adamın omzuna yasladı.

Ekranın kaymasını izlerken, "Ne kadar çok var," diye fısıldadı. Hepsinde aynı saat ve tarih damgası vardı. "Kaza bazı durağanlık salonlarına zarar vermiş olmalı. Geri kalanlar... hayır," diye mırıldandı, doğruldu ve veritabanında başka bir sorgu yapmak için Murphy'nin sağlam vücudunun güven verici gücünden uzaklaştı. "Burada başka tarihler de var..."

Bunları incelerken kaşları çatıldı. "Birkaç yüz yıl sonraydı." Farkına vardı. "Bu ana jeneratörün arızalandığı zaman. Uyanamadan kapsüllerinde öldüler."

Murphy onun elini kendi eliyle kapatıp hafifçe sıktı.

"Onları ölüme terk etti. *Vaark*," diye tısladı ve gözyaşlarını silmek için başını geriye eğdi.

"Onları kim ölüme terk etti?" Murphy alçak bir sesle sordu.

"Dariel," dedi, titreyen ekranın etrafında toplanmış olan diğerlerine dönerek. "Tamam, tarihin o *vaarker* hakkında ne söylediğini bilmiyorum, ama eğer onun *vaarking* çimenlerindeki bir yılan olduğundan başka bir şeyse, o zaman hepsi yalan. Bu... yıkım, tüm bu ölüm... Dariel'in imparator olmak için yaptığı büyük plana bağlıydı."

"Prens Dariel?" Savaar ısınmak için ellerini birbirine sürterek sordu, nefesi soğuk havada buz gibi bulutlar oluşturunuyordu. "Dariel K'Daar?"

"Bir ve aynı." Lynara devam etmeden önce dudaklarını birbirine bastırarak iç çekti. "Dariel *Elysium*'un koloni komutanıydı. Benim görevim onu ve kolonistleri birinci seviye bir koloni kurmaları için EC-14- alpha'ya bırakmaktı."

"Birinci seviye koloni mi?" Murphy sordu.

Taavik, "Daha küçük koloniler için merkezi bir merkez olarak çalışabilen bir koloni," diye açıkladı. "İmparatorluk eskiden L-1 kolonisi kurmak için büyük bir sefer düzenler ve ardından daha düşük seviyeli koloniler kurmak için kolonistlerle birlikte ikmal gemileri gönderirdi."

Başını salladı. "Bu bir prens için bile çok zor bir görev. Özellikle de bir koloniyi yönetme deneyimi olmayan bir prens için. Ama bu Dariel K'Daar'ın işi. İstedğin her şeyi satın alabilecekken neden bu kadar uğraşsın ki?" diye acı acı homurdandı.

"Her neyse, imparatorluğun şanı için L-1'i çalıştırması gerekiyordu. Görünüşe göre başka planları varmış."

"Ne gibi?" Taavik yüz hatlarına kazınmış bir merakla sordu.

"İhanet," diye tısladı, öfkesi boğazında safra gibi yükseliyordu. "Dümen kontrolünü sabote etti, bu da bizi rotamızdan saptırdı. Uzaysal bir anomaliye çarptık ve bu da buraya çarpmamıza neden oldu."

"Bekle, bunu bilerek mi yaptı?" Murphy, sesinde belirgin bir inançsızlıkla araya girdi.

"Ne yazık ki evet," diye itiraf etti Lynara başını sallayarak.

"Gördüğünüz gibi, Kayan'dan daha iyi bir imparator olacağına inanıyordu ve-" "Bir dakika? Kayan *Vorr*?" Savaar sordu, onun gözler parlayan ile

Heyecan. "İlk imparator mu?"

Kaşını kaldırdı. "İmparator, evet. Kimden bahsettiğimi sanıyordun?"

"Sanırım Savaar'ın söylemeye çalıştığı şey," diye araya girdi

Murphy. "Modern Lathar için Kayan Vorr efsanevi bir statüye ulaştı."

Her iki Lathar da başını salladı, hâlâ pür dikkat onu izliyorlardı. "Kayan'la hiç tanıştın mı?" Savaar sordu.

"İmparator mu?" Başını salladı. "Evet. *Elysium*'un fırlatıldı."

Her iki savaşçı da ona hayranlıkla baktı.

"biriydi?" Taavik bilmek istiyordu.

Bunu düşünmesine gerek yoktu. "Korkutucu, acımasız... inanılmaz. Bizim için Lathar'ın Tanel Savaşları'ndan sağ çıkmasının sebebinin Kayan Vorr olduğunu hatırlamalısın. Vorr'tan'ı o yarattı ve kontrol etti. Çoğumuz onun bastığı yere tapardık. Dariel... daha iyisini yapabileceğini düşündü."

"Birinin sarılmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor," diye kestirip attı Savaar ve Lynara'dan sert bir bakış aldı. Sonra sırtıttı. "Ya da bir gövde plakasıyla kafasına hızlı bir şaplak atmak."

Kadın homurdandı. "Aklını başına getirmiş olabilir ama bundan şüpheliyim. Sebepleri ne olursa olsun, sonuç bu oldu." Etraflarındaki donmuş enkazı işaret etti.

"Kaza yaptık ve mürettebatın çoğu anında öldü." Önündeki ekranı gösterdi. "Görünüşe bakılırsa, geri kalanlar bir gün bulunmayı umarak durağanlık kapsüllerine girmişler."

"Yapmış olamazlar." Murphy kaşlarını çatı. "En azından bir kısmı gitmiş olmalı, yoksa burada olmazdık," dedi.

kendisine ve Dubois'ya.

"Bu, sistemde Adia'yı neden bulamadığımı açıklıyor," diye düşündü ve daha fazla sorgu girerken kaşlarını çatı. Yüzyıllardır kullanılmayan sistem ilk başta onunla mücadele etti ama sonra ekranda yeni sonuçlar belirdi. "Tamam, gemideki hareketlerini takip etmek için biyometriklerden geçmem gerekti ve hasarlı kargo salonundan değil, üst güverte portal çıkışlarından birinden ayrıldılar. Ama evet, küçük bir grup kazadan birkaç hafta sonra gemiden ayrıldı. Adia da aralarında."

bir rahatlama kapladı. Arkadaşı hayatta kalmıştı.

"Belli ki kutuptan seyahat etmişler ve sonra yerleşmek için uygun bir yer bulmuşlar ve sonunda insanlığa dönüşmüşler."

"Doğru." Lynara derin bir nefes aldı ve çok büyük ceketini ince bedenine daha sıkı sardı, parmakları fermuarla .

"*Vaark* it," diye mırıldandı, soğuk açıkta kalan tenini ısırırken pes etti ve yakasını tutarak kapatmaya çalıştı.

"Dur, ben yapayım," dedi Murphy, inatçı fermuarı çekmesine yardım etmek için uzanarak. Kendi boynundaki atkıyı çekip yakasındaki çok büyük boşluğa soktu.

"Teşekkürler," diye mırıldandı, yanakları soğuk havanın altında renkten renge girmişti.

"Her zaman." Sıcak bir şekilde gülümsedi ve sonra ifadesi tekrar ciddileşti. "Peki, şimdi ne olacak? Ana bilgisayardan tüm kayıtları indirebilir misin?"

Taavik bileğindeki bilgisayara dokunarak, "Çoktan hallettim," diye cevap verdi. "Bu şeyin *Elysium* kadar büyük bir şeyi çalıştırdığını söylemek için şaşırtıcı derecede küçük. Bugünlerde keşif gemilerini çalıştıran daha büyük ana bilgisayarlarımız var. Burada da bir sürü bozuk veri var ama sanırım ana kampa döndüğümde bunları temizleyebilirim."

Murphy sıcak olduğundan emin olmak için eşarbını sıkıştırmayı bitirdiğinde ona gülümsedi. Neden onun bu şekilde üzerine titremesine izin verdiğini bilmiyordu ama bu... güzel hissettiriyordu. Her ne kadar Dariel'e çok fazla benziyor olsa da.

Alışkanlıktan kaynaklanan bir hareketle parmaklarını rütbe işaretinin üzerinde gezdirdi ve sonra dondu kaldı. Parmak uçları rütbesinin yanındaki süssüz kumaşın üzerinden geçti.

Annesinin rozeti gitmişti.

"Nononono," diye inledi ve sonra topuğunun üzerinde dönüp ana bilgisayar odasından karanlık koridora doğru koşmaya başladı, nefesi kesik kesik geliyordu. Koşarken soğuk hava ciğerlerini yakıyor, bacakları altından öfkeyle pompalanıyordu.

"Haydi. Hadi," diye mırıldandı nefesinin altından, parmakları annesinin rozetini bulma ihtiyacıyla kaşınıyordu. Koridor sonsuza kadar uzanıyor gibiydi, el fenerinin titrek gölgeleri sadece yönünü kaybetme hissini arttırıyordu.

Sonunda kapsül salonunun kapısı önünde belirdi ve Lynara kayarak durdu. Kendini sabitlemek için derin bir nefes aldı ve ardından kapıyı iterek açıp içeri adım attı.

"Vaark... hangisi..." diye fısıldadı, gözleri bunca yılını içinde geçirdiği kapsülün sıralarını tarıyordu. Buraya getirilişine dair sadece dağınık anıları vardı ve Dariel'in mezarı için hangi kapsülü seçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Oda sessiz ve ürkütücüydü, durgunluğu sadece yaşam destek sistemlerinin uğultusu bozuyordu. "Sen hangisisin?"

"Bir şey mi arıyorsun?" diye sordu arkasından bir ses ve sıçramasına neden oldu.

"Murphy!" diye soluk soluğa , kalbi göğsünde çarpıyordu. "Ödümü kopardın!"

"Üzgünüm," diye cevap verdi özür dileyen bir gülümsemeyle, "ama tek başına dolaşmana izin veremezdim."

"Peki," dedi dişlerini sıkarak ve kapsüllere geri döndü. "Beni hangisinden ?"

", en sondaki." O işaret .

Adam daha konuşmasını bitirmeden o gitmiş, sıranın sonundaki bölmeye doğru koşmaya başlamıştı. Kapak kaldırılmıştı ama içeri bakabilmek için zıplaması ve yarı çırpınarak içindeki yatağa bakması gerekti.

"Burada değil. Hayır," diye mırıldandı, içini panik kaplamıştı. "Burada olmalı."

O gün köprüde giymişti, bu da kapsüle onunla birlikte konmuş olması gerektiği anlamına geliyordu. Yumuşak bir inilti duydu. Ama ya kaza sırasında düştüyse? Ama sonra kapsülün dibinde bir şey fark etti, yarısı gümüşten küçük bir parıltı, dolgu ile kapsülün yan tarafı arasına gizlenmişti.

"Evet!" diye tısladı, rozeti saklandığı yerden çıkarırken içi rahatlamıştı. Onu göğsüne bastırdı ve titrek bir nefes verdi. "Yıldızlara şükürler olsun..."

"O da ne?" Murphy kalçasını onun yanındaki kapsülün kenarına yaslayarak sordu. "Önemli bir şey olmalı?"

"Öyle," diye cevap verdi, metalin üzerine kazınmış tanıdık amblemi inceleyerek. "Bu annemindi, onun hizmet rozeti."

"Senin için çok şey ifade ediyor olmalı," diyerek gözlerini yumuşattı.

Lynara başını salladı, duygudan boğazı düğümlenmişti. "Bu bir hizmet sembolünden çok daha fazlası. Uğruna çalıştığı, fedakârlık yaptığı her şeyi temsil ediyor. Ve işler imkânsız görüldüğünde bile devam etmem gerektiğini hatırlatıyor."

"Kulağa inanılmaz bir kadınmış gibi geliyor," dedi Murphy küçük bir gülümsemeyle.

"Bazen onun mirasına layık olup olamayacağımı merak ediyorum," diye itiraf etti ve rozeti sıkıca kavradı.

"Hey," dedi Murphy, elini onun omzuna koyarak. "Bence bunu zaten yaptın. *Elysium*, sen, tarih yazdın. Annen seninle gurur duyardı."

"Teşekkürler," diye mırıldandı, onun sözlerinden etkilenmişti.

"Diğerlerinin yanına dönelim," diye önerdi Murphy. "Bu lanet fırtına üzerimize gelmeden ve burada sıkışıp kalmadan önce."

Başını salladı ve rozeti güvenli bir şekilde cebine soktu.

"Haklısın," diye kabul etti. "Yapacak işlerimiz var. Eğer o kayıtları bulabilirsek, belki Dariel'in giden grubu nereye götürdüğünü de bulabiliriz."

MURPHY ana kampa geri dönerlerken Lynara'yı yanından ayırmamaya özen gösteriyordu. Yaşadıkları göz önüne alındığında, Elysiumda onlara yardım ederek bir kaya gibi davranmıştı, ama annesinin rozetini kaybettiğini düşündüğü anda, maske çatlamış ve sakladığı acıyı ve kederi görmüştü.

Bu bir sürpriz değildi. Ona saatler gibi gelen bir süre içinde her şeyini kaybetmişti. Ailesini, dünyasını, hayatını... ve şimdi her şey farklıydı. Yeni. Tanıdığı herkes ölmüştü. Bu herkesi sarsardı.

"Tıbbi alanı temizlememiz gerekiyor, bu yüzden üzgünüm, sizi taşımak zorundayız. Şimdi buradasın" dedi ve onu ana komuta çadırından geçirerek yatakhane çadırlarından birine götürdü. Çadırların hepsi birbiriyle bağlantılıydı, yapıları yangına karşı ekstra koruma sağlıyordu.

elementler. Eğer dışarıdaki fırtınanın sesi bir gösterge ise, buna ihtiyaçları vardı.

"Öyle mi?" Onu takip ederken omuz silkti, bakışları yatakların üzerinde geziniyordu. "Kaldığım hemen hemen her barakaya benziyor."

Bunun üzerine bir kaşını kaldırdı. "Kaptan olduğunu sanıyordum? Kendi kamaranı almadın mı?"

Dürüst olmak gerekirse, eski ya da yeni Latharian gemilerindeki konaklama yerleri hakkında fazla düşünmemişti. Sadece insan gemilerindeki ve tesislerindeki ile aynı olduğunu varsaymıştı. Düşük rütbeliler bir arada kalıyordu ama yüksek rütbeliler biraz mahremiyete sahipti.

Kıkırdadı, sesi beklediğinden daha alçak ve melodikti. "Ben her zaman bir kaptan değildim. Eminim sizin de yaptığınız gibi rütbelerimi için çalışmam gerekti."

Dudakları kıvrıldı. "Evet, tamamen bunun içine girdim."

"Gerçekten yaptın." Kadın sırttı ve bakışları bir saniyeliğine birbirlerine takıldı. Ortak bir mizah anı ama sadece bir saniyeliğine. Bir şey vardı, bir bağlantı kıvılcımı ve gözleri hafifçe karardı.

Boğazını temizledi ve döndü.

"Tamam... Seni buraya koydum, böylece geri kalanımızdan biraz mahremiyetin olacak," dedi ve onu çadırın yan tarafına, bir destek direğinin arkasına sıkıştırılmış bir yatağa götürdü. Uyku tulumunu ve bir yığın battaniyeyi basit karyolanın üzerine koydu.

Çadır grubunun ortasındaydı ve yanında bulunduğu "duvar", diğer tarafında bir araştırma laboratuvarı olan bir iç duvardı. Odadaki en sıcak noktalardan biriydi ve daha önce titrediğini gördüğüne göre buna ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Özellikle de uyurken.

"Teşekkür . Burası... güzel bir yer mi?" diye sordu etrafına bakarak.

Başını iki yana salladı ve ona bakarken ensesini ovuşturdu. O Dünya'ya gelen bir ziyaretçiydi ve muhtemelen hayatında tanışacağı en önemli kişiydi ve ona sunabileceği tek şey bir kamp yatağı ve bir uyku tulumuydu. Acıması bir durumdu.

"Yemin ederim, gezegenin çoğu bundan çok daha iyi." Sırttı. "Bu fırtına dindiğinde ve dışarı çıkabildiğimizde, ben-"

Beklediğinden daha hızlı hareket etti, yaklaştı ve parmaklarını dudaklarının üzerine koymak için uzandı. Adam şaşkınlıkla ona bakmaya başladı. Onu daha önce de kollarına almıştı ve her seferinde

hafızasına sonsuza dek kazınmıştı ama bu ilk kez oluyordu.
Teması o başlatmıştı.

Parmak uçlarının dudaklarına dokunuşu yumuşaktı ama yarattığı kıvılcım bir elektrik fırtınası gibi adamın içinden geçti.

"Ciddiyim," diye mırıldandı, sesi daha önce duyduğundan çok daha alçak ve boğucuydu. "Sorun değil. Kariyerim boyunca birden fazla ana kamp gördüm."

Başını salladı, kolları onun ince bedenine dolanarak onu kendine doğru çekti ve eğer isterse yavaşça geri çekilmesine fırsat verdi. Kafasının arkasındaki küçük bir ses bunun kötü bir fikir olduğunu, bir ilişkiye uygun olmadığını, yaptığı şeylerle kimsenin onu sevmeyeceğini haykırıyordu... ve bu, insanlığın kendi geçmişiyle olan bağını tehlikeye atabilirdi. Her şeyi onarılamayacak şekilde mahvedebilirdi-

Parmak uçlarına uzandı ve onu öptü.

Düşünce süreçleri durdu. Sadece durdu.

Bir iniltiyle, kadın parmak uçlarında yükselene kadar kollarını sıktı ve başını eğerek onu sırtından öptü; yumuşakça, nazikçe, kendi üzerindeki katı kontrolü korurken.

Dudakları yumuşak ve tatlıydı, onunkilere yapıştıkça tepki veriyordu. Keşifseldi, her biri diğerinin dudaklarının şeklini öğreniyordu. Bir nefesi paylaştılar. Adamın eli kızın sırtının alt kısmına uzandı, onu yerinde tutarak daha fazla itti ve diliyle dudaklarının kenarını okşadı.

İnleme olmayan ama nefes de almayan yumuşak bir zevk sesiyle onun için ayrıldı. Bu her neyse, tekrar duymak istiyordu. Dilini onun ağzına kaydırırken tekrar inledi. Yumuşak, nazik, yumuşak vuruşlarla gelip onunla oynaması için onu kızdırıyordu.

Elleri adamın omuzlarında sıkılaştı, saldırganlaştıkça yapıştı. Adam onu korkutmamak için her şeyi onun hızına bırakırken, kadın onu geriye doğru iterek bir gümbürtüyle arkasındaki yatağa oturmasını sağladı. Dudakları ani bir hareketle birbirinden ayrıldı ama bir saniye sonra kadın oradaydı, adamın ayrılmış kalçalarının arasına girerek dudaklarını tekrar aldı.

Hırladı, kolları kızın beline ve kalçalarına dolandı. O kadar küçüktü ki, dudaklarının tekrar buluşması için başını biraz yukarı eğmesi yeterliydi.

Öpüşme daha sıcak, daha ıslak, daha hale geldikçe kalbi çarpmaya başladı. İçindeki ısı bir süpernova gibi patladı, siki sertleşti ve ağırlaştı

Ama o kendini tuttu. Elini saçlarına sokup onu sabit tutmak için kısa telleri kavrarken, hayatı buna bağılıymış gibi onu öptü.

Başını kaldırıp ona baktığında nefes alış veriş kesilmişti ve gözlerinde şaşkın bir ifade parlıyordu. "Bu... *tanrılarım*..."

"Evet," diye geveleyerek onu izledi.

Birine hiç bu kadar sert tepki vermemişti. Hiçbir zaman. Sanki birkaç saniyeliğine dünyanın geri kalanı hiç var olmamış gibiydi ve bir başlangıçla, çevresiyle ilgili operasyonel farkındalığını gerçekten kaybettiğini fark etti. Bu onun için duyulmamış bir şeydi. Daha önce de gizli görevdeyken bir seks partisinin ortasında kalmış ve bir kez bile etrafında neler olup bittiğinin farkına varamamıştı. Ama kız onu sadece öpmekle yetinmişti, o kadar, tek düşünebildiği oydu.

"Bundan... tahmin ediyorum," dedi, kollarından gevşeyerek karyolada yanına oturdu. "Bir yerlerde özel birinin olmadığını."

Hâlâ dürüstçe cevap verecek kadar şaşkındı ve başını salladı. "Hayır. Ben pek ilişki kuracak tipte biri değilim."

Kahretsin. Bunu ona neden söylemişti ki? Şimdi onun bağlanma fobisi olduğunu düşünecekti. Ama kahretsin, öyle değil miydi? Hayatının çoğunu kız kardeşi dışında kimseyle yakınlaşmaktan kaçınarak geçirmemiş miydi? Ama bunun nedeni El'in onu *tanıması*, içindeki karanlığı ve onları güvende tutmak için yapmak zorunda olduğu şeyleri bilmesiydi ve yine de onu seviyordu.

Lynara başını eğerek onu izledi ve bir an için kendini mikroskop altındaki bir örnek gibi hissetti. "Nedenmiş o? Görev mi?"

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. Hem öyleydi hem de değildi. Pek çok başkan evlenmişti, bir ailesi vardı, sadece... o yoktu.

"Sanırım, bir bakıma. Yakın zamana kadar aynı yerde uzun süre kalmamıştım." Hatta aynı ismi bile uzun süre kullanmadım.

"Kariyerim... pek çoğumuz uzun süreli ilişkiler sürdüremeyiz."

Bazıları denemiş olsa da birbirleriyle bile değil. Çoğunlukla bir dizi tek gecelik ilişkiydi, birbirlerine karşı duygusal hislerden ziyade bir tür fiziksel bağlantı arama ihtiyacı onları bir araya getiriyordu. Fiziksel rahatlama, hepsi bu.

"Ah." Kadın başını salladı ve adam, kadının onun görmesini istediğinden çok daha fazlasını gördüğü hissine kapıldı. Sormamalıydı ama kendini tutamadı.

"Ah?"

Gölümsedi ama ifadesi bir şekilde daha yumuşaktı. "Bana bir arkadaşımı hatırlatıyorsun. O..." Durakladı ve yutkundu. "Sanırım özel kuvvetlerdendi. Sektör Yedi."

"O da ne?" diye sordu, onu tekrar kollarına almak için can atıyordu, özellikle de gözlerindeki kaybın ağırlığı . Ama omuzlarının duruşundaki bir şey onu uyardı. İnsanoğlunun ya da Latharian türünün bildiği en ateşli öpüşmelerden birini paylaşmış olabilirlerdi ama bu ona herhangi bir hak vermiyordu.

"Sektör Yedi?" Kadın tekrar ona odaklandı ve adam onun kendini toparladığını gördü. "O zaman artık buralarda değil sanırım?"

Başını iki yana salladı. "Yani, Latharian imparatorluğu konusunda uzman değilim ama hayır, duyduğum bir terim değil. Tüm klanların askeri temelli görünmesi dışında, özel kuvvetlere benzeyen referanslarını duyduğum tek şey Izaean."

Başını salladı, gözlerinde boş bir bakış vardı. "O zaman benim zamanımdan sonra olmalı. O grubu hiç duymadım. Ama evet, Sektör Yedi İmparatorluk Donanması'nın özel kuvvetler kanadıydı. Arkadaşım Saar S7'deydi, bu yüzden görünüşünü tanıyorum."

Adamın adını söylerken duraksaması ve dudaklarının yumuşak kıvrımıyla ilgili bir şey ona ipucu verdi. Bu Saar bir sevgili ya da yakın biri olmalıydı. Kıskançlık onu sert ve hızlı bir şekilde vurdu, damarlarında orman yangını gibi kükredi. Sevgiyle andığı bir sevgilisi vardı ve bu adam ona dünyada en nefret ettiği adamı hatırlatıyordu.

Onun yerinde olmak berbattı.

L ynara sırt üstü uzanmış, dışarıdaki fırtınanın şiddetini ve çadırın diğer tarafındaki diğer insanların konuşmalarını dinliyordu. Yarım kulak. Sıcak ve rahattı, henüz kalkmaya hazır değildi. Daha önce hiç olmadığı kadar iyi uyumuştı, belki de *Elysium*'daki yatağında en son uyuduğu zamandan bu yana geçen yüzlerce yaşamı yakalamıştı.

Ama şu anda düşüncelerini dolduran şey bu değildi. Bu onur dün gece Cameron'la öpüşmesine aitti. Daha önce de yatakta ne yaptığını bilen sevgilileri olmuştu ama hiç kimse onu Cameron gibi öpmemişti. Şimdiye kadar yaşadığı en ateşli öpücüktü ama o kadar değildi.

Göğsünün ortasında bir *doğruluk* hissi vardı. Sanki içindeki bir şey Cameron'ı tanımış ve hoş karşılamıştı. Saar'ın teklifine hayır demek zorunda kalmasının sebebi...

Suçluluk duygusu ona sert ve hızlı bir şekilde çarparak nefesini kesti. Murphy'yle tanıştığından beri Saar'ı hiç düşünmemişti. O artık çoktan gitmiş, binlerce yıl önce ölmüştü ama ona ne olduğunu merak etmekten kendini alamıyordu. Son aramasında ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğine söz vermişti.

Ama eve hiç dönmemişti. Başka birini bulmuş ve bir hayat kurmuş muydu, onunla istediğinin yerini alacak bir aile kurmuş muydu?

Yüzünü ovmak için ellerini kaldırdı. O buzun içinde uyurken, zamanda donmuşken, Saar'ın dünyası onsuz devam etmişti. Ve şimdi bildiği tek şey tozdu, arkadaşları ve ailesi unutulmuş bir çağın kalıntılarıydı. Tarihte sadece dipnotlar. Akıntıya kapılmıştı, ne geçmişe ne de bugüne aitti.

Çadırda aniden çalan alarmlar onu yerinden sıçrattı. Saçlarını yüzünden iterek doğruldu ve çadırın diğer tarafına baktı. Ana komuta alanı kapı aralığından görülebiliyordu ve hem insanların hem de Latharianların ileri geri koşuşturduğu, yüzleri endişeyle gerilmiş bir hareketlilik yuvasıydı.

Cameron komuta başka bir bölümünden çıktı ve insan kadın Dubois ona seslenirken bakışları ona kilitlendi, sesi aciliyetle doluydu. "Sayın Başkan, fırtına nedeniyle çok sayıda sistem arızası var. Tahliye edilmemizi öneriyorum. *Derhal!*"

Gözleri çadırı yarıp ona baktı, bakışları çarpıştı. Göğsünün ortasından sıcak bir his yayıldı ve ilk düşüncesi onu aramak oldu.

"Tamam, tahliye etmemiz gerekiyor. Nakliye araçlarını yüklememiz ne kadar sürer?" diye sordu ve çoktan Dubois'nın yanına doğru ilerlemeye başlamıştı. Taavik de aynı anda ona ulaştı.

"Bu bir seçenek olmayacak." Ekranı onlara doğru çevirdi. Lynara net olarak göremiyordu ama dışarıdaki fırtınayı tam üstlerinde ortalayarak gösteriyor gibiydi. "Beşinci sınıf bir fırtına, aniden ortaya çıktı. Eğer bunun içinde yukarı çıkmaya çalışırsak... bizi paramparça eder. Ama burada kalamayız, yani boku yedik."

Tamam... bu kulağa pek de iyi gelmiyordu. Lynara uyku tulumundan sıyrıldı ve mümkün olduğunca çabuk giyinmeye başladı. Eğer tahliye ediliyorlarsa, bu gece daha fazla uyuyamayacaktı.

"Hayır, hayır, sıçmadık," dedi Cameron güven verici bir şekilde ve ardından sesini çadırlara ulaşacak şekilde yükseltti. "Herkes harekete geçmeye hazır olsun. Gemiye sığınacağız."

Botlarını giyerken başını kaldırdığında Cameron'ın kendisine doğru geldiğini gördü. Üzerinde zaten ağır bir ceket vardı ve ona bir tane uzattı.

"Buna ihtiyacın olacak," dedi, Cameron'a bakarken yüz ifadesi . Etraflarındaki insanlar taşıyabilecekleri şeyleri sırt çantalarına dolduruyordu ve Cameron da aynısını yaptı, ceketini bağlarken uyku tulumunu ve kendisinininkini bir çantaya tıktırdı. "Fırtına çok şiddetli, bu yüzden bana yakın durmanı istiyorum. Tamam mı?"

Başını salladı ve ona güven verici bir gülümseme sundu. "Merak etmeyin. Yaşlı olabilirim ama akademideyken düşmanca ortam eğitimi almıştım. Bu..." Omuz silkti. "Parkta bir yürüyüş olacak."

Ona baktı, solgun gözleri bir an için okunamadı ve sonra başını salladı. Adamın ne kendisi ne de başkası için endişelendiğini göstermekten rahatsız olduğu hissine kapıldı.

"Pekâlâ millet," diye seslendi, çantasını kızın elini tutarak. "Hadi ."

Eğitimiyle ilgili tüm güvencelerine rağmen, çadırın dışında onları karşılayan fırtınanın soğuğu ve vahşeti Lynara'nın nefesini kesti. Sanki doğanın kendisi onları yeryüzünden silmek için haklı bir öfkeyle etraflarında ayağa kalkmıştı.

Elysium'sığınağına doğru koşular, ana kampın parçalanmış kalıntıları arkalarındaki beyazlığın içinde kayboldu. Lynara Cameron'ın eline sıkıca tutunarak kör edici karda tökezledi ve buzpençeleriyle onu parçalayan rüzgâra karşı savaştı.

Bin metre. Gemiye ulaşmak için sadece bin metre gitmeleri gerekiyordu. Ama bu havada, bin ışık yılı da olabilirdi.

Uyluk derinliğindeki karda yürürken bacakları yanıyor, her adım için mücadele ediyordu. Yorgunluk onu sürüklüyor, bir ayağını diğerinin ardından zorlukla kaldırına kadar kemiklerine sızıyordu.

Botu görünmeyen bir engele takılarak onu bir kar yığınının yuvarladı ve panik boğazını pençeledi. Bu yeni beden acınası ve zayıftı, orijinal haline hiç benzemiyordu. Düşerse asla kalkamazdı ve saniyeler içinde fırtınanın karı onu kaplardı. Kimse nerede olduğunu göremeyecek ve ona yardım edemeyecekti.

Güçlü eller kollarını kavrayarak onu ayağa kaldırdı. Yarı dönmüş bir şekilde kurtarıcısına baktı. Cameron'a. Rahatlama dalgalar halinde üzerine çöktü. Birkaç adım daha atsa onu asla bulamayacaktı, çünkü yeni bedeni ona ayak uyduramayacaktı.

Bir kolunu onun beline doladı, ağırlığının çoğunu aldı ve fırtınanın içinden gemiye doğru ilerlerken daha büyük gövdesiyle onu fırtınanın şiddetinden korudu.

Elysium'un devasa formu beyaz çalkantının içinden çıktığında neredeyse ağlayacaktı. Birkaç saniye içinde yıkık kargo holü kapısının koyu renkli yarığını görebildiler.

Fırtınayı geride bırakarak, daha önce başarmış olanların oluşturduğu sıcak ışık halesinin içine doğru sendeleyerek ilerlediler.

Cameron ona döndü, erimiş kar taneleri saçlarının koyu tellerine yapışmıştı. bakışları üzerinde onun üzerinde gibi gezindi.

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşurken, iyi olduğuna dair kendine güveniyordu.

Onun endişesi karşısında göğsü gerildi ve uzanıp alnındaki damlacıkları fırçaladı. Adamın gözleri onun dokunuşuyla kapandı, bakışları karardı ve bir an için parmaklarının onun teninde oyalanmasına izin verdi, teması kesmeye isteksizdi.

Boğazını temizleyerek, sadece taşıyabildikleriyle ana kamptan kaçan dağınık gruba bakmak döndü. Dışarıda fırtına hâlâ şiddetle esiyor, gemiyi rüzgârlarla sarsıyor ve onları yükleme holünün uzak tarafında, yıkık yükleme kapısından oldukça uzakta toplanmaya zorluyordu.

Cameron "Burada kalın," diye emretti ve Taavik aynı şeyi Latharianlar için yaparken insan personelin sayımını yaparak grubun içinde ilerledi.

Sözlerini bitirdiğinde kaşları çatıldı, bakışları etraflarındaki yüzlerde gezindi. "Dr. Lei nerede?"

Sorusunu sessizlik karşıladı ve Lynara'nın midesinde korku birikti. Birini kaçırıyorlardı.

"Şey... tam ," dedi diğer bilim adamlarından biri, yıkık kapıya doğru bakarak. "İçeri girdiğini sanmıştım."

Cameron nefesinin altından küfretti ve topuklarının üzerinde dönerek kapıya doğru ilerledi. Daha koridorun yarısını bile geçmeden rüzgâr onu savurdu ve neredeyse ayaklarını yerden kesiyordu. Nefes nefese kalarak ilerlemeye başladı ama Taavik ondan önce davranarak Cameron'ın kolunu yakaladı ve onu durdurdu.

"Oraya geri dönemezsin," diye hırladı. "Bu fırtına seni yirmi metre bile gidemeden öldürür."

Cameron kendisini tutan eli silkti, kararlılık yüzünün sert hatlarına kazınmıştı. "Onu geride bırakamam."

Taavik kımıldamayı reddederek onu engelledi. "Ölümün Dr. Lei'ye yardım etmeyecek. Fırtına çok güçlü. Orada kimse uzun süre hayatta kalamaz. Üzgünüm ama o artık kayıp."

Cameron diğer adama dik dik baktı, elleri iki yanında yumruk olmuştu. Ama uzun bir süre sonra omuzları yenilgiyle çöktü. Taavik'in haklı olduğunu herkes gibi o da biliyordu. Şu anda dışarı çıkmak tam bir intihar olurdu.

Onun yanına uzandı ve elini koluna koyarak hafifçe sıktı. Hayal kırıklığı aşikârdı, bir liderin ekibinin bir üyesine yardım etme arzusu, ellerinin

bağlıydı. Empati kurarken göğsü ağrıyordu. O çaresizlik duygusunu çok iyi biliyordu. Dariel geminin kontrolünü ele geçirip hepsinin sonunu getirdiğinde bu duygu ruhuna kazınmıştı.

Adam kendi eliyle onun elini kapattı ve kadın onun acısını dindirecek sözcüklere sahip olmayı diledi. Uzun bir anın ardından adam bir nefes alıp doğruldu ama eli hâlâ onun elinin üzerindeydi.

"Tamam, devam edelim o zaman."

Bir ürpertiye bastırdı. Dışarıdaki fırtınayla birlikte yükleme salonunun sıcaklığı da düşmeye başlamıştı. Hakkında hiçbir şey bilmediği bir gezegende olabilirlerdi ama derin uzayda geçirdiği onca yıldan sonra, sıcaklığın Latharian vücudu üzerindeki etkileri hakkında her şeyi biliyordu. Burada daha fazla kalırlarsa, hipotermi yakında gerçek bir tehdit haline gelecekti.

Cameron ve Taavik'e alçak bir sesle "Soğuktan uzakta bir sığınak bulmalıyız," dedi. "Geminin derinliklerine, dış kapılardan uzağa doğru ilerlersek, mürettebat salonlarından birinin hâlâ sağlam olduğunu görebiliriz. Eğer bulamazsak, iç halkanın koridorları bizi soğuğun en kötüsünden korumaya yetecektir."

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Önden buyurun Kaptan." Cameron başını sallayarak diğerlerine onları takip etmelerini işaret etti.

Loş koridorlarda ilerlediler, enkazlar botlarının altında çıtırdıyordu. Geçmiş bir çağın kalıntıları yollarına saçılmıştı: hurda metal, kablolar, depo kasalarının kalıntıları. Lynara'nın göğsü hasarı görünce sıkıştı, *Elysium'un* yolculuğunu kısa kesmek için neler olduğunu sert bir şekilde hatırlattı.

Geminin içine, iç halkaya doğru ilerlediler. Burası geminin daha güvenli ve korunaklı bölgelerinden biriydi, bu yüzden hasar daha düzensizdi, ki bu da şaşırtıcı değildi. Bu bölgenin ağır hasar görmesi için geminin alt iskeletinin neredeyse tamamen parçalanmış olması gerekirdi.

Bu yüzden yeni bir koridora döndüklerinde ve el fenerinin ışını büzüşmüş bir figürün üzerinde gezindiğinde bunu beklemiyordu. Nefesi boğazında düğümlendi ve dondu kaldı. Şimdiye kadar hiç ceset görmemişlerdi ve içinde bulunduğu durağanlık salonundaki tüm kapsüller boştu, bu yüzden hiç ceset bulamayacaklarını düşünmeye başlamıştı. Ama bu imkânsızdı. O salon on taneden biriydi, yani ölümler olmuştu. Hiçbir mürettebat böyle bir kazadan kayıp vermeden çıkamazdı.

"Lynara?" Cameron elini onun omzuna koydu. "İyi misin?"

Başını salladı, zorlukla yutkundu ve bir adım öne çıktı. Yaklaştıkça, figürün kıyafeti ortaya çıktı, çok iyi tanıdığı bir üniforma.

"Bir mühendis," dedi ve üniformanın paçasındaki renkli şeridi işaret etti. Cesedin yanına çömeldi. Donmuştu, düşünmek istemeyeceği kadar uzun bir süredir donmuştu ama derisini kaplayan buz olmasa, dinlenmek için oturmuş ve uyumuş da olabilirdi.

Bakışları aşağıya doğru kaydı ve üniformasının kenarındaki koyu lekeyi görünce irkildi.

"Mürettebattan bazıları Dariel'le aynı fikirde olmamış olmalı," diye mırıldanarak etraflarındaki duvarlardaki yanık izlerini işaret etti. "Burada bir çatışma olmuş ve onu... düştüğü yerde bırakmışlar."

Cameron alçak bir sesle, "Onu daha sonra kurtarabiliriz," dedi. "Ona uygun bir cenaze töreni düzenleriz... ya da ölenleri onurlandırmak için nasıl bir tören tercih ederseniz."

Başını salladı, ayağa kalktı ve ellerini kalçalarına sildi. Buna ihtiyacı yoktu. Cesede dokunmamıştı ve ayrıca ceset o kadar uzun süredir donmuştu ki ellerine bulaşan tek şey buz, buz ve daha fazla olacaktı. Ama yine de, bir şeyi fırçalama eylemi

-Sanki ölümün kendisini fırçalıyormuş gibi içgüdüselidi.

"Devam edelim." Sertçe başını salladı. "Yeri işaretleyin ve daha sonra onun için geri gelin."

"Elbette," diye mırıldandı Cameron ve koridorda ilerlemeye devam ettiler, arkalarındaki ekip uzun süre önce ölmüş olan mühendisin yanından geçerken gözlerini kaçırdı.

Ama Lynara gözlerini kaçıramadı. Bu adam bir zamanlar gemisinin koridorlarında yürümüş, mürettebat arkadaşlarıyla birlikte görevlerini yerine getirmişti. Umutları ve hayalleri vardı, kaybının yasını tutacak sevdikleri... binlerce yıl önce ve galaksinin öbür ucunda kaybının yasını tutmuştu.

Gözleri akıtmayı reddettiği yaşlarla doldu. Bu kadar ölüm... tek bir adam yüzünden. Dariel. Gruba yetişmek için doğruldu. Mürettebatının geri kalanına ne olmuştu? Onların soyundan gelenlerin yayıldığını ve insanlığa *dönüştüğünü* biliyordu ama tanıdığı insanlara ne olmuştu...

Cameron onun elini tuttu ve rahatlatıcı bir şekilde sıkarken elini kendi sıcaklığıyla sardı. Kız tek kelime etmeden parmaklarını Cameron'ın parmaklarının etrafına doladı ve diğerlerini takip ederek yollarına devam ederken bu sessiz teselliye kabul etti.

Orta halka koridorunun kavisi boyunca yürürlerken alçak sesle, "İleride bir salon olmalı," dedi.

"Evet, burada bir kapı var."

Taavik biraz önlerindeydi ve fenerinin ışığını kullanarak kapının dış hatlarını seçti. Zar zor görülebiliyordu, koridorlardan gelen döküntülerle neredeyse tamamen kapanmıştı ve eskiliğini gösteriyordu. Paslanmış ve çukurlaşmış metal parçaları, uzun süre önce çürüyüp toza dönüşmüş yalıtımlı kablolar ve daha az tanımlanabilen diğer şeyler, hepsi bir buz tabakasıyla kaplı olarak kapıya doğru itilmişti.

Taavik ekipteki Latharianlara enkazı önünden kaldırmalarını işaret ederek, "Haydi," dedi. "Şunları kaydıralım."

Latharianlar enkazı kaldırmaya başladılar ve alttaki kapıyı ortaya çıkardılar.

"Burada bir panel olmalı," diye mırıldandı, elini kapının yan tarafındaki panelden aşağı kaydırarak. Plakaların kenarlarını işaretleyen hafif girintileri hissederek durdu ve bastırdı. Panel bir süre hareket etmedi, ama sonra hafif bir ızgara sesi duydu, duymaktan çok hissetti ve elinin altında kayarak bir daire kolu ortaya çıkardı.

Cameron'a kapının diğer tarafını işaret ederek, "Diğer taraftaki manuel serbest bırakmayı getir," diye emretti. Cameron da aynı şekilde paneli açtı ve onu dikkatle izlediğini kanıtladı.

İçeri uzanıp kolu tuttu. "Sola, işaretimle. Üç... iki... *işaretle*."

Aynı anda döndüler ve önlerindeki duvarın içinde bir yerde metal metale çarparken bir gıcırtı duyular. Kapı, uzun süre yerinde durduktan sonra titreyerek ve hareketi protesto ederek ağır ağır açıldı.

"Biri oraya girsin!" diye emretti. "Mekanizma sıkışmış gibi görünüyor. Zorla açmamız gerekecek."

Taavik ve Savaar boşluğa atladılar, her biri bir tarafı tuttu ve itmek için kendilerini kapılara dayadılar. Ekip üyelerinin geçebileceği kadar geniş bir boşluk oluşana kadar kapıları yavaşça zorladılar.

"Vay canına... burası *pelüşmüſ*," diye nefes aldı bilim adamlarından biri arkalarından, içeri doluşup el fenerlerini karanlık odada gezdirirken.

"VIP salonlarını görmelisin," dedi, salonu ſimdiki gibi karanlık ve her yüzeyi buz tutmuş, fener ışığında parıldayan bir halde değil, aydınlık ve insanlarla dolu bir halde görünce. "Burası üst güvertelerin ana salonuydu. Uzun yolculuklarda mürettebatın dinlenebileceğı bir yer olarak tasarlanmıştı. VIP olanlar ise yine başka bir seviyedeydi."

"Bu iş görür," dedi Cameron, nefesi yüzüne vururken. "Sadece burayı ısıtmamız gerekiyor, sonra evim güzel evim gibi olacak."

Dubois ona bir bakış attı. "Sayın Başkan, bazen ev hayatınız hakkında gerçekten endişeleniyorum."

Lynara ilerlerken onları sadece yarı yarıya dinliyordu. Salon, açık bir barı çevreleyen pelüş koltuklar ve ſu anda ölü olsa da sağlam sanal ekranlarla dolu, bozulmamış bir ſekilde duruyordu.

Zamanda geri adım atmak gibiydi. Koridorların aksine, bu oda geminin geri kalanındaki hasardan etkilenmemiş gibiydi. Koltukların pelüş kumaşları solmuş ama bozulmamıştı ve barın metalik yüzeyleri, el fenerlerini odanın içinde gezdirdiklerinde ışıllı parlıyordu.

Diğerleri salona dağılarak koltuklara yerleşti. Bir an için, sesler salonu doldururken, kendini neredeyse kendi zamanına dönmüş olarak hayal edebildi. Bu hayal, oluştuğı kadar hızlı bir ſekilde yok oldu. Çevresi ne kadar tanıdık olursa olsun, insanları ve dünyası onun için kayıptı. Burada yalnızdı, başıboştu, tanıdığı insanların yankıları sadece yeni arkadaşlarının yüzlerinde vardı.

Titredi ve Cameron'ın ona verdiği ceketı daha sıkı sardı. Yuvarlanıp gidemezdi. Geçmiş geçmişte kalmıştı ve ſimdi tek yapabileceğı ilerlemektı. Bakışları Cameron'ın uzun boyuna takıldı ve ilk kez Dariel'i değil onu gördü.

Belki de bu zamanda ilerlemenin bazı avantajları vardı...

Tevi cehennemden donmasından bile daha soğuktu. Murphy içini çekti ve elini kırpılmış saçlarının arasından geçirdi. Her nefes verişinde meşalesinin ince ışığında tüyler ürperiyordu. İyi ki hepsi aşırı hava koşullarına dayanıklı giysiler giymişti, yoksa gruptaki insanların başı çoktan belaya girmişti.

Loş salonun içinde iki ekip bir araya toplanmış, kaçarken ana kamptan kurtarabildikleri üzerinde çalışıyorlardı. Bakışları Taavik'in yanında duran Lynara'yı seçti, ikili buradaki bilgisayar erişim terminalini çalıştırmaya çalışıyordu. Aksi takdirde ana bilgisayar merkezine geri dönmek için uzun ve soğuk bir yol kat etmeleri gerekecekti ve ana kamptan fırtınanın içinde yürüdükten sonra hiçbirinin bunu yapacak enerjisi olmadığını biliyordu.

Ama bunu düşünmüyordu, gerçekten düşünmüyordu. Onun yerine, ekrana kaşlarını çatarak bakan narin, küçük Latharian kadına bakıyordu. Damarlarına sıcaklık dolunca yutkundu. Onun vardı böyle? Normalde bir kadına, herhangi bir kadına asla bu şekilde tepki vermezdi. O kesinlikle tek gecelik bir adamdı ve bu kadın kesinlikle öyle bir kadın değildi. Bir erkeğin ailesiyle tanışmak için eve götürdüğü ve düğünler, çitler ve iki nokta dört çocuk içeren planlar yapmaya başladığı türden bir kadındı.

Ama ailesi yoktu. Daha doğrusu vardı ama ikisi de onu istememişti. Çocuklara gelince, neden berbat hayatını ve duygularını çocuklara yaşatmak istesin ki?

Taavik aniden küfrederek arkasına yaslandı ve elini saçlarının arasından geçirdi.

"Orada her şey yolunda mı?" Murphy seslendi.

Latharian ensesini ovuşturdu. "Burayı ısıtmak ve aydınlatmak için güç hücrelerini nasıl yönlendireceğimi bulmaya çalışıyorum. Sanırım buldum."

Lynara etrafına bakarken gülümsedi. "Eğer bu güç kaynağını aktif hale getirebilirsek, bu kattaki mürettebat odalarına erişebileceğiz. Bu da düzgün yataklar ve hatta belki duş olanakları anlamına geliyor. Sıcak su..."

Toplu bir inilti duyuldu ve o da kıkırdadı. "Tamam, sanırım bu konuda herkesin oyunu aldın."

O da sırtıttı ve dün geceki öpüşmelerinin anıları tekrar aklına geldi. Onu tekrar kendine doğru çekmek ve dudaklarını yağmalarken onu sabit tutmak için elini uzun, siyah saçlarına sokmak istedi. Dün gece ondan aldığı tat *hiçbir* yerde yeterli olmamıştı.

Dubois yürürken Murphy bir elini yüzünde gezdirerek yorgun gözlerini ovuşturdu. Savaar da kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, onun gidiyordu. Yüzlerindeki acımasız ifade kafasında uyarı zillerinin çalmasına neden oldu.

Dubois, "Bir sorunumuz var," diye açıkladı söze girmeden.

Murphy iç çekişini bastırdı. Elbette vardı. "Tamam, ne buldun?"

Dubois'nın çenesi gerildi. "Bu fırtına doğal değil. Ekipmanlarımızdan gelen veri çekirdeklerini Savaar'ın bilgisayarına bağlamayı başardım. Değerlerin hepsi yanlış. Bakın..."

Ona göstermek için elindeki ekranı çevirdi. Hava durumu haritaları hakkında pek bir şey bilmiyordu ama her zamanki gibi Dubois ondan çok daha ilerideydi.

"Ekranın solunda normal hava durumu," dedi. "Ve bizim fırtınamız sağda."

Bakışları veriler üzerinde gezinirken Murphy'nin midesi sıkıştı. Dışarıdaki fırtınada bir şeylerin çok yanlış gittiğini görmek kolaydı. "Bundan emin misin?"

Başını salladı. "Kesinlikle. Bir şey bu fırtınayı tetikledi ve bu bir kaza değildi."

Murphy nefesinin altında küfrederken bakışları hâlâ derme çatma yatakları hazırlayan ekiplere kaydı, kahkahalar ve gevezelikler havayı dolduruyordu. Dikkati bir kez daha aşağıdakilere takılınca göğsünde bir düğüm oluştu

Lynara. Derin bir nefes aldı ve elindeki konuya odaklandı. "Bir imdat çağrısı yapabilir miyiz?"

Savaar başını salladı. "Tüm uzun menzilli iletişimler engelleniyor. Kendi başımızayız."

Murphy elini çenesindeki kılların üzerinde gezdirerek, "Ne güzel, değil mi?" diye söylendi.

Lynara, Taavik'le birlikte onlara katılırken, "Siz üçünüz burada çok ciddi görünüyorsunuz," dedi.

Bakışları bir an için onunkilere kilitlendi ama kendini konsantre olmaya zorladı.

"Savaar ve Binbaşı Dubois endişe verici bir şey buldular," dedi sesini alçak tutmaya dikkat ederek. "Bizi sığınmak zorunda bırakan fırtına doğal olmayabilir. Görünüşe göre birileri gezegen öldürücü bir yörünge silahı konuşlandırmış."

"Ve bizi öldürmek için... fırtınayı mı kullanıyor?" Grubun etrafına . "Bu mümkün mü?"

Taavik başını salladı. "Mümkünden de fazla. Yüzyıllardır yörünge platformlarımız var. Çoğunlukla Vorrta barındırdığından şüphelenilen dünyalara, kaçmalarını engellemek için son savunma hattı olarak konuşlandırıldılar. Bu tam güce ayarlanmamış. Eğer öyle olsaydı, gezegeni parçalara ayırırdı."

"Vorrta'nı bir sorun olarak görmeni asla atlatamayacağım." İç çekti. "Bizim için onlar imparatorluğun kurtarıcısıydı. Ama... soruna geri dönelim. Biri bizi öldürmeye mi çalışıyor?"

Murphy içini çekti ve bir eliyle kıllı çenesini ovuşturdu. "Boyutları bu kadar."

Kalın ceketinin içinde bile titreyen Dubois, "Tabii önce soğuk işi bitirmezse," diye homurdandı.

"Güç hücrelerini devreye sokmamız gerekiyor," diye araya giren Savaar, binbaşıya endişeyle baktı. "Sadece ısınmak için değil, bir mesaj iletmeye çalışmak için de. O fırtınayı başlatan her kimse hâlâ dışarıda bir yerlerde ve büyük ihtimalle bizimle işleri henüz bitmedi."

"Anlaştık." Murphy başını salladı. "Neye ihtiyacınız var?"

Taavik'in yüz ifadesi kızgınlıkla doldu. "Sorun da bu zaten. Bilgisayar çekirdeği tam olarak aktif değil. Lanet güç hücrelerinin yerini belirlemek için şemalara erişemiyorum. Daha önce de söylediğim gibi, tarihi kayıtlarda *Elysium* sınıfının tam şemalarına sahip değiliz. Yüzlerce nesildir kullanılmadılar."

Gülümsemi. "O zaman elinizde şemalardan daha iyi bir şey olması iyi bir iş."

Başını eğdi ve bir an için ikisi arasındaki benzerliği gördü. Çoğunlukla gizliydi ama başını eğişi aynıydı. "Öyle mi?"

"Evet." Başını salladı. "Geminin kaptanı sizde. Ben varım."

Taavik'in ifadesi bir an için donuklaştı. "Elbette! Yedek sistemlerin nerede olduğunu biliyorsunuzdur."

Kadının ona verdiği gülümseme o kadar geniş ve parlaktı ki, kıskançlık ateşini bastırmak zorunda kaldı. Uzaktan da olsa akrabaydılar. O öpücükle bile, onun üzerinde hiçbir hak iddia edemezdi ve bu nedenle kıskanması için bir neden yoktu. Ama öyleydi.

Lynara, Taavik'in ekranındaki bir rotayı işaret ederek, "Tamam, şuna bakılırsa, alt kargo holleri erişilemeyecek kadar dengesiz, ama üst bakım şaftları hâlâ sağlam olmalı," dedi. "Buradaki yardımcı güç hücreleri acil durum güç rezervlerine sahip olmalı."

Taavik rotayı izledi ve başını salladı. "Bu işe yarayabilir. Eğer bunlara erişebilirsek, temel sistemleri tekrar çevrimiçi hale getirebiliriz."

"Tamam, yapalım şu işi," dedi Murphy. "Ne kadar çabuk elektriğe kavuşursak, o kadar çabuk imdat çağrısı yapmak için çalışabiliriz."

Dubois başını salladı. "Bize biraz getireyim."

Diğerleri gemide yapacakları gezi için gerekenleri almak üzere uzaklaşırken Murphy Lynara'nın bakışlarını yakaladı. "İyi düşünmüşsün. Geminin düzeni hakkındaki bilgin olmasaydı saatlerce etrafta dolaşırdık."

Lynara ona hızlı bir gülümseme fırlattı ama sonra ifadesi ciddileşti. "Umalım da yardımcı güç hücreleri hâlâ kullanılabilir durumda olsun. Aksi takdirde, bilinmeyen düşmanımız bize ulaşmadan çok önce donarak öleceğiz."

Lynara, Savaar ve Dubois ile birlikte geminin eski, çarpık koridorlarında soğuk hava Murphy'nin tenini ısıırıyordu. Ayaklarının altında buzlar çıtırdıyor, bu ses loş ışıklı geçitte yankılanıyordu. Ağır teçhizatının katmanları altında taze terin soğuduğunu hissedebiliyordu ama soyunmaktan daha iyisini biliyordu. Buradaki soğuk onu dakikalar içinde öldürebilirdi.

Dubois, bakışları önlerinde uzanan yıkıntının üzerinde gezinirken, "Bu şey kesinlikle dayak yemiş," diye mırıldandı.

Geminin içinde ilerledikçe durum daha da kötüleşiyordu. Geçtikleri birçok kapı ya enkaz ve buzla doluydu ya da açılmayacak kadar kötü bir şekilde bükülmüştü. Bazı koridorlar tıkanmış, üstlerindeki güverteler üzerlerine çökmüş, onları parçalanmış metallerin üzerinde ve paramparça kirişlerin altında debelenmeye zorlamıştı.

"Az bile," diye onayladı Savaar, düşmüş bir kirişin üzerinden geçmesine yardım etmek için elini uzatırken.

Ana bölgeden biraz daha uzaklaştılar ve Savaar Lynara'ya bir bakış attı. Diğer modern Lathar gibi Savaar da keyifli bir öğleden sonra gezintisindeymiş gibi görünüyordu ama Lynara modern bir Lathar değildi. Genetik modifikasyonları soğuğa dayanıklılık içermediği için soğuğu daha fazla hissettiğini söylemişti. Soluk tenine ve dudaklarının hafif maviliğine bir kez bakınca bundan emin oldu.

"Hey," diye mırıldandı, yollarını kapatan bir moloz yığınının üzerinden geçmesine yardım ederken. "?"

"Yaşıyor." Ona küçük bir gülümseme verdi ve devrilmiş bir kirişin üzerinden atlarken teşekkürlerini mırıldandı. "Bu kadar uzun süre sonra beklediğimden daha fazlası. Şanslıyım ki kapsül devre dışı kalmadı."

Başını salladı, bunu düşünmek bile istemiyordu. Onun burada olduğunu bile bilmeden onu kaybedebilirdi.

"Soğuktan mı demek istemiştin?" diye sordu, onun yanına doğru adım atarak. Ona ayak uydurmak acele etmesini sağlamaktansa adımlarını kısaltmak zorunda kaldı.

Bakışları onun üzerinde gezindi. Dubois'nın yedek soğuk hava giysilerini ve ağır bir ceket giymişti. Yine de iliklerine kadar donmuş görünüyordu.

"Savaar ve Taavik'in sahip olduğu soğuk hava adaptasyonuna sahip değilsin. Sende var mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, Elysium görevinin hedef gezegeni olan EC-on dört alfa için modifiye edilmiş olsaydım, buna gerek olmazdı."

Bir köşeyi döndüler, meşaleleri küçük bir ceset yığını aydınlatıyordu. İçlerinden üçü sanki ısınmaya çalışıyormuş gibi sıkıca sarılmıştı.

Savaar diz çöküp kalıntıları incelerken Lynara'nın yüz ifadesi gerildi. Bir zamanlar üniforma olan şeylerin parçalarına sarılmış kemiklerden biraz daha fazlasıydılar. İlk buldukları ceset kadar iyi korunmamışlardı ama bu bölge daha fazla hasar görmüştü.

"Görünüşe göre vurulup buraya bırakılmışlar," diye mırıldandı ve uzanıp kumaşın bir bölümünü açtı. Kumaşta, sahibinin bir tür enerji silahıyla vurulduğu izlenimini veren yanık izleri açıkça görülüyordu. Daha öncekiyle aynı izler.

"Bunlar köprü mürettebatıydı," dedi Lynara, sesi sıkıca kontrol edilmişti. "Dariel gemiyi ele geçirip beni staza zorladığında karşı koymuş olmalılar. Benim için geri dönmeye niyetlendiğinden şüpheliyim ve bunu bilirlerdi. Onları benim yüzümden öldürdü."

Cam'in çenesi gerildi. "Dariel tam bir pislikti."

Lynara homurdandı. "Bu yetersiz bir ifade." Onun bakışlarıyla karşılaştı, gözleri gölgeliydi. "İlk tanıştığımızda verdiğim tepki için özür dilerim. Bana onu o kadar çok anımsattın ki, kırmızı gördüm."

"Seni suçladığımı söyleyemem." Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Rollerimiz tersine dönseydi, muhtemelen ben de aynısını yapardım."

Dudakları kıvrıldı. "Nedense bundan şüpheliyim. Benden daha akli başında birine benziyorsun."

"Şaşıracaksın." Kıkırdadı.

Çoğu insan onu akli başında biri olarak tanımlamazdı - onu gerçekten tanıyanlar, sadece geliştirdiği Murphy kişiliğini bilenler değil. Pervasız, öfkeli, serseri mayın - bunlar daha tanıdık tanımlardı. Ama o menekşe gözlerin bir bakışıyla beyni pelteye dönüyordu.

"Hareket etmeliyiz. Bu güç hücreleri kendilerini yeniden başlatmayacak," dedi ve bükülmüş kirişlerin ve enkaz parçalarının üzerinden geçerek tekrar ilerlemeye başladı.

Onun yanına doğru adım attı, kolu koluna değdiğinde nabızı hızlandı. Sanki görünmez bir güç tarafından çekiliyormuş gibi ona dokunmaktan kendini alamıyordu. Ve bu onu çok korkutmuştu.

"Dariel nasıl oldu da geminin kontrolünü ele geçirdi?" diye sordu pratik konulara odaklanarak. "Bunu önlemek için protokoller olması gerekmez miydi?"

Lynara içini çekti. "Vardı. Ama Dariel istediği zaman çekici olabiliyordu. Mürettebat arasında müttefikler edinmiş ve onları köprüyü korumak için alınan güvenlik önlemlerini geçersiz kılmak için kullanmıştı."

Gözleri karardı. "Ne anladığımızda artık çok geçti. Dariel köprüyü kilitlemiş ve seyrüseferin kontrolünü ele geçirmişti."

Birinin ona bu şekilde ihanet ettiğini düşününce Murphy'nin göğsünde öfke alevlendi. Gemisinin felakete sürüklenişini izlerken hissettiği ıstıraptan. Eli onunkini buldu, parmakları onunkine kıvrıldığında nabızı hızla atmaya başladı.

"Özür dilerim Lynara." Sesi kulaklarında yankılanıyordu. "Zamanda geriye gidebilseydim, o piç kurusuna yaptıklarının bedelini ödetirdim."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Evet, bununla küçük bir sorun var. Eğer geri dönüp onu öldürseydin, şimdi burada olmazdın. Değil mi?"

Çenesi gerildi, köşesinde küçük bir kas titreşti. "Evet, şey... hayır. Ama böyle bir pisliğin soyundan geldiğim fikri hoşuma gitmiyor."

Ve kızın ona baktığında geçmişten gelen o pisliği gördüğü düşüncesinden hoşlanmıyordu.

"Hey! Buradan!"

Savaar'ın ilerideki enkazı savurmasıyla o an paramparça oldu, metal duvarlarda takırtılar yankılandı.

Döndüler ve Savaar'ın bağırışına doğru koştular, nabızı hızlanmıştı. Latharian bu karmaşanın içinden geçmenin bir yolunu bulmuş muydu? Lynara'nın arkasındaki enkazın üzerinden atladı, botları çarpık metal plakalar üzerinde kayıyordu. İlerideki geçit neredeyse tamamen tıkalıydı ama Savaar tavana yakın küçük bir boşluk açmayı başarmıştı.

"Dar ama geçebilmeliyiz. Güç odası hemen ileride." Savaar sıırttı. "Ellerinizi kirletmeye hazır mısınız Sayın Başkan?"

Homurdandı. "Bu ilk kez olmazdı."

Murphy bükülmüş açıklığı inceledi, kasları saatler süren efordan dolayı yanıyordu. Ama çok yaklaşmışlardı. "Hadi yapalım şunu."

Savaar daha fazla enkazı kenara iterek boşluğu genişletti. Murphy tırmanarak Lynara'ya yardım etmek için aşağıya uzandı. Lynara elini tuttuğunda nefesi kesildi, koluna sıcaklık yayıldı. *Odaklan, lanet*.

"Sayın Başkan?" diye sordu onu ayağa kaldırırken, parlak gözleri merakla onunkilere odaklanmıştı. "Binbaşı Dubois da size böyle seslendi. Bu ne anlama geliyor?"

Savaar önlerinde bir yerden kıs kıs güldü. "Bu onun insan imparatoru olduğu anlamına geliyor."

Adam onu kendine doğru çekerken gözlerini kırıştırdı ve bu fırsattan yararlanarak ince bedenini daha iri, daha sert bedenine yasladı. "Bu doğru mu? İnsanların bir imparatoru mu var?"

Gülümsemesi alaycıydı. "Hayır, tam olarak aynı şey değil. Latharian tahtı kan bağıyla geçer ama başkanlık oylamayla belirlenir."

"Oylandı mı?" diye sordu açıklıktan geçip mağara gibi bir odaya girdiklerinde.

"İnsanlar kendilerini kimin yönetmesini istediklerine karar verirler," diyerek ona molozların diğer tarafından yardım etti. Döndü ve el feneri devasa silindirlerin üzerinde titredi. Bunlar yardımcı güç hücreleri . Gülümsedi... eğer bu bebeklere enerji verebilirlerse, ısıya, ışığa, her şeye sahip olacaklardı.

"İşte, şu bağlantı hâlâ sağlam." Lynara gözlerini yukarı baktı ve sonra bir bağlantı kutusunu işaret etti. "Ana şebekeye bir bypass yapabilirsek, acil durum rezervlerine erişebiliriz."

Murphy başını salladı, ellerini kavradı ve için onlara üflledi. Şu anda onları zar zor hissedebiliyordu ve eğer bir şeyleri yeniden bağlayacaksa onlara ihtiyacı olacaktı.

Savaar bağlantı kutusunu açarak derinliklerinde dolaştı. "Kablolar hâlâ sağlam. Bu işe yarayabilir."

İşe koyuldular, elektrik hatlarını söküp eklediler, devreleri yeniden yönlendirdiler. Bu uzaylı teknolojisi olsa da, kablolama kablolamaydı... ve güç güçtü.

"Bunu yapabildiğinizi bilmiyordum, efendim," dedi Dubois, iki kadın izlerken kollarını kendine sararak.

Murphy omuz silkti, dikkatini yaptığı işe vermişti. "İstasyon elektrikçisi olarak gizli görevde biraz zaman geçirdim. Örtüyü satmayı öğrenmek zorundaydım, yoksa ben ve ortağım kafataslarımızda fazladan havalandırma ile son bulurduk."

Dubois sırttı, "Seni hiç kıvılcım saçan biri olarak görmezdim."

Kıkırdadı. "Ne gariptir ki, o operasyondaki ortağımın adı Sparky'ydi."

"Az laf, çok iş," diye homurdandı Savaar, elini Murphy'nin kabloları sıyırmak için kullandığı bıçağa uzatarak. Sonra kendilerini ellerindeki işe verirlerken konuşma sessizliğe gömüldü. Bir saat içinde ellerinde işe yarayabilecek, birbirine dolanmış bir canavar vardı.

Son bir güç bağlantısı yaparken Murphy'nin eli titredi. Eklemleri kaskatı kesilmişti ve sağ eli yanlılıkla çıkan bir kıvılcım yüzünden yanmıştı. Ama hazırdılar. "Tamam, başla!"

Savaar devasa yumruğunu aktivasyon paneline indirdi. Güç hücreleri homurdandı, inledi ve sonra kükreyerek canlandı.

Odadaki ışıklar titreyerek yandı. Bir yerlerde bir vantilatör vızıldadı ve bir protesto iniltisiyle birlikte odaya sıcak hava başladı.

"Taav..." Savaar bilek telsizinden konuştu. "Güç hücreleri devrede, şu anda sizin tarafınızdan bir şeyler geliyor olmalı."

"Buldum, güç kaynağı aktif! Salonda ışıklar ve güç şimdi devreye giriyor," Taavik'in sesi Savaar'ın bilek ünitesinden çıktı. *"Koridorda durum nasıl görünüyor?"* Salondaki birine sesi boğuk çıkıyordu. *"Evet, bu bölümün tamamında elektrik var. En iyi odalar gitmeden önce buraya geri dönün."*

Murphy bir jeneratöre yaslanmıştı, adrenalin ve yorgunluk içinde savaşıyordu. Bakışları Lynara'yı buldu, acil durum aydınlatmasının ışığında gülümsemesi parlıyordu. Bir an için evrenin geri kalanı kayboldu.

Adamın yanmış elini fark ettiğinde gülümsemesi düştü. İki adımda onun önündeydi ve elini nazıkçe iki eliyle kavradı.

"Yaralanmışsın." Kaşları endişeyle çatıldı.

Murphy omuz silkti. "Sadece biraz yanmışım.

Yaşayacağım."

Ama ellerinin onunkiler üzerindeki sıcaklığı acıyı kovalıyor ve geride çok farklı bir acı bırakıyor gibiydi.

"Bu enfeksiyon kapabilir." Lynara adamın parmak eklemlerindeki ve avucundaki kızgın kırmızı yaraları inceledi. "Bunu tedavi ettirmeliyiz. Hadi gel."

"S "Cameron salona geri döndüklerinde şikayet etti ve Cameron'ı oturttu, böylece Cameron'ın yarasını tedavi edebilecekti. Elini. "O kadar da kötü değil."

"Evet, şey... bu hâlâ benim gemim ve kaptanı da benim," dedi Dubois'nın kendisine uzattığı tıbbi kiti açarak kararlı bir şekilde. "Ve ben bunun tedavi edilmesi gerektiğini söylüyorum."

Önündeki kitin içindekilere bakarken dudakları büzüldü. İçindeki eşyaların üzerindeki yazıları insan yazısı olduğu için okuyamadı ama içindeki eşyaların çoğunu tanıdı. Yan taraftaki küçük diyagramlar da yardımcı oldu ve bir yanık merhemi aldı.

Derme çatma yataklardan birinde oturan Murphy'nin önünde diz çöküp eline uzanırken, "İşte başlıyoruz," diye mırıldandı.

Hasarı görünce dudaklarını büzdü. Kıvılcımların derisini öptüğü parmak eklemleri çiğ ve kabarmıştı. Tüpün kapağını açtı, keskin antiseptik kokusu burnuna çarptı.

"Bu 'o kadar da kötü değil'den biraz daha fazlası," diye azarladı.

"Daha önce çok daha kötülerini yaşadım," diye ısrar etti derin bir sesle ve kadının merhemi nazik parmaklarıyla parmak eklemlerine sürmesini izledi.

"Evet, bacağın da sarkıyor olsaydı muhtemelen bunu söyledin." Gözleri onunkilere kaydı ve "Kapa çeneni ve bırak da seninle ilgileneyim" diye emretti.

"Evet, hanımefendi." Kıkırdadı.

Eli onunkine karşı sert ve nasırlıydı, bir savaşçının eli gibiydi ama yine de şaşırtıcı bir şefkatle kullanıyordu. Merhemi sürmeyi bitirdi ve elini gazlı beze sararak sabitledi. Onun

Bakışları onun elinin üzerindeydi, henüz elini bırakmaya niyeti yoktu. Adamın katılığına, vücudundan yayılıyor gibi görünen sıcaklık ve güçte rahatlatıcı bir şeyler vardı.

Adamın gözleriyle tekrar karşılaştığında, onları sıcaktan kararmış buldu. Adam sağlam elini uzatıp parmak uçlarıyla çenesini sıyırdığında nefesi kesildi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, sesi kadının içinde yankılanan alçak bir gümbürtüydü ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirmek için öne eğildi. Sadece bir kez, ama bu onu nefessiz ve arzulu bırakmaya yetti.

Kadın öne doğru ilerledi ve onu öptü. Adam bir elini kaldırdı, güçlü parmakları kadının ensesine kayd. Öpücüğü devralırken onu yerinde tuttu, dudaklarını dünkü gibi aynı yıkıcı incelikle keşfetti.

Sıcaklık ve ihtiyaç tembel bir dalga halinde onun içinde çiçek açtı ve daha da yaklaşmasına engel olamadı. Adam dizlerini ayırarak kızın aralarına yerleşmesine izin verdi, kızın yüzü daha fazlası için yukarı dönüktü.

Adamın güçlü kalçalarını kavrarırken boğazının arkasından yumuşak bir inilti geldi, daha da yaklaşma ihtiyacıyla savaşıırken tırnakları hafifçe batıyordu.

Öpüşmeyi kesti ve ona baktı, nefes alış veriş onunki kadar düzensizdi. Sonra gülümsedi, solgun gözleri sıcacıktı ve onu alnından öptü.

"Burada olmaz," dedi kısık bir sesle ve birden yalnız olmadıklarını hatırladı.

Vaark. Onun araştıran bakışlarından kaçınmak için sağlık çantasını yeniden paketlemekle meşguldü. Aralarındaki bağ onu hem heyecanlandırıyor hem de tedirgin ediyordu, uzun zamandır kayıp olduğunu düşündüğü hisleri ortaya çıkarıyordu. Ama aralarında pek çok engel vardı. O zamanın dışında ve türler arasında bir kadındı, ne insan ne de Lathar'dı. Artık nereye ait olduğunu bilmiyordu.

"Şey... için üzgünüm," Taavik'in derin sesi ikisinin de arkasını dönmesine neden oldu. Elinde ekran pedi, salonun L şeklini aldığı yerde durmuş, doğaçlama bir tıbbi bölme olarak ayırdıkları küçük alanı bölüyordu. "Ufak bir sorunumuz var. Lynara, benim için şemalara bakabilir misin?"

"Tabii ki. Sorun nedir?" Başını salladı ve Murphy'nin yarım adım gerisinde, onun yanına doğru ilerledi.

Taavik'in cevap vermesine gerek yoktu. Ekranındaki göstergeye bakar bakmaz sorunu fark etmişti. Daha ileri teknoloji *Elysium*'un sistemleriyle kolayca bağlantı kurmuştu; onlar için eski olan bu sistemler onun için hâlâ son teknoloji ürünü sayılırdı. Yine de ana bilgisayar çevrimiçi değildi, muhtemelen uzun yıllar önce ölmüştü, bu yüzden Taavik'in erişebildiği tek şey yerel alan düğümleriydi.

Sistemler arasında gezinirken içini çekti.

"Evet, acil durum işaretçileri tamamen bozulmuş, kaza sırasında yanmış olmalılar. Diğer birçok sistem de öyle görünüyor," dedi dalgınca, sistemde geçici bir çözüm denerken, ama işe yaramadı. Hiçbir şey işe yaramadı.

Dubois, "İşaretçilerimiz bu fırtınayı aşacak kadar güçlü değil," dedi. "Bu işaretler aktif olmadan, sinyalimizi tarayan herhangi bir kurtarma gemisi yanımızdan geçip gidecektir."

Murphy elini çenesine götürerek, "Sanırım bir süre daha burada sıkışıp kalacağız," diye .

Lynara'nın parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. "İşaretlerin manuel olarak yeniden etkinleştirilmesi gerekiyor. Dışarıdan."

Murphy'nin kaşları havaya kalktı. "Dışarıda mı? Dışarıda uzay yürüyüşü yapmak gibi mi?"

"Eğer uzayda olsaydık, evet," diye yanıtladı. "Uzayda değiliz, bu bizim lehimize bir durum ve o bölge... yani, en kötü hava koşullarından korunuyor olmalı. İşaretler komuta modülleri ve sırt topları arasında sıkışmış durumda. Sorun şu ki..."

Ekranında birkaç komut daha tuşladı, ancak bir hata mesajı aldı. "*Vaark* it, dış erişim kapağı sıkışmış, bu yüzden buradaki kargo bölmesinden çıkmak zorundayız..."

Geminin şemalarını tekrar açtı ve ekranın bir bölümüne dokundu. "Sonra gövdeden geriye kalanları geçerek buradaki işaret kontrollerine ulaşın."

Sanki çok sayıdaki güvertede onları bekleyen tehlikeli yolu gerçekten görebiliyormuş gibi tavana baktı.

"Kolay olmayacak ama halkınızı bir sorunumuz olduğu ve yardıma ihtiyacımız olduğu konusunda uyarmak istiyorsak tek seçeneğimiz bu."

Kesin olan bir şey vardı. *Onun* halkı yardıma gelmiyordu. Gerçi... bir bakıma Cameron'ın adamları onun adamlarıydı. Öyle değiller miydi? Onlar koloninin torunlarıydı. Ama Taavik ve Savaar onun kardeşinin soyundan geliyordu. Bu düşünceleri bir kenara itti.

Bu bir insanı çıldırtmaya yeterdi ve şu anda sinir krizi geçirecek zamanı yoktu.

Savaar homurdandı. "Tam da biz de rahatlamaya başlamışken."

Dubois Murphy'ye baktı. "Ne diyorsun patron? Gezintiye mi çıkıyoruz?"

Murphy başını salladı, çenesi gerilmişti. "Bu koşullarda bir gezinti hepimizin ölümüne neden olabilir, özellikle de şu anda sıcaklık düşerken. Geceyi burada geçireceğiz, sabah olmasını ve havanın açılmasını bekleyeceğiz, sonra da dışarı çıkıp işaretçileri yeniden aktif hale getireceğiz."

Duş tarihinin en kısa duşu bile sıcak bir duşun ne kadar güzel olabileceğini UNUTMUŞTU. Bunca zaman sonra boru tesisatının ve ısıtıcı tankların hâlâ çalışıyor olmasına sevinmişti.

Lynara iç geçirerek yatağının kenarına oturdu ve bir havluya sarınarak daha küçük bir havluyla saçlarını kuruladı. Dördü geri döndüğünde, salonun yakınındaki odaların çoğu tutulmuştu. Lynara asansörün yanındaki odalardan birini kapmıştı; büyük bir yatağın bir oyuğa sıkıştırıldığı köşe oda, ona diğerlerinden biraz daha fazla alan sağlıyordu.

En azından şimdi burası sıcaktı. Durdu ve bu odanın kime ait olduğunu merak ederek etrafına bakındı. Her kimse, hayatta kalmış olmalıydı. Artık burada çok az kişisel eşya kalmıştı, sadece bir çekmecede az miktarda giysi ve çoktan kurumuş tuvalet malzemeleri.

dışında her şey şaşırtıcı derecede iyi durumdaydı, yatak takımı düzeltmeye çalıştığı anda yırtılmış olsa bile. Onu bir köşeye atmış ve uyku tulumunu yatağın üzerine sermişti, şimdi daha küçük olduğu için kocaman görünüyordu. Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kamarasının bulunduğu güverteye çıkan yolun açık olup olmadığına ve açıksa eşyalarından geriye ne kaldığına bakması gerekiyordu. Belki de gemiden ayrılmadan önce Dariel'in grubu tarafından yağmalanmamışlardı.

Kapının çalınmasıyla başını çevirdi ve hafif soğuk zeminde yalınayak ilerlemeye başladı. Kapı açılıp Cam diğer tarafta belirirken havluyu olduğu yerde tuttu.

Ön kolunu kapının pervazına dayamış, aşağıya bakıyordu. Kapı açılır açılmaz yukarı baktı ve kadın onun bakışlarına kapıldı, o solgun gözlerdeki karanlık tarafından yerinde tutuldu. Buz ve sıcaklık, biri bitip diğeri başlayana kadar birbirinin etrafında .

Damarlarından bir heyecan fışkırdı. Gerçekten de gördüğü en yakışıklı adamdı ve yüz hatlarında Dariel'in izleri olsa da artık nefret ettiği nişanlısını görmüyordu. Sadece Cam'i görüyordu.

"Hey," diye mırıldandı, bakışları hızla onun üzerinde geziniyordu. "İyi misin?"

"Uh-hmmm." Başını salladı.

Adam onunkinin hemen yanındaki odayı tutmuştu ve saçlarındaki nemden onun da duştan yeni çıktığını anlayabiliyordu. Tişörtü tenine yapışmış, vücudunu ve kaslı göğsünü ortaya çıkarmıştı ve pantolonunu bağciksız botlarının içine sokmuştu.

Aralarındaki sessizlik uzayıp gidiyordu ama garip değildi. Yüklüydü, gözleri söylemek istedikleri her şeyi söylüyordu.

Tek kelime etmeden geri adım attı ve kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı.

Yüzünde tamamen Latharian'a özgü küçük, yırtıcı bir sırıtma belirdi ve içeri adım atarak kapı arkasından kapanır kapanmaz onu sıkıştırdı.

"Bundan emin misin?" diye sordu, sırtı duvara çarptığında, kaslı kollarıyla onu hapsetti ve ellerini başının iki yanına yerleştirdi.

Dudağını ısırdı ve havlusunu çözererek yere bıraktı. Başını geriye çekip ona bakarken burun delikleri alevlendi.

"Sanırım bu sorunun cevabını verdi," diye nefes aldı ve bir saniye sonra dudakları onunkilerin üzerine düştü.

İnledi, adam onu kollarına çekerken sesi dudaklarının altında kayboldu. Onu öperek karşılık verdi, kendini ona doğru bastırdı ve onun daha büyük, daha sert vücuduna karşı kendini şekillendirmeye çalıştı.

Adamın dili kızın ağzını doldurdu, kızın ağzı boyunca kayarak onunla alay etti. Kollarını onun boynuna doladı, ayak parmakları neredeyse yerden kalkacaktı. Uyandığında bu bedenin ne kadar küçük olduğundan emin değildi ama şu anda aralarındaki boyut farkı hoşuna gidiyordu. *Gerçekten* hoşuna gitmişti.

Homurdandı, kışını avuçlarken onları çevirdi ve onu yatağa doğru geriye doğru yürüttü. Titredi, bacaklarını kaldırdı

yürürken beline sarmak için kullandı. Giysileri tenine sertçe değiyor, bu da kanındaki ısıyı cehennem seviyelerine çıkarıyordu.

Boğazının arkasından inledi, ses geniş göğsünde gürlerken büyük bir elini kalçalarının arkasına doğru uzattı ve onu kendisine doğru bastırdı.

Nefes nefese kaldı ve aralarında sıkışıp kalan sakin kalın çubuğunu fark edince dudaklarını onunkilerden ayırdı. "Vay canına, sen... bu..."

O. Öyleydi.

Kocaman.

Cidden çok büyüktü.

"Tamam, o zaman bu hâlâ normal boyutlarda bir şey." Gülümsedi ve kendini ona doğru salladı.

"Öyle mi?" Sırıttı, onları yatağa bırakırken yüzünde vahşı bir ifade vardı, sırtı yatağa çarptığında onu ezmek için kollarından destek almaya dikkat ediyordu. "Güzel. Çünkü sana her santimini hissettireceğim, güzelim."

Uzaylıların küfürleri ve bu karanlık erotik vaat karşısında adamın gözlerindeki sıcaklık kadının dudağını ısırmasına neden oldu. "Sözler, sözler... Bir dahaki sefere bana gemideki herkesin sabaha kadar adını bilmesini sağlayacağını söyleyeceksin."

Tekrar dudaklarına yapıştı ve sert bir dizle kalçalarını ayırarak aralarına yerleştı. "Üzgünüm güzelim ama korkarım çoktan buldular. Bizi bulmaları için o acil durum işaretlerine ihtiyaç duymayacağımız kadar çığlık atarak sana geliyorum."

"Çok mu alçakgönüllüsün?" diye sordu öpücükler arasında, üzerinden çıkarmak için gömleğini çekıştirerek.

Öpücüğe ara verdi ve kolunu kaldırarak gömleği omuzlarının arasından kavradı ve tek bir hareketle çıkardı. Takdirle mırıldandı, göğüs kafesi boyunca uzanan sert kasların ellerinin altında genişlediğini ve hareket ettiğini hissetti. Adam yırtık pırtıktı, ağız sulandıracak kadar.

"Gerçekçi." Sırıttı ve sonra ellerini onun üzerinde gezdirirken nefesi kesildi. Keşfediyordu. Parmak uçları meme uçlarına değerken alay ediyordu. Hemen gerildiler, onun dokunuşuna tepki verdiler.

Şimdi daha cesurca, elini adamın vücudunun ön kısmına doğru kaydırđı ve pantolonunun üzerinden kavradı. Adamın çenesi gerildi, ona bakarken gözleri kısıldı. "Ateşle mi oynuyorsun güzelim? Buna hazır olduğuna emin misin?"

Kıkırdadı, sikini serbest bırakmak için pantolonunun düğmelerini açtı. Serbest kaldı, sert ve ağır bir şekilde karnına çarptı. Kadın titreyerek elini adamın kalın aletinin etrafına doladı. Adam... etkileyici tek kelimeydi. Onun Lathar büyüklüğünde olduğunu söylerken şaka yapmıyordu.

"*Becer beni,*" diye nefes aldı.

"Ben de amacın bu olduğunu düşünmüştüm." Kıkırdadı ve onu okşarken boynunun kenarını öptü.

"Evet," diyerek kolunu kızın ensesinin altından geçirdi ve elini kızın kıvrımlarında gezdirirken aynı zamanda başını yastıklayıp kendini destekledi. "Ama seni baştan çıkarması gereken kişi benim."

Adamın eli kalçalarının arasına kayarken nefesi boğazında düğümlendi. Güçlü parmaklar onu okşadı ve adam onu kaygan ve ıslak bulduğunda inledi, oradaki ıslaklığı klitorisini bulmak ve okşamak için kullandı.

Vaark, o sadece öpüşmeyi bilmiyordu.

"Öyle mi?" Bir yerlerden ukalalık yapmayı başarmıştı. "Sakın bana işlerin artık bir kadının bir erkeği baştan çıkaramayacağı kadar geriye gittiğini söyleme?"

"Oh, yapabilirler-" Parmağını sikinin geniş başı üzerinde gezdirirken sözleri bir iniltiyle kesildi. "Kesinlikle yapabilirler. Yapabilirsin-"

"Bunu duyduğuma sevindim." Sırıttı, kulak memesini hafifçe ısırды ve sırf onu inletmek için kavramasını sıkılaştırdı. Adam onun bu alayına önce güçlü bir parmağını, sonra da diğerini amına sokarak karşılık verdi.

Inledi, elini pompalarken başı geriye düştü, neredeyse yıldızları görene kadar onu parmakladı. Başparmağını klitorisine bastırduğunda onları gördü.

"*Vaark... kutsal... tanrılar,*" diye inledi. Adam onu daha önce hiç kimsenin yapmadığı kadar hızlı bir şekilde uçurumun kenarına götürürken vücudu kasıldı.

"Cameron," diye nefes aldı. "Benim adım

Cameron." "Evet... o... *Vaark*, ben-"

"İşte bu," diye nefes aldı kulağının dibinde, onu tekrar tekrar okşarken. Elleri hâlâ adamın sikinin etrafındaydı ama şimdi sadece tutunuyordu. Çoğunlukla. Adam onu aklından çıkarırken tek hareketleri küçük küçük vuruşlardı.

"Benim için çığlık at, Prenses." Onun klitorisine sertçe bastırdı. "Adımı haykırdığını duymak istiyorum."

"Aman Tanrım... *Cam!*" diye ılık attı, amı parmaklarının etrafında sertçe kenetlenmişti.

Onu öptü, gerçekten dinlemediği yumuşak sözler mırıldandı. Durdurulamaz dalgalar halinde içinden , kanını ısıtan ve ayak parmaklarını kıvrandıran zevkle değil.

"Oh *vaark...*" diye yumuşak bir sesle inledi, adamın üzerinden kalkmasını ve izlemesi güzel bir hareket ekonomisiyle soyunmasını izledi. Yaralı derisinin altında dalgalanan sert kasları vardı. Dariel'den biraz daha kısaydı ama gövdesi daha sert ve daha derli topluydu. İstemeden bağlı olduğu mağrur prensin daha ölümcül ve tehlikeli bir versiyonuydu.

"Evet, o noktaya geliyoruz." Tekrar yatakta ona katılırken vahşice gülümsedi, onun üzerinde hareket ederken yatak ağırlığının altında .

Onu kollarını açarak karşıladı, tekrar kalçalarının arasına yerleşirken omuzlarına sardı. Kendini ona karşı sallarken boğazının arkasına kk bir inilti takıldı ve kendini kedi dudaklarının arasında tamamen kaygan ve ıslak hale getirdi.

Adam pozisyon değiştirirken bakışları birbirini yakaladı ve tuttu ve bir saniye sonra sikinin geniş başı tam da ona en çok ihtiyaç duyduğu yerde ona doğru bastırdı. Adamın gözlerindeki soru karşısında başını salladı ve sonra ileri doğru bastırdığında nefesi kesildi.

Daha nceki tüm nazikliğine rağmen, şimdi çok az şey vardı. İleriye doğru fırladı, onun içinde daha derine iterken amansız bir ilerleme. Adam onu etrafında gererken dudağını ısırdı. Sallanmıyor, sadece onu dolduruyordu. İn kalınlığında inler. Adam, taşakları kadının kıçına dayanana kadar, yavaşça ve saf bir hisle kadının içine doğru kaydı.

Onu tamamen doldurdu, daha önce hiç doldurulmadığı kadar.

"*Ohhh...*" diye inledi, bacaklarını kaldırıp onunkilerin etrafına sardı. yalın kalçalar. "Tanrım, bu iyi hissettiriyor."

"yle mi?" Adam ona baktı, gözlerini szd. Bir şey görmüş olmalıydı çünkü sonra başını salladı. "Güzel, çünkü her şey çok daha iyi olmak üzere."

Yalan söylemiyordu.

Kalçalarını geri çekerek, neredeyse eskisi kadar yavaş bir şekilde tekrar içine kaydı. Saf ve mutlak bir duyguydu. kş hissi. Sonra tekrar yaptı, ve tekrar, her seferinde öncekinden daha hızlı. Destekledi

Büyük, güçlü vücudunun her santimini ona... *onlara* zevk vermeye adanmıştı.

Adam yere düşüp kızın etrafını sararken kız inledi ve ona sarıldı. Bir kolu boynunun altında, diğeri kalçasını tutarken, ona güç verdi ve kalın, sert horozunun her santimini hissetmesini sağladı.

Daha önce hiç bu şekilde alınmamıştı. Çiğ ve acımasızdı ama açık ve dürüsttü. Eşit sırayla zevk alıyor ve veriyor, her ikinci veya üçüncü hamlede kalçalarını onunkilere doğru sallayarak muhtaç klitorisine sürtünüyordu.

"*Aman Tanrım,*" diye başardı, vücudu tekrar kasılırken yüzünü onun güçlü boynunun yanına gömdü. Doruk noktası birdenbire üzerine çökerken amcığı adamın etrafında sıkıştı.

İnledi, kalçaları onunkilere karşı titrerken bir an için ritmi bozuldu, o kadar sıkıydı ki, daha önce hiç olmadığı kadar ıslak olmasına rağmen içine kaymakta zorlandı.

Zevk onu sardı, vücudu onunkinin etrafını sardı. Onu yakınında tuttu, eli hızlanırken onu yerinde tutmak için boynunun arkasına dolandı.

Kapüşonlu gözlerle onu izledi, gözlerinde yanan zevki gördü ve çenesini sıkı, ona güç verirken boynundaki kordonlar öne çıktı.

Başını arkaya atıp kükreyerek son bir kez daha içine gömülmeden önce dört... belki beş hamle yapmayı başardı. O kadar derindi ki, adamın nerede bittiğinden ve kendisinin nerede başladığından emin değildi. Ama onun geldiğini hissetti, rahminin kapısını beyaz sıcak tohumuyla yıkarken sıcaklığı hissetti.

Kollarını adamın omuzlarına doladı, adam onu ezmek için kendini tutarken oradaki gerginliği hissetti ve parmaklarını adamın başının arkasındaki saçlarda gezdirdi.

"Lanet olsun," diye ürpertici bir kahkaha atmayı başardı, onları çevirirken onu tuttu, geniş göğsüne yayılabilmesi için sırt üstü uzandı.

Adam hâlâ içindeyken, kadın bu hareket karşısında zevkle mırıldandı ve adama sokuldu.

"Evet... ," diye mırıldandı ve battaniyeyi ikisinin de üzerine çekerken ona sokuldu. "Öyleydi..."

"Evet."

Bir süre öylece yattılar, birbirlerinin kollarına sarıldılar. Sonunda, adam kadından ayrıldı ve onu kendi yanına yatırdı.

"Yerleşmeliyiz," diye ve sesindeki yorgunluğu duyabiliyordu. "Yarın uzun bir gün olacak."

Başını salladı, hareket etmeyi bile düşünemeyecek kadar yorgundu, özellikle de ona sarılmışken. O kadar sıcaktı ki, kocaman bir sıcak su şişesiyle uyumak gibiydi.

Gölgelerin içinde, dünyası onun nefes alış verişinin sabit ve güven verici sesiyle küçüldü. Yorgunluk hak ettiğini bulurken gözleri kapandı.

T Sabah güneşı nihayet bulutların arasından kendini göstermiş, Lynara ve ekibinin hırpalanmış gövdeye tırmanmasına izin vermişti.

eski geminin. Bu başlangıçta amaçlandığı gibi bir uzay yürüyüşü olsaydı, parkta bir yürüyüş olurdu. Her on metrede bir tutamaklar uzayın ağırlıksız ortamında kendilerini çekmelerine olanak tanıyacaktı.

Yerçekimi ve rüzgâr açıkta kalan her santim deriyi ısıtırken, bu çok daha zordu. İşaret modüllerine tırmanış çok tehlikeliydi. Tırmanış, tutamaklarla bile zordu ve gövde plakaları sınırlı sayıda başka tutamak sunuyordu, bu yüzden yukarı çıkarken yavaş ilerliyorlardı.

Bir an durakladı, gözlerini manzaraya dikerken gövdenin metaline yaslandı. Sakin görünüyordu, göz alabildiğine beyazdı ve tam üstlerinde mavi bir gökyüzü vardı. Ancak fırtınanın, silahın ya da her neyse onunla işinin henüz bitmediğinin kanıtı olan kara bulutların oluşturduğu halkayı görmezden gelmek imkânsızdı.

Arkasına baktı ve gülümsedi. Savaar ve Dubois arasındaki kimyayı kaçırmamıştı. İri Latharian savaşçısı insan kadının yanında korumacı bir tavırla durmuş, tırmanışın daha zorlu kısımlarını geçmesine yardım etmişti, her ne kadar hareketlerinden Dubois'nın deneyimli bir tırmanıcı olduğu belli olsa da.

Lynara dudaklarını büken gülümsemeye engel olamadı. Bir Lathar savaşçısının bir insan dışısının üzerine titrediğini asla hayal edemezdi. Savaar'ın koruyucu içgüdüleri neredeyse komikti, özellikle de kaygan gövde plakaları üzerinde dengesini korumak için mücadele ederken.

Güneşin pırıl pırıl parlamasına rağmen rüzgâr buz gibiydi ve kadın titredi.

"Orada iyi misin?" Cam onun yanına tırmanırken sordu, kıştaki top dizisini barındıran kanatlardan birine yaslanmıştı. Sabahtan beri onu izliyordu, gözlerindeki karanlık bakış içini ısıtıyordu.

"Evet." Sesini alçak tuttu, diğerlerinin yetişmesini beklerken bu anı sadece ikisi arasında paylaşıyorlardı.

"Nefes almak için biraz ara verdim. Çok uzun zamandır uyuyordum." Sırıttı. "Dayanıklılığımı tekrar kazanmam gerekiyor."

"Bilmiyorum," dedi kısık ve boğuk bir sesle. "Dayanıklılığın dün gece gayet iyi görünüyordu."

Adamın gözlerindeki sıcaklık karşısında nefesi kesildi ve dün gecenin anıları zihnini doldurdu. Tenin tene değdiği anılar, güçlü bedeninin onunkine değdiği hissi ve öpücüklerinin kavurucu sıcaklığı.

"Evet... Daha sonra tekrar test etmek için yeniden çalıştırmaya ihtiyacım olabilir." "Oh, bunu yapabiliriz-"

Savaar ve Dubois onlara katılınca sözünü kesti.

"Buradan manzara güzel. Öyle değil mi?" Savaar dönüp manzaraya değil ama gemiye bakarak yorum yaptı. Bu açıdan, gemiyi yandan olduğundan daha iyi görebiliyorlar ve ne kadar büyük olduğunu anlayabiliyorlardı.

"Öyle, ama işaret modüllerinin oradan çok daha iyi olacak," dedi ve tırmanmaya devam etmek için döndü.

Zor bir işti ve kırık bir gövde plakasının sivri kenarını kavrarken homurdandı, keskin kenarın giydiği ağır koruyucu eldivene takıldığını hissetti. Kendini yukarı çekip bir sonraki seviyeye geçerken acımasız güneş yüzünden yüzünden ter boşanıyordu.

Bu tırmanıştaki koşulların bu kadar tehlikeli olacağını bilseydi, farklı bir rota arardı. Belki de işaretlere daha yukarıdan, ön erişim kapaklarından birinden inerek ulaşmayı denerdi.

Ama artık bunun için çok geçti. Yapabileceği tek şey, işaret yuvalarına tek parça halinde ulaştıklarından emin olmaktı.

"*Kahretsin,*" diye tısladı Murphy onun hemen arkasında, bükülmüş bir gövde plakasının kenarına tutunup kayarken. Güneş buzları eritiyor, yolculuklarını daha da zorlaştırıyordu. Neyse ki kayışı onu birkaç santimden fazla kayamadan yakalamıştı.

Omzunun üzerinden "İyi misin?" diye sordu ve salladı, tırmanmaya devam ederken çene çizgisi sıkılaştı.

Bir yandan yanındaki insan dişiye göz kulak olurken bir yandan da zorlu arazide ilerlemek için elinden geleni yapan Savaar'a baktı. "Bu konuda çok şey biliyor gibisin... Fırtına silahından kimin sorumlu olduğunu düşünüyorsun Savaar?"

İri savaşçının kaşları soruyu düşünürken çatıldı. Bunun bir silah olduğunu anlayan oydu, yani belli ki silahlara aşinaydı. "Emin değilim. Her kimse, tehlikeli bir oyun oynuyorlar."

Murphy onun yanından tırmandı ve bir sonraki çıkıntıya doğru tehlikeli bir şekilde ilerlemesine yardım etmek için elini uzattı. "Terran olmayan biri olmalılar. Hava durumu kontrolörlerimiz var ama bu seviyede değiller."

"Anlaştık," dedi Dubois, Murphy ile birlikte diğerlerinin yükselmesi için halat demirlerini tutarken.

Arkadan gelen Savaar, "Tahminimce tutucular," dedi. Sanki fırtınanın hiçbir uyarıda bulunmadan tekrar üzerlerine gelmesini bekliyormuş gibi şüpheli gözlerle gökyüzüne baktı.

Lynara kaşlarını çattı. "Püristler mi?"

Savaar başını salladı ve gövdenin soğuk metaline yaslanarak iç geçirdi.

"Toplumumuzun bazı unsurları yapmamamız gerektiğine inanıyor..." sözlerini düşünmek için durakladı. "Genetik kodumuzu diğer türlerinkiyle *kirletmemeliyiz*. 'Aşağı' türler," diye ekledi.

Gözlerini kırıştırdı. "Yani... doğru anlamış mıyım? Artık hiç kadınıımız yok ve bu dahiler genetik olarak uyumlu türlerle ürememizi istemiyor mu?"

Savaar homurdandı. "Dehalar bunun boyutu hakkında. Ama hayır, öyle düşünmüyorlar. Genetik olarak saf kalmamız gerektiğini düşünüyorlar."

Kaşları doğru kalktı ve sonra söyledikleri şeydeki ironiyi fark edince kahkahayı patlattı.

"Evet... doğru. Ezelden beri genetik olarak saf olmadığımızı biliyorsunuz değil mi? kayıtlar var... tarihi kayıtlar *vardı*," diye hızla ekledi. "Benim zamanımda, genetik olarak başlangıç gezegeninden gelen arck-gemilerinde seyahat etmek için uyarlandığımızı söyleyen çok eskiden kalma kayıtlar."

Üç çift göz ona bakmak için döndü. İki insan eğlenmiş görünürken, Savaar sadece afallamış görünüyordu. "Tanrılar bizi Lathar Prime'a getirdiklerinde olmamız gerektiği gibi değil miydik?"

sanki bir kafası daha çıkmış gibi baktı. "Sen inanıyorsun *Tanrılar* bizi Lathar sistemine mi getirdi?"

Savaar'ın kaşları çatıldı. "Kadim öğretiler, tanrıların Lathar Prime'ı bizim için tohumladığını söyler."

"Ve hem bilim hem de tarih, *benim* zamanımdaki tarih, derin uzay yolculuğuna adapte olduğumuzu ve bunun başka bir dünyadan ayrılmadan önce gerçekleştiğini söylüyor."

Ses tonunu nazik tuttu, onun inancını kırmak istemiyordu. Kendisi, gezegenden gelen yerleşimcilerden ne kadar uzaksa, o da ondan o kadar uzaktı, belki daha da fazla.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırırken derin bir yenilgi gümbürtüsüyle içini çekti. Lathar'ın çoğunun sahip olduğu uzun saçlara alışmak biraz zaman alıyordu. Ve örgüler... tüm bunlar da neydi?

"Vorttan hapsedildikten sonra... karanlık bir çağ vardı," diye itiraf etti. "Pek çok bilginin kaybolduğu bir dönemdi. Belki de haklısın ve gerçek o zaman kayboldu."

Başını salladı. "Gündemi olanlar genellikle tarihi yeniden yazmak için karışıklık dönemlerini kullanırlar."

Başını salladı, isteksiz bir omuz silkmeye kabul etti.

Murphy etrafına bakındı, kilometrelerce ötede onları çevreleyen kara bulutları kontrol etti, henüz ormandan hiç bitmeyen bir hatırlatıcıydı.

"Gidelim," dedi. "Açıktaki yakalanmayı göze alamayız."

Sessizce tırmandılar, güçlerini ve dayanıklılıklarını kaygan gövdeye karşı koyarken her biri kendi düşüncelerinde kayboldu.

Lynara'nın kalbi, devasa geminin gövdesinin tepesine ulaştıklarında ve işaret modülü muhafazalarının arasındaki bir girintiye girdiklerinde hızla çarpmaya başladı.

"Erişim panelleri bu iki muhafazanın arasında," dedi, zaten o tarafa doğru ilerliyordu. Kırık gövde plakalarından ve sol taraftaki kalın buz tabakasından kaçınarak dikkatlice ilerledi.

"Sadece bunları çıkarmamız gerekiyor," dedi ve panel anahtarları için arka cebine uzandı. İki tanesini yerine yerleştirip çevirdi ve... hiçbir şey olmadı.

"*Vaark.*" Homurdandı ve daha sert çekti. Nesi vardı bunların? Yerlerinde donmuşlar mıydı... belki de içeride bir şey mekanizmayı bozmuştu?

Elini panelin üzerine koydu. Hayır... Hava sıcaktı, bu da donmuş olamayacakları anlamına geliyordu.

"Mekanizmada bir sorun olmalı," diye mırıldandı, paneller boyunca iz sürmeye başlamıştı bile. Mekanizmaya ulaşabilirse, o-

Murphy panelin tuşlarına uzanarak, "Dur, bir de ben deneyeyim," diye mırıldandı. Çenesi biraz gerildi, gerginliği yüzünden okunuyordu ama sonra metalik bir şey takırdadı ve panel bir tıslamayla açıldı.

"İşte oldu." Onu kaldırıp kenara koyarken sırtıttı. "Sadece biraz el emeği gerekiyordu."

"Evet." Bu onun ne kadar değiştiğini hatırlatıyordu. Daha küçüktü. *Zayıflamıştı.*

Onun yanından geçip içindeki işaret mekanizmasına baktı.

"Onları aktive edebilir misin?" Savaar sordu, içindeki teknolojiyi incelerken bakışları , ona göre eski ama onun için hala son teknoloji.

Lynara modüllere doğru adım atarak, "Deneyebilirim," dedi. Neyse ki bunun için eski fiziksel boyutuna ihtiyacı yoktu. Daha küçük bir erişim panelini açarak kristal devrelerden oluşan bir labirenti ortaya çıkardı.

Murphy alçak sesle ısıklık çaldı. "Bu teknoloji şu anda sahip olduğumuz her şeyin ışık yılı ötesinde."

Lynara ona gülümsedi. "Adil olmak gerekirse, sıfırdan başlıyordunuz. Mürettebatım ve bu gemideki yolcular senin ataların olsa da, kaçarken yanlarına pek bir şey almış olamazlar."

Parmakları devreleri gözden geçirdi ve gözlerini kısarak temel eğitimiyle ilgili anılarını canlandırdı. Uzay çok büyük bir yerdi, bu yüzden ölü bir işaretçiye tekrar çalışır hale getirmek her yıldız gemisi mürettebatının eğitiminin temel bir parçasıydı. Bu olmadan bir gemi sonsuza kadar amaçsızca yüzebilir ve asla bulunamazdı.

Birkaç ayarlamadan sonra, binlerce yıldır ilk kez enerji ile uğuldayan modüllerde düşük bir tını yankılandı.

"Hayatımız var!" Lynara sırtıttı ve paneli tekrar kapattı. Murphy'ye yeni aktif feneri korumak için paneli değiştirmesini işaret etti.

Dubois arkalarından boğazını temizledi. "Sizi üzmem istemem ama Kaptan... ama fırtına yine yaklaşıyor."

Lynara başını çevirdi ve insan kadının haklı olduğunu gördü. Beklemekte olan fırtına bulutları tekrar içeri girmeye başlamıştı.

"Kahretsin," diye tükürdü Murphy. "İşaretlere tepki veriyor olmalı Tırmandıkları kenara doğru yürüdü ve sonra tekrar fırtınaya baktı.

"Aşağıya zamanında inemeyeceğiz," dedi ve ona baktı. "İçeri girmenin daha hızlı bir yolu var mı?"

CAMERON dar tünelde diğerlerinin arkasından ilerlerken kasları yanıyordu. Küçük grup orta halka koridorunun ve salonun rahatlığına geri dönerken soğuk havada nefesi buğulandı.

Lynara onlara alternatif bir rota bulmuştu, bu da fırtına dışarıda şiddetlenirken gövdenin dışında olmadıkları anlamına geliyordu. Fırtına başlamadan önce yıkık köprünün yakınındaki eski hava kilidine zar zor girebilmişlerdi.

Ama bunun bir önemi yoktu. İşaretçiler çalışıyordu ve bu da kurtarmanın yolda olduğu anlamına geliyordu. Başka bir şey olamazdı. Kendi borusunu öttürmüyordu ama Dünya ve kolonilerinin başkanıyla bağlantıyı kaybedip bu konuda bir şey yapmamak olmazdı.

Bir elini çenesine götürdü, kirli sakalları avucunu törpüledi. Ve bu çok erken bir an olmayacaktı. Son birkaç günden sonra tek istediği kendi yatağı ve sürekli kötü hava kıyafetleri giymek zorunda olmamaktı. Bakışları önünde yürüyen Lynara'ya takıldı. Tamam, belki de *tek* arzuladığı bu değildi. Dün gece hayatının en güzel gecesi idi ve bu deneyimi tekrarlamak istiyordu. Tercihen başkanlık süitinin lüksünde ve oda servisinin hazır olduğu bir ortamda. En az beş gün boyunca.

Savaar omzunun üzerinden baktı, Latharian'ın dudaklarında geniş bir sırıtış vardı. "Eğlenceliydi, değil mi Murphy?"

Cameron homurdandı. Lathar'ın eğlence anlayışı çok farklıydı. "Eğer böyle adlandırmak istiyorsan."

İşaret modüllerine tırmanırken elleri ham ve kaskatı kesilmişti. Ama işlerini yapmışlardı ve önemli olan da buydu. Bakışları Lynara'ya kaydı, engebeli yollarda dikkatle ilerliyordu.

önündeki güvertede. Yorgunluktan gözlerinin etrafında ince çizgiler oluşmuştu ama yine de onun gözünde bir hayal gibiydi.

"?"

Tam tökezlediği sırada bir kolunu onun beline doladı, bu da ona onu yakalama ve sıkıca yanına yaslama şansı verdi. Kızın vücudu sıcak ve narindi, iliklerine kadar işlemiş olan soğuğu kovuyordu.

Lynara başını adamın gözleriyle buluşmak için eğdi, yüzünde yorgunluk vardı. "Yaşayacağım."

Sanki onun yakınlığından güç alıyormuş gibi ona doğru eğilirken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Kalbi bu küçük hareket karşısında heyecanlandı. Onu uzun zamandır tanımiyordu ama güçlüydü. Gururluydu. Birine yaslanmaya *ihtiyaç duyacak* bir tip değildi. Ama istemek... bu tamamen farklı bir konuydu. Ve onun sırtını yasladığı kişi olmak istiyordu.

"Senin sayende. O plakanın gevşek olduğunu fark etmemiştim. Eğer sen olmasaydın beni yakaladı..." Titredi, hatırladıkça gözleri kararıyordu. Fırtınadan kaçmak için çabalarken gevşek gövde plakasını görmemişti. Tam üzerine bastığı sırada kaymış, neredeyse onu yan tarafa ve aşağıdaki buza doğru ölümcül bir düşüşe sürüklüyordu. Onu ancak zamanında yakalayabilmişti.

Elini güven verici bir şekilde kadının koluna sürttü. "Hepsi bir günlük iş, hanımefendi. Geminin kaptanına göz kulak olmalıyım, yoksa beni hava kilidinden atabilir."

Gülümsedi. "Evet, tam dışarıdaki karın üzerine-"

Lynara'nın yanındaki duvar bir kıvılcım yağmuruyla patladı ve Lynara sıçradı. Onu bir destek payandasının arkasına itti ve kendi vücuduyla örttü.

"*Siper alın!*" diye bağırdı silah ateşi koridoru yırtarken, enerji cıvataları havayı doldurup ölümcül bir ağ oluşturdu.

Tabancası bir anda elindeydi ve dönüp Lynara'yı güvenli bir şekilde duvara yaslayarak ateş etti.

"Oi!" diye tısladı, serbest kalırken ona ters ters baktı ve ateş etmesine izin vermek için siper aldı. "Ben başı dertte *bir* genç kız değilim. Kendi başımın çaresine bakabilirim!"

Başını salladı, onu daha yakına çekme ve tekrar koruma ihtiyacıyla savaştı. Ama kadın haklıydı. O bu geminin kaptanıydı, bir deniz subayıydı -bu donanma çağlar öncesine ait olsa bile- bu yüzden savaş için eğitilmiş olmalıydı.

Dikkatini tekrar elindeki savaşı verdi. Rakipleri koridorun sonundaki gölgeli figürlerdi; uzun boylu, geniş omuzlu figürler ona düşmanlarının Lathar olduğunu söylüyordu.

"Bu ne *draanth*?" Savaar karşı duvara çarparak hırladı ve karşılık vermek için kapalı bir kapının girintisine girdi.

"Kim lan bu adamlar?" Cam siperden çıkıp iki el ateş etmesini istedi. Birkaç saniye sonra bir homurtu ve ardından yere çarpan büyük bir şeyin gümbürtüsünü duydular.

"Hiçbir fikrim yok!" Savaar bağırarak Dubois'yı arkasındaki sipere itmeye çalıştı. Dubois ona çeliği kesebilecek bir bakış fırlattı ve ileri doğru pozisyon almak için yanından hızla geçti. "*Draanthing* dişileri! Buraya geri dönün!"

Cam'in dudakları kıvrıldı. "Sana iyi şanslar. Onları tanımadın mı? Kahretsin, buradan çıkmamız gerek! Ben korurum, siz ikiniz geri çekilin."

"Ne?" Savaar siperden çıkıp koridora geri dönerken ona bir bakış attı. "Lathar olduğumuz için hepimizin birbirimizi tanıdığını falan mı sanıyorsun? Bu benim tüm insanların aynı göründüğünü söylemem gibi bir şey."

"İyi edersin," diye karşılık verdi Dubois yanından geçerken.

Cam dönüp Lynara'yı önüne katarken, ikisi de pozisyon alıp ateş etmeye başladılar. Koridorda ilerlemeye devam ettiler, payandaların ve destek kirişlerinin arkasına geçtiler, silah sesleri peşlerinden geliyordu.

Aklı başından gitmişti. Salona dönüş yolunda olabilecek en kötü yerde yakalanmışlardı. Bu lanet ölüm bölgesinden bir çıkış yolu bulmaları gerekiyordu, bildikleri rotadan çıkıp harap geminin bilinmezliğine doğru gitmeleri gerekse bile.

Bir köşeyi döndüler ve adamın ciğerleri rahat bir nefes aldı.

Orada, ileride, bir giriş kapağı açıktı... bir kaçış. "İşte!

Kapağa doğru gidin!"

Lynara'yı oraya doğru itti, botları güverteye vururken döndü ve takipçilerine ateş etti. Diğerleri de onu takip ederek yoğun ateş altında ambar kapısına hücum ettiler. Kapaktan dar bir koridora fırladılar, Savaar kapağı arkalarından kapatıp kilit halkasını elden ele çevirdi. Bir erteleme almışlardı ama bunun uzun sürmesini beklemiyordu. O pislikler onları nereden vuracaklarını *çok* iyi biliyorlardı.

"Herkes tek parça mı?" Lynara'nın üzerinde durarak grupta yaralı olup olmadığını hızla taradı ama hepsi iyi görünüyordu.

"Evet," diye homurdandı Savaar. "Dostlarımız sağ olsun. Orada kesinlikle paralı askerleri devre dışı bırakan imparatorluk sınıfı bir donanım vardı."

Cameron'ın çenesi gerildi. "Tamam, devam etmeliyiz. Salona ulaşabilir misin?"

Savaar bileğini kaldırarak başını salladı. Bilekliğe takılı bilgisayar ünitesi ölmüş, ekranı kararmış ve çatlamıştı. "Bir darbe aldı... tamamen öldü."

Kahretsin. Kendi başlarındaydılar.

"Tamam, ana rotadan kaçınmaya çalışarak bir dönüş yolu bulmamız gerekiyor. İkinizin ne kadar cephanesi var?" diye sordu Savaar ve Dubois'ya.

"Yarım şarj," diye Savaar.

Dubois başını salladı. "Burada da aynı. Atışlarda biraz daha ekonomik davranmamız gerekecek."

Lynara etrafına bakındı, yakındaki duvardaki kiri ve buzu ovma için ilerledi ve bir yer işareti olduğunu varsaydığı şeyi ortaya çıkardı. "İki güverte aşağıda bir silah dolabı olmalı. Hasar görmemişse, orada yeniden silahlanabiliriz."

Başını salladı, silahların ne kadar eski olabileceğini, hatta hâlâ orada olup olmadıklarını bile düşünmedi. Bu bir plandı ve bir plana ihtiyaçları vardı. İki güverte yapabilirlerdi. Başka seçenekleri yoktu.

"Yolu gösterin, Kaptan."

Koridorda ilerlerken gölgelerde kaldılar, düşmanlarının yakınlarda olabileceğine dair herhangi bir işarete karşı tetikteydiler. Lynara onları bir merdiven boşluğuna götürdü ve hasar görmüş basamaklara dikkat ederek aşağı indiler, diğerlerinden daha kötü durumda görünen bir güverteye çıktılar. Duvarların ve tavanların çoğu çökmüştü ve perdelerden geriye kalanlar boyunca yanık izleri vardı.

"Dolap hemen ileride," diye mırıldandı Lynara, yüz hatları karanlıkta gölgelenmişti.

Kapağa ulaştıklarında yüreği ağzına geldi. Kapak menteşelerinden sallanıyordu, bu yüzden içeride işe yarar bir şey bulma umudu yoktu. Lyn'i kapıya kadar takip etti ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Neredeyse tamamen dolu görünüyordu. Bakışlarını silah raflarının üzerinde gezdirerek hâlâ çalışır durumda olan bir şey aradı.

Dışarıdaki koridordan gelen boğuk bir bağırış, misafirleri olacağı konusunda onu uyardı.

"Alabildiğinizi alın ve kapıyı koruyun!" diye emretti. "Burada sıkışıp kalmayı göze alamayız."

Tabancaya benzeyen bir şeyi yuvasından kaptı. Bir anlık bilişsel uyumsuzluktan sonra, elindeki silahın eski bir silah olmasına aldırmadan otomatik olarak tepki verdi.

Bir düğmeye basıldığında, yan taraftaki barın yarısı boyunca ışıklar yanıyordu. Yarı dolu ya da yarı boş, aynı geliyordu. Umarım bunca yıldan sonra elini çekmek yerine düzgünce ateşler.

"Murphy! Yedek enerji çekirdekleri," diye seslendi Lynara ona bir şey fırlatarak. Onu otomatik olarak yakaladı ve uzun süredir pratik yaptığını gösteren kolay hareketlerle büyük bir tüfeği doldururken onu izledi.

Savaar tükenmiş tüfeğini sırtına astı ve önlerindeki raflardan yeni bir tane aldı. Eğlenerek ona baktı. "Bu şey bir müzeye ait."

Cameron ona kapının diğer tarafına geçmesini işaret etti, iki kadın da onların arkasında pozisyon aldı.

"Pekala, üç deyince. Bir. İki... Üç."

Üç deyince, silahları hazır bir şekilde dolaptan çıktılar. Savaar ve Dubois siper aldılar ve koridoru yaylım ateşine tuttular.

Onlara saldıran grup küfredip dağıldı. Cameron gözlerini kısıtı. Bunlar kesinlikle Latharian savaş derileriydi ama tarzını tanımıyordu.

"Bu *draantikler* hangi ?" Savaar homurdandı.

"Geri çekilin!" diye bağırarak Lynara'yı arkasından itti ve düşmanın ilerleyişinden geri çekilirken siper ateşi . Dördünün üstesinden gelemeyeceği kadar çoklardı.

" edin!"

Ancak bir sonraki dönüşte, deri giysili bir başka Lathar grubuyla karşılaştılar. Etraflarında lazer ateşi patladı ve el bombaları patlarken koridor duman ve alevle doldu.

"Kaçın!" Cam bağırdı ve en yakın koridora doğru kaçmaya başladılar. Sessizlik onları sarana kadar karanlıkta koridor koridor ilerlediler. Sonra koşmaya devam ettiler.

Sonunda durdular. Kendini bir duvara yasladı, karşısındaki Dubois'ya bakarken göğsü kabarıyordu. Kaybolmuş gibiydiler.

şimdilik saldırganları. Ama sonra etrafına baktı, midesi bulandı. Onun ve Dubois'nın arkasındaki koridor boştu. "Savaar ve Lynara nerede?"

Gözleri irileşti, yüzü soldu. "*Kahretsin*, tam arkamda olduklarını sanmıştım."

"*Kahretsin*," diye nefes aldı. Bakışları az önce geçtikleri kapakta sabit kalmış, ikiliden bir iz görebilmek için dua ediyordu.

"*Haydi. Hadi*," diye mırıldandı. Hemen arkalarında olmalıydılar. Ama sessizlik dakikalara yayıldı, geminin içine yerleşti, geriye kalan tek şey buza yerleşen eski kirişlerinin ürkütücü fısıltıları oldu.

"*Siktir...*"

Böyle bir şey olmuyordu.

"Tamam, muhtemelen salona geri dönüyorlardır.

Şu gidelim."

Lynara kapının daldı, etrafında enerji cıvataları patlarken nabızı hızla atıyordu. Ateş etmek için siperden çıktı. birkaç hızlı atış yaptı. Üç tanesini düşürdüğünde içini acımasız bir memnuniyet kapladı. Ama sonsuz bir dalga gibi görünen daha fazlası gelmeye devam etti. Sayılarını saptamaya çalışarak ateş etmeye devam etti. En az yirmi kişilerdi, hepsi de silahlıydı ve açıkça öldürmek istiyorlardı.

Bir ok başının yanındaki duvara çarptı ve bir lanetle geriye doğru eğildi. Silahları yetersizdi ve burada kalmaları ölümlerine neden olacaktı.

"Geri çekilin! Onları !"

Devrilmiş bir kirişin üzerinden atlayarak Murphy ve Dubois'nın geri çekilmesini sağlamak için ateş etti. Duman ve enkazın arasından, koridorun karşısındaki Savaar'ın da aynı şeyi yaptığını gördü.

"Git, ben seni korurum!" diye bağırdı.

Murphy ona ve Dubois'ya önden gitmelerini işaret etti ama o anda başının üstündeki duvara bir ok daha isabet etti.

"*Git!*" diye bağırdı. "Hemen arkanda olacağım!"

Cameron ona sert bir bakış attı, açıkça tartışmak istiyordu ama o çoktan onları öldürmeye çalışan düşmana ateş etmeye başlamıştı. Bir sonraki an, o ve insan binbaşı koridorda kaçarken içinde bulunduğu alan boşalmıştı.

Düşmanlarının kafalarını aşağıda tutmak için bir yaylım ateşi daha açtıktan sonra, o ve Savaar takip etmek için siperden çıktılar. Koridorda hızla ilerlediler, botları eski, donmuş güverte kaplamasına çarpıyordu ama başka bir düşman ekibi belirdi ve

yol. Döndüğünde arkalarında kaçışlarını kesen üçüncü bir ekip buldu.

"*Vaark*, etrafımız sarıldı!"

O ve Savaar sırt sırta pozisyon alıp savaşmaya karar verirken kalbi hızla çarpıyordu. Saldırganlarla karşılıklı ateş ettiler, birkaçını düşürdüler ve karşılığında küçük yanıklar ve sıyrıklar aldılar. Ama her düşenin yerini iki kişi daha alıyordu.

Bir ok Lynara'nın göğsüne saplandı ve yere yığıldı, görüşünü karanlık kapladı. Silah sesleri boğuklaşıp uzaklaştı ve sonunda sessizlik onu sardı.

LYNARA bir iniltiyle uyandı, başı . Yukarıdaki sert ışığa gözlerini kırpıştırarak baktı ve yönünü bulmaya çalıştı. için hamle yaptı ama vücudu kurşun gibiydi ve elleri arkadan bağlıydı.

Daha fazla anı geri geldi - işaretçileri etkinleştirmekten döndüklerinde saldırıya uğramaları, geminin koridorlarının karanlığında yakalanmaları ve sonra çabalarına rağmen istila edilmeleri. Ne kadar zamandır dışarıdaydı?

"Sakin ol... sakin ol," dedi derin bir ses, arkasındaki duvarı kaldıraç olarak kullanarak doğrulmaya çalışırken.

Başını çevirdiğinde Savaar'ı yanında buldu, onun da elleri arkadan bağlıydı. Gözleri onunkilerle buluştu, duvara yaslanırken ifadesi gergindi. Yüzünde yeni morluklar ve alt dudağında kötü bir yara vardı - yakalandıklarında savaşarak yere düştüğünün kanıtı.

"İyi misin?" Gözleri onunkileri aradı, endişeyle gerilmişti.

Başıyla onayladı. Korkularını dile getirmenin bir anlamı yoktu, hem de muhtemelen o da paylaşıyorken ve kimin dinlediğini bilmiyorken.

Etrafına hızlıca bir göz attığında büyük bir hücrede olduklarını fark etti; üç duvar çıplak metalden, dördüncü duvar ise parmaklıklardan oluşuyordu. Parmaklıkların ardında benzer büyüklükte bir oda uzanıyordu, ışığın düşme şekli ona buranın tek hücre olmadığını söylüyordu.

Parmaklıkların ardında ayak sesleri duyuldu ve uzun boylu, ince bir Latharian belirdi. Gözlerini kıstı. Gemide onlara saldıranlar gibi, bu da görebildiği kadarıyla hiçbir klan işareti taşımıyordu.

Savaar onun şüphelerini doğrulayarak, "*Bağnaz*," diye hırladı.

Saf adamın karanlık bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Uyanmışsınız. Harika. İnsan haşaratının üzerine zaferi salmak için bize erişim kodlarını vereceksiniz."

Kanı dondu ve Savaar'la şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu.

"Hangi kodlar?"

Kendilerini esir alan kişinin yüzünü öfke kapladı ve yumruklarını iki yanında sıkarak bir adım öne çıktı. "Bana aptalı oynama. Ya bize kodları verirsin kadın ya da sana acı çektiririz."

Ona bakması için boş bir yüz verdi. "Hangi kodları kastettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Bu onun zamanı değildi, bu yüzden kesinlikle olmadığı biri olduğunu düşünmedikleri sürece hiçbir şeye erişimi yoktu. İki yüz elli bin yıldan fazla bir süre buzun içinde uyuduktan sonra kesinlikle değil.

"Yanlıı kadını yakaladınız," diye hırladı Savaar. "Sana yardım edebilecek hiçbir şey bilmiyor. İstedığın kişi benim."

Onları esir alan kişi sertçe güldü.

"Göreceğiz." Bakışları Lynara'nın üzerinde yırtıcı bir şekilde gezindi. "Güzel bir kızsın. Bir iğrenç olman çok yazık, yoksa senin için planlarım olabilirdi."

Gözlerini kırıştırdı ve sonra gülümsedi. "Çok yazık yakışıklı, çünkü senin için de planlarım vardı. Sadece senin hoşlanacağın planlar değil."

Evinden çok uzakta ve zamanın dışında bir kadın olabilirdi ama o İmparatorluk Donanması Kaptanıydı ve elinde birkaç numaradan fazlası vardı.

Savaar dizlerinin üzerine çöktü, hırıltısı koruyucu ve acımasızdı.

"Ona dokunursan pişman olursun!"

Saf adamın gözleri kısıldı. "Sessiz ol, köpek!"

Döndü ve göremedikleri birine işaret etti. "Mahkûmları oradan çıkarın. Onları da getirin!"

"Evet, General Opaas."

İki kaba görünümlü Lathar hücrenin kilidini açtı. Savaar hücre kapısı açılırken Lynara'ya baktı. Kollarının üstünden tutulup hücreden çıkarıldıklarında ve loş koridordan loş koridora yürütüldüklerinde kendini çelikleştirdi.

Savaar'ı sürüklemek için dört muhafız gerekiyordu ama Savaar'ın sadece bir muhafızı vardı, belki de artık daha minyon olduğu için ya da kadın olduğu için. O bunu bilmiyordu. Hangisi olursa olsun, eski cüssesini ve gücünü özlüyordu. Eskisi gibi olsaydı, bu *vaarkerların* ona karşı hiç şansı olmazdı.

Yolculukları loş ışıklı bir kargo bölümünde sona erdi. Ortasında, yan tarafında K'Daar aile arması bulunan devasa, dikdörtgen bir makine görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

Devasa, vahşi şekli tanıdığında kanı damarlarında dondu.

"*Vaark aşkına*," diye nefes aldı. "Bu kadar *aptal* olamazdı..."

Opaas bakışlarını takip etti, dudakları sinsî bir gülümsemeye kıvrıldı.

"Nihayet zaferin anahtarı elimizin altında. Liderimizin tarihi kayıtları inceleyip böyle bir ödülün elimizin altında olduğunu fark etmesi biraz zaman aldı ama sırlarını çözdük."

"Sen ne saçmalıyorsun böyle?" Savaar talep etti.

Opaas elini uzatarak silahın gövdesini saygıyla okşadı, bunu yaparken yüzünde rahatsız edici bir ifade vardı. "Bununla insan vebasını galaksimizden temizleyecek ve ırkımızın saflığını yeniden tesis edeceğiz."

Bakışları tekrar ona döndü, derinliklerinde fanatik bir parıltı parlıyordu. Dariel'in bakışlarında yansıyan deliliği daha önce de görmüştü ve şimdi her şeyi yeniden görüyordu. "Ve sen de bize onun gücünü açığa çıkaracak kodları vereceksin."

Başını iki yana salladı, gözleri kocaman ve olabildiğince masum bir şekilde silaha bakıyordu. "Bende hiç kod yok. Bu şeyin ne olduğu hakkında bile hiçbir fikrim yok!"

Bir yalan. Ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Yüksek verimli bir termo-neytriton bombasıydı. Sadece bir gezegeni öldürmek için değil, bütün bir sistemi yok etmek için tasarlanmıştı. Sorun şuydu ki, triton bombaları herkesin bildiği gibi dengesizdi, en ufak bir sarsıntıda ya da biri onlara yan baksa bile patlamaya meyilliydi. Kullanımları yasaklanmadan önce İmparatorluk Donanması çok sayıda gemi

Vaark Dariel'in bir tanesini ele geçirmeyi nasıl başardığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu silahın bir gemi kazasında bulunmuş, buza gömülmüş ve şimdi de galaksinin öbür ucuna taşınmış olması bir yana, bu silahın bulunduğu bir gemide olması bile tüylerini diken diken ediyordu... Bu kabus gibi bir şeydi.

Opaas'ın ifadesi karardı.

"Yalan!" diye homurdandı ve aralarındaki boşluktan kızın suratına acımasızca ters bir yumruk indirdi. Nefes nefese kalan kadın yere yığılırken yanağından acı fişkırdı. "Bize kodları vereceksin ya da küstahlığının cezasını çekeceksin!"

Savaar hırladı ve kendisini tutan muhafızlara karşı sarsılarak kurtulmak için mücadele etti.

"Durun! Ona zarar vermeyin! Sana kodları veremez! O silah yüz binlerce yıllık. İşe yaramaz. Çalışacağından bile şüpheliyim!"

Opaas onun itirazlarını duymazdan gelerek Lynarayı bilmeden taşıdığı kadim silahla yüzleşmesi için ayağa kaldırdı. Onu kurtaran tek şey, Dünya'da buzun içine gömülmüş ve her an yok olmaya hazır bir halde değil de burada olmasıydı.

Kulağına doğru alay ederken sert parmakları siper gibi kollarına saplandı. "Ya bize kodları verirsin ya da arkadaşın ölür. Seçiminizi yapın!"

"Sana söyledim," diye tıslayarak onu başından savmaya çalıştı. "Kodlar bende değil. Bu silahı daha önce hiç görmedim!"

Elleri acımasızca sıkıldı ve onu sarstı. "Senin gemindeydi. Gerçekten de gemi kaptanının onun varlığından haberdar olmadığına inanmamı mı bekliyorsun?"

"İster inanın ister inanmayın," dedi, gözlerini onunla kilitleyerek. "Gerçek bu."

Alay etti. "O zaman onun acısı sizin ellerinizde olacak."

Adamlarına bir işaret olarak başını aniden salladı. Saf haydutlar Savaar'ın üzerine çullanıp yumruklarını sert darbelerle etine dişlerini sıktı. Saldırı altında kemikleri çatırdarken acı homurtuları yükseldi.

Şiddet karşısında irkildi, kalbi sıkışmaya başladı. Vücudu ne kadarını kaldırabilirdi? Modern Latharianlar onun zamanındakilerden daha dayanıklı görünüyordu ama yine de...

Opaas'ın tutuşuna karşı mücadele etti.

"Durun! Lütfen! Size verecek bir şeyim yok! Kodları bilmiyorum. Hiç bilmedim. Ön taraftaki işaret... K'Daar'ın evinin mührü. Ben bir Varaant'ım! K'Daar değil. Bu yüzden gemide olduğunu bilmiyordum. O prense aitti... Ben sadece geminin kaptanıydım!"

"Yalan!" diye tısladı ve onu sertçe sarstı. "Prensle nişanlandığını biliyoruz. Şuna bakın!" Onu çevirdi, böylece

Savaar'ı dizlerinin üzerinde, kanlar içinde gördüm. "Kodlardan vazgeçmektense onun ölmesini mi tercih edersin? Onun acısı hiç mi umurunda değil?"

Damarlarında yanan öfkeyle ona ters ters baktı.

"Sizin var? Onun acı çekmesine sebep olan sizsiniz.

Size gerçeği söyledim."

Onun yanından geçip Savaar'a baktı ve hırpalanmış halini gördü. Daha ne kadar dayanabilirdi?

Opaas onun bakışlarını takip etti. "Öyle olsun. Onun ölümü bize meydan okumaya cüret edenlere bir ders olacak."

Elini kaldırdı ve iki muhafız hançerlerini Savaar'ın kalbine saplamak üzere hazırladılar.

"Hayır!" Dirseğini tekrar generalin karnına sapladı. Adam homurdandı ve kadın kendini en yakındaki muhafıza fırlatmak üzere serbest kaldı, öldürücü darbeyi durdurmak için bileğini kavradı.

"Sana kodları vereceğim! Sadece şunu kes!"

Opaas gözleri zaferle parlıyordu.

"Sonunda mantıklı düşünüyorsun. Şimdi bize onun gücünü açığa çıkaracak kodları ver, yoksa arkadaşın ölür."

Bombaya doğru yürüdü, zihni yolun her adımında yarışıyordu. Zihninde triton bombaları hakkında hatırladığı her şeyi ararken parmakları bombanın gövdesine değdi. Ona yardım edebilecek bir şey olmalıydı. Ama bu teknolojinin yasaklanmasının bir nedeni vardı. Daha önce sadece bir tane görmüştü.

Yan tarafında küçük bir erişim paneli vardı. Kapağı aşağı doğru bastırdı, mekanizmanın tutukluk yaptığını ve bu şeye erişemeyeceğini umuyordu. Ancak panel düştü ve küçük bir tuş takımı ve ekranı ortaya çıkarmak için yumuşak bir şekilde kaydı. Nefesi kesildi. Bu sadece bir triton bombası değil, aynı zamanda deneysel bir modeldi ve tasarım gereği DNA kilitliydi.

Bunu onlara söyleyemezdi. Silaha erişemediğini anladıklarında, onu ya da Savaar'ı hayatta tutmak için hiçbir nedenleri kalmayacaktı. Dudağını ısırarak bir komut sorgusu yazdı, kendi erişim kodunu değil - Dariel şüphesiz bunu silahın sisteminde kara listeye almıştır- Saar'ın yıllar önce ona ezberlettiği bir erişim kodunu girdi. Nereden aldığını ya da ne olduğunu hiç sormamıştı ve daha önce onu kullanacak kadar çaresiz olmamıştı. Ama şimdi o...

Üç şeyden birini beklerken nefesini tuttu. Kod üç şeyden birini yapacaktı: ona silahın

onu işletim sisteminin dışında tutmalıydım, yoksa her şey patlayacaktı.

...kod kabul edildi. Kök erişimi etkin... yeşil harflerle ekrana kaydırıldı. Ciğerlerinden çıkmak isteyen rahatlama hissini bastırdı, kodlama dizilerine erişirken hızlıca yazdı ve acil durum kilitlemesini başlatarak yetkilendirme protokollerini karıştırdı.

Zafer gülümsemesiyle döndü ve Opaas'la göz göze geldi. "İşte, tüm sistemler kilitlendi. Sana ustayı vereceğim Savaar ve ben buradan çok uzakta bir gemide olduğumuzda kodlar," diye duyurdu. Umarım blöfü işe yarar ve *vaarker* ikisini de oracıkta öldürmezdi.

Opaas kızın omzunu tutarken hırladı, parmakları kızın yüzünü ararken acıyla içeri girdi. "Seni *kaltak!* Hemen kilidi aç!"

"Üzgünüm, yakışıklı. Yapamam. Zaman kilidi de var."

Onu aniden serbest bıraktı, silaha bakmak için onu itti, kilitlemeyi geçersiz kılmak için komutları girerken parmakları tuş takımına saplandı. Ekran her seferinde reddederek kırmızı renkte yanıp söndü. Öfkeli bir hırıltı çıkardı ve bir yumruğunu kasaya vurdu, kıza geri dönerken öfkeyle titriyordu.

"Düzenbaz cadı!" Hırladı ve kızın saçından bir avuç tutarak onu kendine doğru çekti. "Bunun bedelini ödeyeceksin!"

Acıdan nefesini tuttu ve meydan okurcasına adama baktı. "Erişim istiyorsan, bırak gidelim."

Onu .

"Onları hücreye geri götürün," diye emretti adamlarına. "Lord geldiğinde ona hesap verecekler."

Önceki rotalarının tersine dönerek salona doğru ilerlerken MURPHY'nin yüz ifadesi asıktı. Hayal kırıklığı içinde yuvarlanıyor, dişlerini sıkmasına neden oluyordu. Bu şekilde ayrılmalarına izin verdiğine inanamıyordu.

Lynara'nın kendisi doğmadan çok önce gemilere komuta etmiş deneyimli bir yıldız gemisi kaptanı olduğunu bilse de - cehennem, insan ırkı var olmadan önce gemilere komuta ediyordu - konu bu değildi. *Onun* emri altındaydı. *Onun* koruması altındaydı. Ve o da kaçırılmasına izin vermişti.

Elindeki kadim silahı daha sıkı kavırıyor, koridorlarda ilerlerken bakışları keskinleşiyordu. Tüm dikkatini çevrelerine ve kendilerine saldıran şerefsizlere dair ipuçlarına vermiş olsa da, zihninin küçük bir bölümünün Lynara'yı iş başında görmeye geri dönmesine engel olamadı.

O enerji tüfeğini ölümcül bir hassasiyetle ve adamın tüylerini diken diken eden bir sertlikle kullanması hayatında gördüğü en seksi şeydi. Yapmamalıydı ama ihtiyacı olmadığı açık olsa da ona karşı korumacı hissetmekten kendini alamıyordu.

Dudakları ince bir çizgiye dönüştü ve bir köşeye vardıklarında elleri tüfeği sıkıca kavradı. Dubois'ya koridorun diğer tarafına geçmesini işaret etti ve koridorun etrafında hızlı ve sessiz bir şekilde ilerlediler. Onlar ilerlerken aklının bir kısmı dün geceki salona geri döndü. Lynara'nın dudaklarının onun dudaklarının altında olduğunu hatırlamak, öpüşürken hâkimiyet için ona meydan okuduğunda ona usulca teslim oluşu, onu gecenin yarısında uyanık ve kaya gibi sert tutmaya yetmişti.

İkisi de geminin tanıdıkları bölümlerine geri dönmek için yıpratıcı bir tempo tutturdular ve salondan çok uzak olmayan loş bir koridorda tökezleyerek durdular.

Göğüsleri kabarak nefes almaya çalıştılar, soğuk hava ciğerlerini yakıyordu. Murphy'nin alnından ter damlarken Dubois'ya baktı ve onun yüzüne kazınmış endişeyi gördü.

Sesi öfke ve hayal kırıklığıyla gerilmişti, "*Kimdi* o herifler? Geri dönmek zorundayız. Savaar ve Lynara'yı onlarla yüzleşmeleri için yalnız bırakamayız."

Duvara yaslanan Cam homurdandı ve hissetmediği bir güvenle başını salladı. "Merak etme. Savaar tecrübeli bir savaşçıdır. Bize geri dönmelerini sağlayacaktır."

Dubois sertçe yutkundu, gözleri endişeyle gölgelenmişti. "Sadece onları yalnız bırakma fikrinden hoşlanmıyorum, özellikle de dışarıda o pislikler varken."

"Unutma, Lynara bu gemiyi hepimizden daha iyi tanıyor. Muhtemelen daha hızlı bir dönüş yolu bulmuştur ve onlar da çoktan salonda nerede olduğumuzu merak ediyorlardır," dedi güven verici bir şekilde. "Haydi. Yola koyulalım."

Başını salladı ve tekrar yola koyuldular, koridorların artık aydınlatılmış bölümlerine geçtiler. Bu, hem nereye gittiklerini görebildikleri için yolculuklarını hızlandırdı hem de potansiyel olarak daha

Çünkü bilinmeyen düşmanları onlara saldırmak için ortaya çıktığında daha az gölge vardı.

Ne haltlar dönüyordu? Yürürlerken dişlerini sıktı. Fırtına ve saldırının birbiriyle bağlantılı olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Düşmanları belli ki geminin içine bir saldırı düzenlemek için havadaki kırılmayı kullanmıştı. Ama ne amaçla?

Saldırıya uğradıkları bölge, geminin ana iç kısmından daha tehlikeli ve tekinsizdi; geminin gövdesine olan uzaklığı nedeniyle çarpışmanın neden olduğu hasarın büyük bir kısmından korunmuştu. Böyle bir durumda ilk keşiflerini yapan bir ekibin yöneleceği türden bir alan değildi.

Hayır, bunun yerine, hava bozduğundan beri sahip oldukları zaman içinde, geminin ana iç kısmını incelemelerini beklerdi. Bir ekibin işaretçilerden geri dönen küçük grubu bulabilmesi için nerede olduklarını *bilmeleri* gerekiyordu. Bu da bir soruna yol açtı. Çünkü onlardan başka kimse gerçekte nerede olduklarını bilmiyordu.

Bu düşünceyi düşünmek için zihninin gerisine itti ve adımlarını hızlandırdı. Salon az ilerideydi ve onunla birlikte Savaar ve Lynara'nın da geleceğini umuyordu. O zaman neler olup bittiğine dair bazı cevaplar üzerinde çalışmaya başlayabilirlerdi. Ve belki, sadece belki, her şey söylenip bittiğinde, Lynara'yla arasında tutuşan şeyi keşfetme şansı olacaktı.

yorgun ama tetikte bir şekilde salona girdiler ve kısa bir süre durdular.

Uzun boylu, tanıdık bir figür onları bekliyordu. Latharian imparatoru Daaynal, deri kaplı kollarını arkaya doğru açmış bir sandalyede rahatça oturuyordu.

"Majesteleri." Cameron başını salladı. "Bu bir sürpriz oldu. Bir kurtarma ekibinin bize ulaşmasının daha uzun süreceğini düşünmüştüm. Geminin işaretlerini daha yeni devreye sokabildik."

Daaynal bir kaşını kaldırdı. "Fırtına başladığından beri durumu izliyorduk. Yardıma koştuk için hava koşullarında bir değişiklik olmasını bekliyorduk."

Taavik'e döndü, üzerinde beklenti dolu bir hava vardı. "Ne keşfettin?"

Murphy araya girdi, sesi gergindi. "Korkarım daha büyük sorunlarımız var Majesteleri. Bir grup Latharian askeri tarafından saldırıya uğradık. Lynara ve Savaar'ı kaybettik."

Daaynal ona bir bakış fırlattı. "Lynara... Lynara Varaant gibi mi? Geminin kaptanı mı? Hâlâ hayatta mı?"

Başını salladı. "Onu mürettebatın durağanlık kapsüllerinden birinde bulduk. Yaşıyordu ama onu uyandırdığımızda zayıf ve yönünü kaybetmişti. Sadece onun yardımıyla gücü çevrimiçi hale getirmeyi ve işaretçileri etkinleştirmeyi başardık. Aksi takdirde koşullar..." Omuz silkti. "Çoğumuz dün gece donarak ölebilirdik. Ama ben daha çok bu saldırı ekibi için endişeleniyorum. Tam olarak nerede olduğumuzu biliyorlardı."

Daaynal başını salladı. "Bu saldırganların kim olabileceği ya da amaçlarının ne olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Cameron başını salladı. "Hayır, hem Latharian savaşçıları hem de insan askerleri olmasından başka bir şey değil. İyi silahlanmış ve organize olmuşlardı. Daha önce hiç böyle bir güç görmemiştim."

Yumruklarını sıkı, Daaynal'ın yanında getirdiği savaşçılara bakarken hayal kırıklığı içinde kaynıyordu. Onlara saldıran saldırı ekibini alt etmek için fazlasıyla yeterliydi. Kurtarma için gerekenden çok daha fazlası...

"İnsanlarımızı bulmalı ve bu işin aslını öğrenmeliyiz."

Daaynal Taavik'e baktı, sesi gergindi.

"Hâlâ burada mı? Kontrol et. *Şimdi*."

Taavik başını salladı ve salonda, ekipmanlarının *Elysium'un* sistemlerine bağlı olduğu yere doğru ilerledi.

Murphy'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Neyi kontrol edeyim?"

İkisi de cevap vermedi. Daaynal endişeli bir ifadeyle önündeki ekrana dokunan Taavik'i izledi.

"*Draanth* it." Taavik'in yüzü soldu. "Gitti."

"*Ne gitti?*" Cameron bir adım öne çıkarak Daaynal'a ters ters baktı. "Burada ne haltlar dönüyor?"

Daaynal içini çekti ve ensesini ovuşturdu. Gözlerindeki acımasız bakış Cam'in damarlarındaki kanı dondurdu.

"Tarihi kayıtlar bu gemide bir şey olabileceğine işaret ediyor... Ancak bu bir efsane ve söylenti olduğu için, burada olduğunu ve kazada yok olmadığını doğrulayana kadar sizi bu konuda endişelendirmek istemedik."

"Kazada yok olmayan şey neydi?" diye sordu. Lathar insanlığı bilmecelerle konuşmakla suçluyordu ama işte onlar da aynısını yapıyordu.

"Bir silah," dedi Daaynal açıkça, odanın ani sessizliğinde sesi kısıldı. "Tüm dünyayı yok edebilecek bir

gezegeu."

"A Silah mı?"

Murphy gülmesine engel olamadı. O gülmeden önce ağzından kaçtı.

durdurabildi, ses sertti. "Demek bu yüzden hepiniz bu görevi yürütmeye bu kadar hevesliydim. Kurtarma ile hiçbir ilgisi yoktu."

Daaynal'a baktı, öfke damarlarında orman yangını gibi yanıyordu. Sonra Taavik'e bakarken gözleri kısıldı. Büyük savaşçının Daaynal'ın *tam olarak* ne sorduğunu bildiği gerçeğini gözden kaçırmamıştı.

"O silahın burada olduğunu *biliyordunuz* ve bize söylemediniz mi?"

Geldiklerinden beri yaşadıkları onca şeyden sonra ve Taavik başından beri gerçekten neden burada olduklarını biliyor muydu? Lynara'yı kurtarmak ya da arkeolojik bir araştırma için değil... bir tür antik süper silah aramak için.

Cameron bir adım öne çıktı, imparatorla karşı karşıya geldiğinde dudağı hırıltıyla geriye kıvrıldı. Bu aptalca bir hareketti. İnsanlık Daaynal'ın iyi niyetine ve Lathar'ın istila edip istediklerini almasını engelleyen anlaşmalara bağlıydı ama şu anda bunu düşünmüyordu.

Yalan söylemişlerdi ve şimdi Lynara gitmişti.

Daaynal ellerini kaldırdı. "Hâlâ sağlam olup olmadığını öğrenmeden önce haberin yayılması riskini göze alamazdık."

Kalbi kaburgalarına çarparken, "Ya biz bu paslı kovanın etrafında dolanırken patlasaydı?" diye hırladı.

Bilseydi Lynara ve diğerlerini buraya geri getirmezdi. Onları fırtınadan kurtarmak için şanslarını nakliye araçlarında denerlerdi.

Daaynal'ın gözleri öfkeyle parladı. "Bunun bir keşif görevi olduğunu *kabul* etmişsiniz. Elimizde yeterli istihbarat yoktu-"

Sağır edici bir gümbürtü ayaklarının altındaki zemini sarstı. Işıklar titredi ve sonra sönerek odayı karanlığa gömdü. Cameron tökezledi ve güverte ayaklarının altında yuvarlanırken bir sandalyenin arkasına tutunmak için uzandı.

"Neydi o?" Daaynal sordu.

"Alt halkada bir patlama oldu," dedi Taavik, yüz ifadesi gergindi. "Şey-"

İkinci bir patlama gemiyi sarstı ve Daaynal'ın arkasındaki duvar yarıldı, bir ışın neredeyse imparatoru kazığa oturtmak üzere duvarı yardı. Daaynal tam zamanında sıçrayarak yoldan çekildi. İkiisi bunun üzerinden birbirlerine baktılar. Neredeyse Daaynal'ın kafasını koparıyordu.

"Gemi parçalanıyor!" Taavik bir başka patlamanın sesi üzerine bağırdı. "Buradan çıkmamız gerek! Nakliye araçlarına geri dönün!"

Cameron'ın kalbi göğsünde sıkışıp kaldı. "*Hayır!* Lynara ve Savaar'ı bulmalıyız. Dışarıda bir yerdeler!"

Kapıya doğru döndü ama Daaynal kolundan tutarak onu geri çekti. "Zaman yok!" diye bağırdı etraflarında metalik ölüm sancıları içinde inleyen geminin sesine. Ayaklarının altında bir yerlerde daha fazla patlama oldu. "Hemen tahliye etmeliyiz!"

"Onsuz gitmiyorum!" Cameron kendini kurtarmaya çalışarak hırladı.

Taavik onunla kapının arasına girdi, arama sorgularını çalıştırırken bilgisayarının ekranı yüzünden yüzü maviye döndü.

"Gemide başka yaşam sinyali yok Murphy. Sadece biz varız." Yukarı baktı. "Gitmişler."

Kelimeler Cameron'a bir el bombası gibi çarptı ve onu sersemletti. Kalbi milyonlarca parçaya ayrılırken bile vücudu uyuşmuştu.

"Öldü... gitti mi?" diye sordu.

Taavik başını salladı. "Hayır... Sanmıyorum. Geminin taramaları gemideki tek grubun biz olduğumuzu gösteriyor. Bu da demek oluyor ki size saldıran her kimse-"

"Artık gemide değiller," diye hırlayarak cümlesini tamamladı. "Lynara ve Savaar'ı da yanlarında götürdüler."

"Şimdi bunu anladık," diye homurdandı Daaynal. "*Draanth*'ı buradan çıkarabilir miyiz? Bu şey tamamen parçalanmadan önce?"

Zemin tekrar ayaklarının altında şiddetle eğildi ve hep birlikte kaçtılar. Elysium yaralı bir canavar gibi inledi, metal çığlıklar atarak tüm bölümleri kopardı ve geminin içinde hızla ilerleyerek girdikleri taraftaki yükleme holüne yöneldiler.

Zamana karşı bir yarıştı bu. Cameron omzunun üzerinden baktı, arkalarındaki güvertede bir yarık açılıp, geminin yan tarafında bir zamanlar kapının olduğu yerdeki düzensiz deliğe doğru koşarlarken yoluna çıkan her şeyi yutunca gözleri dehşetle büyüdü.

Eğer şimdi hareket etmezlerse, gemi onlara buzdan bir mezar olacaktı. "Kımıldayın!" Daaynal kükredi, çoktan kapıya varmış herkesi ilerlemeye teşvik ediyordu.

Gruptaki Lathar insanlara yardım etti. Taavik ona yardım etmek için uzandı ama Murphy bir hırıltıyla onu tersledi. Adamı yanına yaklaştırmak istemiyordu.

Bunun yerine Dubois'yı da yanında sürükledi ve fırtına etraflarını sararken, gemi tamamen batmadan önce ondan kurtulmak için umutsuz bir koşu içinde buzun üzerinden mekiklere doğru koşarlarken kadını da önüne kattı.

Daaynal'ın adamları mekiğe doluşmaya başlamıştı bile, motorlar kükreyerek çalışıyordu. Cameron, Dubois'yla birlikte rampayı tökezleyerek çıktı ve sonra göğsü kabararak bir koltuğa çöktü. Sonra dönüp arka yükleme rampasından dışarı baktı.

Buz gibi fırtına etraflarını kasıp kavuruyordu ama bakışları sadece *Elysium*'daydı. Buradan bile geminin parçalandığını, gövde plakalarının koptuğunu ve tüm güvertelerin görüldüğünü, kabloların ve altyapının etin altındaki kemikler gibi açığa çıktığını görebiliyordu.

Bir kükreme mekiğin etrafındaki havayı sarstı. Elysium'un kalan güverteleri titredi ve ardından metalden bir çığ halinde çöktü. Antik gemi buzun kucağına doğru zarifçe kaydı ve tamamen yok olmadan önce birkaç saniye daha görüldü.

Cameron şaşkınlık içinde bakakaldı. Yok olmuştu. Yüz binlerce yıldır buzun içinde yatan bir gemi bir anda yok olmuştu.

Koltuğa gömüldü, mekik bölgeden hızla uzaklaşırken uyuşukluk uzuvlarına yayıldı. Zihni allak bullak oldu ve görüntüler tekrar tekrar oynadı. Saldırı, patlama, geminin düşüşü.

Ve tüm bunların altında, kanını yakan basit bir gerçek vardı.

Biri Lynara'yı kaçırmıştı.

Onu geri alacaktı.

Ne gerekiyorsa.

CAMERON nakliye mekiğinin rampasından aşağı fırladı, botları Devan İstasyonu'nun güverte plakalarına çarpıyordu. Hareketli hangar bölümünün tanıdık görüntü ve sesleri, içinde yanan öfkeyi bastırmak için hiçbir şey yapmadı.

Daaynal diğer ışınlayıcıdan çıktı ve Cam ona doğru bir adım attı, Dubois'yı peşine takarak yırtıcı adımlarla ilerliyordu. Büyük uzaylı imparatoru Taavik'le konuşuyordu, yüzleri asıktı.

Sonra onu fark ettiler ve Cameron yaklaşırken Daaynal ellerini yatıştırıcı bir hareketle kaldırdı. "Sakin olun Sayın Başkan."

"Kendimi sakinleştirmek mi? *Sakinleşmek* mi? *Sakinlik* mi istiyorsun?" Cameron hırladı. "O gemiye girebilmek için bana yalan söyledikten sonra mı? Ekibimizden iki kişi elimizden alındıktan ve sen bu konuda hiçbir şey yapmadıktan sonra mı?"

Tamam, geminin etraflarında parçalandığı düşünülürse belki bu biraz haksızlıktı ama şu anda doğru düşünemiyordu.

"Onu nereye götürdüler?" diye sordu. "O gemide bir tür silah olduğunu biliyordun. Aferin sana. Şimdi safların elinde ve Lynara da rehine. Peki hangi ?"

Daaynal'ın ifadesi karardı. "Herhangi bir grubun o gemiye ya da teknolojisine erişim sağladığından haberimiz yoktu. Araştırmak için bir ekip gönderdik, başka bir şey değil."

"Sen bir yalancısın!" Cameron tükürdü. "O gemide *tam olarak* ne olduğunu biliyordun ve bizi körü körüne gönderdin. Şimdi bedelini masum bir kadın ödüyor." İmparatora bir adım daha yaklaştı, vücudunun her hattında öfke vardı. "O yüzden tekrar soruyorum. Onu hangi cehenneme götürdüler?"

Bakışları Taavik'e kaydı ama savaşçı onunla göz göze gelmeyi reddetti.

Lanet olası korkak.

Daaynal, "Silahın ve imparatorluğun bir vatandaşı olan Lynara Varaant'nerede olduğu sizi ilgilendirmez," diye karşılık verdi.

"Gerçekten mi? Elysium'a erişmeniz gerektiğinde bu kesinlikle bizi ilgilendiriyordu," diye tükürdü. "Şimdi iki kişi kaçırıldı ve birdenbire bu bizi ilgilendirmez mi oldu?"

Daaynal'ın gözleri parladı, göğsünden alçak bir hırıltı yükseldi. "İnsan hükümetinin burada hiçbir yetkisi yok. Lynara Latharian'dır ve bu nedenle kurtarılması imparatorluk tarafından üstlenilecektir."

"Saçmalık! Birdenbire Lynara'yla ilgilenmeye başladığını söyleme bana. Sen daha çok o lanet silahı geri almakla ilgileniyorsun."

Cameron Taavik'e dik dik bakarak korkağın gözlerine bakmasını istedi.

Sonra Taavik içini çekti ve Daaynal'a döndü.

"Majesteleri, korkarım yanılıyor olabilirsiniz. Lynara Varaant gerçekten de imparatorluğun bir vatandaşı olsa da, başkan K'Daar soyunun sonuncusudur."

Daaynal ona sert bir bakış fırlattı. "Ve?"

Taavik biraz yüzünü buruşturdu ama sonra soğukkanlı maskesi tekrar yerine oturdu. "Varaant ve K'Daar arasında bir nişan sözleşmesi vardı; hem K'Daar varisi hem *de* prenses unvanı taşıyan bir Varaant olmadığı için asla yerine getirilemeyen bir sözleşme."

"Sadede gel," diye homurdandı Daaynal. "Sanırım bir tane var."

"Kesinlikle, Majesteleri." Taavik başını eğdi. "Şimdi ikisine de sahip. Buradaki başkanın K'Daar varisi olduğu kabul ediliyor, bu da onun soyunun sonuncusu olarak tüm hak ve ayrıcalıklara sahip olduğu anlamına geliyor... buna iki aile arasındaki nişan sözleşmesinin yasal yükümlülükleri de dahil. Lynara'nın sözleşmeli eşi olarak, yasalarımız ona Lynara'nın kurtarılması konusunda haklar veriyor."

Daaynal homurdanarak Taavik'e döndü. "Kendini aşıyorsun, savaşçı! Başkan Murphy'nin soyu hiçbir şeyi değiştirmez. Lynara Latharian'dır, bu yüzden kurtarılması imparatorluk tarafından üstlenilecektir."

"Hayır. Kanun kanundur." Taavik sinirli bir şekilde yutkunmasına rağmen kararlı durdu. Cameron onu suçlamıyordu. Böylesine acımasız bir üne sahip savaşçı bir imparatorla yüzleşmek ya cesaret ya da tam bir intihardı. "Son K'Daar *varisi* olarak Başkan Murphy'nin hak iddiası var. Kanunları biliyorsunuz Majesteleri. Ve onu yöneten yasalar olmadan imparatorluk nedir ki?"

Cameron sessizliğini korudu ve karşılıklı konuşmaları yakından izledi. Onun Latharian kraliyet soyu çok sıkı korunan bir sır olarak saklanmıştı. Eğer insan nüfusu bir bütün olarak onun nüfusun geri kalanından daha yüksek oranda Latharian DNA'sına sahip olduğunu keşfederse, ona olan güvenlerini kaybedeceklerdi. Bazıları onu Lathar'la işbirliği yapmakla suçlayabilirdi, özellikle de bazı çevrelerde yeni Eş Programı'na duyulan öfke göz önüne alındığında. Ama şu anda umurunda değildi. Eğer onun

Miras ona bir koz verdi, Lynara'nın peşinden gitmek için kullanmayı düşündüğü bir pazarlık kozu vardı.

Daaynal homurdandı, sesi alçak ve tehditkârdı ama Taavik geri adım atmadı. Savaşçı Cameron'ın gözleriyle buluştu ve küçük bir baş selamı verdi. Söylenmemiş sözünün kabulü... ve belki *de Elysium*'daki Latharian görevinin gerçek nedeni konusundaki aldatmacadaki rolü için bir özür?

Daaynal'a geri döndü.

"Görünüşe göre bir seçeneğiniz var Majesteleri. Talebimi kabul edin ve onu bulmama izin verin... ya da kendi kanunlarınızı çiğnemenin sonuçlarına katlanın. Karar sizin."

Daaynal'ın ifadesi sertleşti.

"Kiminle konuştuğunuzu hatırlasanız iyi olur Sayın Başkan." Taavik'e bir bakış fırlattı. "Ve eski kanunlar geçerli değil. Lynara Varaant Latharian kanından gelen son safkan kadın. Onu öylece bir insana teslim edemem... etmeyeceğim."

Cameron'ın kaşları keskin bir şekilde yukarı kalktı.

"Ah?" Sesi havada bir kırbaç gibiydi ve mekik hangarındaki sıcaklığı bir anda "cehennem buz tutmuş" seviyesine indirdi. "Yani kadınlarımızı size teslim etmemiz sorun olmuyor , tam tersi mi oluyor?"

Daaynal bir an için dondu kaldı, bakışları Cam'in bakışlarını delip geçti. Kendini soktuğu köşeden bir çıkış yolu bulmaya çalışan imparatorun zihnindeki çarkların nasıl çalıştığını görebiliyordu.

"Mesele o değil," diye bağırdı, sesi bir hırıltıdan biraz daha fazlaydı. "O sadece bir Latharian kadını değil, imparatorluğun bir prensesi-"

Öfke Cam'in içinde bir süpernova gücüyle parladı. "Lathar'ın gerçekten de insanlığı kendilerinden aşağı gördüğünü mü söylüyorsun?"

"Hayır! Hiç de değil-" Daaynal söze başladı ama Cam elinin keskin bir hareketiyle onun sözünü kesti.

"Başka ne diyorsunuz o zaman? Çünkü görünüşe göre insanlığı sadece imparatorluk için bir damızlık kaynağı olarak görüyorsunuz."

Kollarını kavuşturdu, gözleri kısıldı.

"Onu bulmama yardım edebilirsin ama beni durdurmaya çalışmamamı tavsiye ederim," diye hırladı, tüm insan ırkını kazanamayacağı bir savaşa sürüklemek üzere olabileceğini hiç umursamadan.

Daaynal'ın ifadesi sertleşti, bir santim bile vermedi. Bu, şimdiye kadar yaşadıkları en çatışmacı görüşmeydi ve Cam, Daaynal'ın gücünü hissetti.

Aralarındaki denge değişir.

"Nereye götürüldüğüne dair hiçbir fikriniz yok."

Cam omuz silkti. "Belki Hayır.Ama fırtına her bulabileceğim saf kale bir şeyleri sarsabilir."

Daaynal homurdandı. "Bunu yapabilecek kapasiteye sahip değilsin." Cameron sadece sırttı. Hoş bir ifade değildi.

"Evet. Buna güvenme," diye hırladı ve uzaklaştı.

Bir hücrede uyumak hiç kolay değildi. Gemide dengesiz bir silah varken bir hücrede uyumak daha da zordu. Özellikle de bu silah iki yüz elli bin yıl boyunca buzun içinde gömülü kalmadan önce de dengesizdi.

Lynara başını duvara yasladı ve Elysium'daki kamarasındaki sıcak ve rahat yatağını ya da kamarasının da aynı iki yüz elli yıl boyunca buzun altında gömülü kaldığını düşünürsek, Cameron'la daha dün gece paylaştığı yatağı düşünmemeye çalıştı.

Bir an için kendini bu anıya bıraktı. Deneyimsiz değildi ve geçmişte pek çok sevgilisi olmuştu. İyi olanları. Ama Cameron sadece iyi değildi... onda bir şeyler vardı. Ona dokunduğunda hissettirdikleri sadece seksin ötesinde bir şeydi. Sanki ruhları birbirine dokunuyor, birbirlerini eksik olan parça olarak görüyorlardı.

Bir hareketle gözlerini açtı ve Savaar'a baktı. Otururken , geniş omuzlarını hücrenin iki duvarının birleştiği köşeye sıkıştırdı. Bunun tekrar düşmemek için olduğundan şüpheleniyordu. Düşmanları d n onu fena hırpalamıştı ve şimdi mosmordu, kaskatı kesilmişti.

"Nasılsın?" diye sordu alçak sesle, hücrelerinin dışındaki kapıda duran gardiyanlara dikkat ederekD n onlara o kadar uzun süre ters ters bakmıştı ki, "tesisleri" kullanırken arkalarını dönme nezaketini göstermişlerdi... köşedeki bir kova, ama her ihtimale karşı sesini alçak tuttu. Savaar'la aralarında geçen konuşmaları duymalarını istemiyordu.

"İyiyim," dedi, dudakları inkâr edeceğini bildiği acıyla sıkışmıştı. "Harika bir gece uykusu, şimdiye kadarkilerin en iyisi."

Dudakları kıvrıldı. En azından günümüz Varaantları mizah anlayışlarını korumuşlardı. "Aynen. Ne marka yatak kullandıklarını öğrenmeliyim."

Savaar bir göz kapağını araladı, morarmış et denizinden ona bakan çok renkli mavi bir göz. "Bu metal zemin işareti dört, rahatınız için ekstra kontrol plakası ile."

Kıkırdadı, bu küçük şaka onu . "Eminim çok pahalıdır."

Bir an sessizlik oldu, sonra Savaar homurdandı ve kendini kaldırdı. Onun hareket edişini izledi ve hem onun hem de Taavik'in ağabeyine olan benzerliğine bir kez daha vuruldu. Taavik'in yüz hatlarında bu benzerlik daha güçlüydü ama Savaar'ın hareketleri baştan aşağı Riaan'dı.

Homurdanarak onun yanına çöktü ve kolunu karnının üzerinde tuttu. "Planın nedir?" diye sordu alt tonda. "Buradan çıkmak için bir fikrin var mı?"

Omuz silkti. "Bu pislikler hakkında daha çok şey biliyorsundur diye düşündüm.

Ben sadece bu zamanın bir ziyaretçisiyim."

Bu söz dudaklarından dökülürken bile bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Her ne kadar umut beslese de, onun için eve dönüş yolu yoktu. Hoşuna gitse de gitmese de burada ve şimdi, sonsuza dek buradaydı. Cam'in yakışıklı yüzü zihnini dolduruyordu. Ve şimdi ve burada, onun zamanına göre *bazı* avantajlara sahipti. Başlangıç olarak Dariel yoktu...

"Tamam," diye mırıldandı, "beni bu grup hakkında bilgilendirin.

Bunlar saf insanlar.

Değil mi? Genetik saflık peşindeki pislikler mi? Hangi klan bunlar?"

Savaar kapıya doğru bakarken kaşlarını çattı. Dünkü gibi aynı iki üniformalı gardiyan vardı; biri gecenin yarısında sert bir karyolada uyurken diğeri vardiya değiştirmeden önce nöbet tutuyordu. Gruptaki en düşük rütbeli kişiler olduklarını söylemek zor değildi; Savaar'la aralarındaki tek fark parmaklıkların hangi tarafında olduklarıydı.

"Hepsi farklı klanlardan," dedi alt tonda. "Soldaki bir L'Barat, ama sağdakini tam olarak anlayamıyorum. O'Sann ya da D'Raant olabilir ama savaşçı derileri olmadan..." Omuz silkti. "Tutucuların imparatorluğun dört bir yanında, avlamak için hoşnutsuzları arayan telsizleri var. bulurlar ve güzel sözlerle kendilerine çekerler. Onları anlayan, önemseyen tek kişinin kendileri olduğunu hissettirirler..."

Başını salladı. "Tanıdık geliyor. Daha önce de bu şekilde çalışan gruplar görmüş ve dağıtmıştım. Küçük ölçekli tarikatlar ve benzerleri."

Savaar homurdandı ve gözlerini kapatıp duvara yaslandı. "Taavik ve ben çocukken bir kuzenimizi yobazlar yüzünden kaybettik," diye açıkladı. "Savaşta yaralandı ve iyileşirken uzun süre hareketsiz kaldı. Sonra birden ortadan kayboldu. Daha sonra yarı-Lathar bir çocuğun doğduğu bir şifacı salonuna yapılan saldırının arkasında olduğunu öğrendik. Uzun yıllar sonra bir ilkti."

Nefes nefese kaldı, eli ağzını kapatmak için havalandı. "Aman Tanrım. Ne oldu?"

Kuzeni hakkında soru sormak istemedi. Savaar'ın surat ifadesi olanlar hakkında yeterince şey söylüyordu.

"Salon yok edildi. Çocuk ve içindeki herkes öldürüldü." Ona bakmak için gözlerini açtı. "O zamandan beri bu draantiklere karşı içimde derin bir nefret var."

Bunu anlayabiliyordu, özellikle de günümüz Latharian'ının yavrularla mücadelesi hakkında bildiklerini göz önünde bulundurunca. "Pekâlâ, bakalım bu konuda ne yapabiliriz. Bakalım mı?"

"Öyle mi?" Adam ona ilgiyle baktı ama Savaar cevap vermeden koridorun sonundaki kapı çarparak açıldı ve üç yüksek pürist içeri girdi. Bakışları Savaar'a kilitlendi ve Savaar bakışlarındaki şeytani parıltıdan ürperdi.

"Hücreyi açın. Onu dışarı çıkarın," diye emretti en uzun boylu olanı. "Lord onu görmek istiyor."

C Ameron peşinde Dubois'yla birlikte hışımla uzaklaştı, güvertenin metal ızgaraları onlar ilerlerken ayaklarının altında tıngırdıyordu.

Devan İstasyonu'nun kavernöz mekik hangarı etraflarında uzanıyordu, çeşitli şekil ve boyutlarda uzaylı uzay araçlarıyla doluydu, çoğu Latharian'dı ama bazılarının tasarımlarını tanımıyordu.

Sert tepe ışıkları metalik gövdelerde parıldarken, hava tanıdık motor yağı ve geri dönüştürülmüş hava kokularıyla doluydu. Duvarları kaplayan devasa egzoz delikleri mekiklerden çıkan dumanı fırlatmaya hazırdı. Ağır ekipmanları taşımak için kullanılan vinçler ve makineler yüksek tavandan sarkıyordu.

"Uzaylı müttefiklerimizi tamamen kızdırdığımıza göre, şimdi ne yapacağız?" Dubois sordu.

Ona yan yan baktı. Dubois'nın aklıselimini her zaman takdir etmişti. Şimdi bile, neredeyse tehdit edildiğinde -hayır, Latharian imparatorunu tehdit *etmişti*- ona histerik bir tepki vermemişti. Sadece sakın bir şekilde, "Plan nedir patron?" diye sordu.

"Her ne kadar inanmamızı isteseler de, Lathar şehirdeki tek gösteri değil," dedi.

Ne demek istediğini anlatmak için, ilerideki mekik bölmesine açılan devasa kapılardan birinde duvara yaslanmış uzun boylu, beyaz saçlı bir uzaylıyı başıyla işaret etti. Izaean'ın lideri Raalt hemen tanınabilirdi.

Dubois'nın ilk değerlendirmesi "Sevimli," oldu. "Tek başına bir ordu olabilirmiş gibi görünüyor ama sevimli."

Elinde değildi. Cam bir kahkaha attı ve tekrar binbaşıya baktı.

"Sevimli mi? Tüm Latharian imparatorluğuna kâbuslar yaşatan adama sevimli mi diyorsun? Erkekler hakkında pek de iyi şeyler düşünmüyorsun. Değil mi?"

Omuz silkti. "Ne derler bilirsiniz. Eğer bir işin doğru yapılmasını istiyorsan..."

Homurdandı. Eğer adam Dubois ile aşk yaşamak konusunda ciddiye Savaar için *gerçekten* üzülyordu. Tabii önce Savaar'ı geri *getirmeleri* gerekiyordu. Ve Lynara'yı.

Daha önce hep yaptığı gibi, Dubois'yla birlikte ona ulaşmadan Raalt'ın duvarı itip ana üsse giden koridorda kaybolmasını bekliyordu.

Raalt'ın kim olduğunu biliyordu elbette. Geldiğinde tanıştırmışlardı ama İzaeen lideri kısa sürede ortalıktan kaybolmuştu. İzaeen ve Raalt'ın kendisi hakkında bildiği her şey Elise'in araştırmaları ve daha sonra arkadaşı Cade ve Jay Stephens'tan aldığı bilgiler sayesinde olmuştu.

Bu da onları amansız kehribar bakışlarıyla izleyen uzun boylu, ağır kaslı savaşçının gerçekten de Azrail'in Lathar versiyonu olduğunu bildiği anlamına geliyordu. Her an Kan Öfkesi'ne kapılabilecek uzaylı bir çılgına dönüşmüştü.

Albay Taylor'ı kurtarma göreviyle ilgili raporları okumuştı. İzaeen kan birliğinin Terra First'e yaptığı şey, o grubu o kadar yeraltına göndermişti ki, muhtemelen köstebek insanlara ya da başka bir şeye dönüşeceklerdi.

Ama Raalt uzaklaşmadı. Onun yerine Cam'le göz göze geldi ve onaylarcasına çenesini kaldırdı.

Uzaylı savaşçıya yaklaşırlarken Dubois'ya alttan alta, "Görünüşe göre sıra bizde," dedi.

Çoğu Lathar gibi o da ağır botlarla savaş derileri giyyordu, pantolonunda silahlar için kancalar ve halkalar vardı, üstte kişisel silahlara karşı bir kural olmasına rağmen Raalt küçük bir orduya yetecek kadar silah taşıyor gibiydi. Yine de Cam kimsenin bunları ondan almaya çalıştığını göremiyordu. Ayrıca, ne fark ederdi ki? Raalt'ın kendisi de bir silahtı.

Çoğu Lathar'ın aksine, Raalt'ın derileri hırpalanmış ve yıpranmıştı. Ceketinin kolları yırtılmış, yaralı kolları ve taktığı ağır bileklikler ortaya çıkmıştı. Klanını gösteren omuz dikişleri sökülmüştü.

Sonuç olarak, itibarsız bir motorcunun uzay çağı versiyonu gibi görünüyordu. Lathar'ın geri kalanına hiç benzemiyordu. Ayrı. Farklı.

Dubois, "Görünüşe bakılırsa bu saç örme pijama partilerinden hoşlanmıyor," diye mırıldanarak omuzlarına dökülen örgüden yoksun uzun, gümüş buklelere doğru başını salladı.

"Sayın Başkan." Kapıya vardıklarında Raalt başını eğdi. Onun doğrudan bakışı bazıları için rahatsız edici olabilirdi ama Cam için öyle değildi. O da uzaylı adama doğrudan bir bakışla karşılık verdi. Bir çingiraklı yılanın bile başını ağrıtabilecek bir bakışı olduğu söylenmişti ona. "Sizinle konuşmak için bir fırsat kolluyordum."

"Öyle mi?" Cam bir kaşını kaldırdı. "Kapım her zaman açık, ama korkarım şu anda biraz zaman sıkıntım var-"

Raalt onların önüne geçerek sözünü kesti ve kelimenin tam anlamıyla yollarını kesti.

Cam'in kaşları daha da yukarı kalktı. Böyle bir cümle çoğu insana başka bir yerde olması gerektiğini gösterirdi, mesela dün. Latharianların en iyi zamanlarda bile gerçek varlıklar olduğunu unutmıştu.

"O halde elimi çabuk tutmam gerekecek," dedi Raalt. "K'Saan'ın aldatmacasını artık anladığınıza göre, bir ittifak görüşmesi yapmak istiyorum."

Bu Cam'i olduğu durdurdu. ", değil mi?"

Raalt'ın yüzü rahat edemeyeceği kadar yırtıcı bir sırıtışa büründü ama Cam onun gözlerini korkutmaya çalıştığı hissine kapılmadı.

"Ben Daaynal gibi değilim. Niyetimi güzel sözlerin arkasına saklamam ya da süslü cümlelerle kandırmaya çalışmam." Aslan bakışları Dubois'ya kaydı. "Ve hayır, ne saç örme ne de başka türden pijama partilerine katılırım."

Dubois şaşkınlıkla irkildi ve Raalt göz kırparken Cam gülümsemesini gizledi. "Gelişmiş işitme. Zaman zaman çok işe yarıyor."

Binbaşı hemen toparlandı. "Tahmin edebiliyorum. Bu bir genetik modifikasyon mu ve eğer öyleyse nereden bulabilirim?"

"Korkarım hayır." Raalt başını salladı. "En azından benim durumumda değil. Bu benim mutasyonumun bir sonucu. Hepimizde farklı şekillerde ortaya çıkıyor. Ama eminim imparatorluğun şifacılarına sorsanız, uygun bir modifikasyon bulacaklardır. Tabii DNA'nızı kurcalamaları için onlara güveniyorsanız. İşte burada yanlış yaptık..."

"Yanlış mı gitti? Izaean mı?"

Raalt başını salladı. "DNA ile tanrı gibi oynarsan bir şeyler olur. Mutasyonlar gibi. *Bizim gibi.*"

Cam gözlerini kırıştırdı. Izaean'ların onları diğer Lathar'lardan ayıran genetik bir mutasyon taşıdıklarını biliyordu - onları dışlıyordu -Ama bunun imparatorluğun genetik programlarının bir sonucu olduğunu fark etmemişti.

Başını salladı ve kendini elindeki konuya geri getirdi.

"Peki, sizin için ne yapabilirim Bay Raalt?"

"Sadece Raalt," diye düzeltti büyük vahşi. "Benim onurum yok."

Sonra kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturdu ve onlara baktı. "Türümün insan dişilere erişebilmesi için pazarlık yapmak istiyorum."

Dubois onun yanında hareketsiz kaldı. Cam bakışlarını Raalt'ın kilitledi, neşesi hızla azalıyordu.

"Daaynal ile konuşmamı dinlediyseniz, insan kadınların teslim edilecek bir meta olarak görülmesine karşı sabrımın tükenmekte olduğunu farkındasınızdır."

"Kastettiğim bu değildi." Raalt başını salladı. "Demek istediğimi yanlış anladınız. Müzakere etmek istediğim tek şey dişilerle tanışma ve etkileşimde bulunma şansı. Bizi tanımaları ve umarım kendi bizi seçmeleri için bir şans. Özgür irade, DNA'ya uyan ruhsuz bir program değil." Başını eğdi, derin sesi daha da alçaldı. "Başarılı bir eşleşme için

DNA'dan çok daha fazlası gerekir." "Aman Tanrım! Bir uzaylı gerçekten mantıklı konuşuyor!" dedi Dubois,

Cam'e beklenti içinde bakıyor.

Kollarını Raalt'ın duruşunun bir aynası gibi kavuşturdu; çatışmacı değildi ama büyük adamı yansıtıyordu.

"Peki kadınlarımıza erişmek için ne teklif etmeye hazırsınız?" diye sordu, gerçekten meraklanmıştı.

"Müttefik olarak Izaean... Herhangi bir düşmana karşı." Raalt'ın ifadesi okunamıyordu.

"Lathar bile mi?" Izaean mutasyonunu ifade edene ve bildikleri her şeyden kovulana kadar Izaean'ların hepsinin aslında Lathar olduğu düşünüldüğünde, soru anlamlıydı. Genellikle çocukken.

Raalt başını salladı. "Lathar bile. Çoğumuz için... özellikle de Lathar için."

Murphy başını eğdi. "Benim için yeterince iyi. Halletmem gereken bir durum var ama döndüğümde oturup bunu konuşacağız."

Raalt başıyla onayladı ve geri çekilerek yollarına devam etmelerine izin verdi. Yalnız kaldıklarında Dubois başını kaldırıp ona baktı.

"Patron, madem yeni bir müttefikimiz var... Lynara ve Savaar'ı kaçırانların izini sürmek için neden onları kullanmıyoruz?"

Ona Raalt'ınki kadar kurtça bir sırıtış .

"Çünkü zaten elimde bir koz varken neden avantajımı kaybedeyim ki?"

DUBOIS onu daha fazla SORGULAMADI, üsteki insan elçiliğine ulaştıklarında sessizliğe .

"Sayın Başkan, istasyonda olduğunuzu fark etmemiştim!" diye bağırdı danışmadaki yardımcı, masanın arkasından fırlayıp Cam'in yanından geçerken onu takip etti ve koridorlardan geçerek VIP ofislerine doğru ilerledi. En küçük elçiliklerde bile bir tanesi her zaman başkanın kullanımı için ayrılırdı.

"Hayır, buradaki ziyaretim doğaçlama bir ziyaret," diye cevap verdi yüzünü ekşiterek, başkanlık ofisinin kapısını ittirerek açarken. Yeni bir iğne gibi tertemizdi ve Dünya'daki ofisiyle aynı düzene sahipti - bir adres verdiğinde kimse gerçekte nerede olduğunu bilmesin diye bilerek yaptığı bir şeydi bu. Tek gördükleri aynı odada bulunan başkandı.

"On dakika içinde başkan yardımcısını telsizle bağlayın," diye emretti ve kitaplığın yanındaki içki dolabına doğru ilerleyip hem kendisine hem de Dubois'ya birer büyük bardak doldurdu. "Biri binbaşı ve benim için kıyafet değişikliği organize etsin, standart savaş kıyafeti lütfen."

"Emredersiniz efendim!" yardımcısı o kadar çabuk dikkat kesildi ki Cam adamın odadan fırlamadan önce kendini kırbaçlamadığına şaşırdı.

Cam, Dubois'ya bir bardak uzattı ve kapıya yönelirken dışlerinin arasından tıslayarak kendi bardağını geri devirdi. Üssün geri kalanı yüksek teknoloji ve süslü olabilirdi ama bu bölüm Dünya'nın uzak geçmişinden kalma bir binanın kanadına benzeyecek şekilde inşa edilmişti. Yani kapı

aslında bir kilit vardı - masasına geri dönmeden önce fırlattığı bir kilit.

Dubois, "Bu iyi bir şey," diye yorumladı, kadın bir içki daha alırken kendi bardağını işaret etti. "Peki ne yapıyoruz?"

Cam masanın arkasındaki sandalyeye çöktü konsolu kendisine doğru çekti.

"arama yapacağım," diye cevap verdi, klavyedeki yönlendirme kodunu hafızasından tuşlamaya başlamıştı bile. Yine eski görünmesi için tasarlanmış modern bir teknolojiydi, bu yüzden tuşlar parmaklarının altında biraz hantal duruyordu ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan konuşması gereken adama ulaşmaktı.

"Binbaşı sordu ve ona yeniden doldurulmuş bir bardak uzattı.

Başını salladı ve iletişim yolu kendisinden bir doğrulama kodu istediğinde kaşlarını çatarak ekrana baktı. Beklemediği bir şey değildi ve B'Kaar'ın aramayı izleyeceğini bilmesine rağmen kodu girdi. Bu onun aslarından birini yakıyordu ama şu anda umurunda değildi. Lynara'yı bulması gerekiyordu ve bunu yapmanın en hızlı yolu da buydu. Ayrıca... Daaynal'a insanlığın imparatorluğun düşündüğü kadar çaresiz olmadığı mesajını da gönderiyordu.

Çağrı yönlendirilirken yaslandı, önündeki ekran kararmıştı ve bir yudum almadan önce kadehi eline aldı. İkinci içki de ilki kadar yumuşak bir şekilde aşağı indi, ateş karnına kadar yanıyordu.

Sonra ekran canlandı ve Cam'in şimdiye kadar gördüğü en büyük uzaylı belirdi, şaşkınlıkla göz kırptıyordu.

"Sen kimsin be *Draanth*?" diye sordu ve sonra başını öne eğdi. "Hangi klan? Ve daha da önemlisi, bu numarayı nereden buldun?"

"Benim adım Cameron Murphy, Bay Vorr. Dünya'nın ve kolonilerinin başkanıyım," diye sakince cevap verdi Cam, adını kullandığında iri uzaylının şaşkın bakışları karşısında duyduğu şaşkınlığı gizleyerek. "Tell'i telsize bağlama nezaketini gösterir misiniz lütfen?"

"Adımı nereden biliyorsun?"

Cameron gülümsedi. "Senin hakkında çok şey biliyorum Covak. Kız kardeşim kuzeninle çiftleşti. Ona çok benziyorsun."

İlk bakışta bu tamamen doğru değildi. Cam'in kayınbiraderi Cade Vorr daha gençti, iri yapılıydı ve hala hareketlerinde gençliğin ipuçlarını taşıyordu; oysa Covak Vorr bir

Vorr dövmelelerine benzeyen dövmeleler, uzun sarı saçlar ve sakalla kaplı bir adam dağı. Ama Cam onun kim olduğunu bilmesine bile gözlerindeki bir şey onu hemen tanıyabilirdi.

"Sen insansın," diye homurdandı Covak, yüzünde kuşku okunuyordu. İfadesi o kadar açıktı ciddi paralar için poker oynaması gereken biri değildi.

Cam başını eğdi. "Öyleyim." "O zaman Tell'i nereden tanıyorsun?"

Cam ensesini ovuşturdu. "Neden Tell'i telefona vermiyorsun? Sonra açıklar."

İri adam homurdanarak yana doğru eğildi ve Cam ile Dubois'ya manzarayı gösterdi. Küçük bir yıldız gemisinin köprüsüne benziyordu, ön taraftaki pencereden yıldızlar geçiyordu.

"*Tellllllll!*" Kulakları yırtan bağırış bir rock konserini susturacak kadar yüksekti. "*Biri seninle konuşmak istiyor!*"

Covak, altındaki sandalye sıkıntıyla inlerken doğruldu ve onlara baktı.

"İnsanlar. İkiniz de mi?" Bakışları Dubois'nın üzerinde gezindi. "Selam güzelim. Nasılsın?" Keskin dişlerini göstererek gülümsedi. Cade, Lataryan olmayan özelliklerini gizlemek için büyük önlemler alırken, Covak'ın buna zahmet etmediği anlaşıyordu.

Cam homurdandı. "Dikkatli ol. Dikkatli olmazsan sana taşaklarını bir tabakta sunabilir."

Covak'ın sırtışı daha da büyüdü. "Güzel ve tehlikeli, şimdiden aşık oldum. Hey, bebeğim, hiç bir Vorr ile birlikte oldun mu?"

"*Tanrı aşkına, Covak, eğer beni yataktan lanet bir şaka için kaldırdıysan, ben-*"

"İnsanlar," diye homurdandı Covak, parmak tabancalarını ekrana doğrultarak. "İçlerinden biri Dünya'nın başkanı olduğunu söylüyor."

"Kımılta," diye emretti Tell, ekranın köşesinde beliren bir el Covak'ın omzunu itti. İşkence gören metalin iniltisiyle koltuktan ve bir saniye sonra başka bir adam koltuğa düştü.

Cam'i gördüğüne şaşırdıysa da bunu belli etmedi, yüz ifadesi asıktı.

"Hey, patron, neye ihtiyacın var?"

İnsan uzayının sınırına varmaları *Relentless*'ta bir günlerini almıştı. Cam küçük hava kilidi penceresinde duruyordu, uzayın karanlığına bakıyordu.

Sadece bir yıl önce, insanlık aynı karanlığa bakmış ve yalnız olup olmadıklarını merak etmişti. Sistemdeki tek akıllı yaşamın kendileri olup olmadığını merak etmişlerdi. Bir tür olarak kendilerini yalnız hissetmişlerdi ama aynı zamanda üstün de hissetmişlerdi. Galaksiyi keşifleri sırasında karşılaştıkları yaşamların hiçbiri insan zekâsına yaklaşamamıştı. Lathar'ın gelişi insanlık tarihini birden fazla yönden değiştirmişti.

Ama şimdi bunu düşünemezdi. Tek düşünebildiği Lynara'yı geri almaktı. Bu onu tüketmişti. O kadar ki, *Relentless*'la Devan İstasyonu'ndan ayrılmadan önce operasyonel kontrolü başkan yardımcısı Kristen Ortega'ya devretmişti. Şu anda başkan olamazdı, Lynara dışarıda bir yerlerde, korkmuş ve yalnızken olmazdı.

gemi, *Lady's Dream* adlı paralı asker gemisi göründü. Gördüğü tüm Latharian İmparatorluk gemilerinden daha küçüktü ve Izaean'ın savaş gemilerinden daha az acımasızdı. Reaper gemisini tanımlamanın tek yolu zarif olmasıydı. Uzundu ve son üçte birlik kısmını dört büyük egzoz deliğine akan büyük motorlar oluşturuyordu. Her yüzeyinden fıskıran silah dizileri ve toplar zarif hatlarının güzelliğine gölge düşürmüyordu.

Dubois alçak bir sesle, "Görünüşe göre hep uzaylıların ortaya çıkmasını bekliyoruz," dedi.

Başını sallayarak homurdandı. "Öyle görünüyoruz, evet. En azından ben bu gruba gerçekten güveniyorum."

"Bir avuç uzaylı paralı askere mi *güveniyorsun*?" Ona yan yan baktı. "Bana bir uzaylı paralı asker birliğiyle nasıl bağlantı kurduğunu anlatacak mısın?"

"Hayır."

"Peki ya şu Tell denen adamın gerçekte kim olduğu?" "Hayır."

"O da senin gibi mi?"

Anya Dubois için bir şey söylenebilir. Anlamakta hiç de yavaş değildi. Adam ona bir bakış attı ve kadın teslim olmak için ellerini kaldırdı.

"Hey, burada yargılama yok. Dürüst olmak gerekirse, kim ya da ne olduğun ya da olduğun ya da Tell'in sana kim olduğu umurumda değil. Tek umursadığım bu uzaylılara karşı koyma konusunda sahip olduğumuz en iyi başkan olduğun. Halland'ı hayal edebiliyor musun?"

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu.

"Hemen ölü taklidi yapardı. Bir hafta içinde kadınlar toplanır ve binlerce kişi tarafından sürülürdü."

"Doğru."

Cam öne doğru bakarken başını salladı. Kendisinden önceki başkan Halland, tam bir politikacı müsveddesiydi. Lathar'ın güçlü imparatoruna karşı durması mümkün değildi. Daaynal'ın kaşlarını çatması ve adam saklanmak için kaçardı.

Dream artık neredeyse yerini almıştı, yanaşma köprüsü bir böceğin arayış içindeki hortumu gibi *Acımasız*'a doğru uzanıyordu. Yan yanaydılar, bu da onlara *Dream'in* yan kanon dizisinin mükemmel bir görüntüsünü veriyordu.

Dubois dişlerinin arasından ıslık çaldı. "Bir mesaj gönderiyor. Öyle değil mi?"

"Öyle," diye kabul etti kaskını takmak için kaldırırken. Nefesi bir an için kulaklarında uğuldadı ve yaka yerine oturup giysisinin hava beslemesi normale dönmeden önce yüz plakasını buğulandırdı. Onlara uzun süre ihtiyaç duymadılar, sadece iki gemi arasında biniş köprüsü boyunca hızlı bir yürüyüş yaptılar.

"Gerçi duyduğum kadarıyla..." dedi Dubois kaskını takıp onu tekrar duyabildiğinde, "bu adamlar zaten pek konuşmaya meraklı değiller."

Biniş köprüsü gövdeye çarptı, ayaklarının altındaki güverte sarsıldı.
"Biniş kelepçeleri kilitlendi," sakın tonları Ava
Burton,

Acımasız kaptan, kulaklarını doldurdu. "Hava kilidi döngüsü başlıyor."

"Teşekkür ederim Kaptan," diye yanıtladı Cam. "Biz gemiye biner binmez ve siz de biniş köprüsünden kurtulur kurtulmaz buradan defolup gidin."

"Emredersiniz efendim," diye yanıtladı Burton. "Bize ihtiyacınız olursa bu bölgede devriye olacağız."

"Elbette, Kaptan. Teşekkür."

Destek olarak *Acımasız*'a ihtiyaç duymayı beklemiyordu. Aslında, gittikleri yerde, insan gemisi onlara destek olamazdı. Galaksiler arası diplomatik bir krize neden olmadan olmazdı. Tüfeğini asıp neden takım elbise giydiğini ilk kez merak etmiyordu. Politika korkaklara göre değildi; savaşlar daha kolaydı. Ama bu Dünya'yı bir savaşın içine iteceği anlamına gelmiyordu.

Hava kilidi kapısı açılırken derin bir nefes aldı. Biniş köprüsü *Dream* ile aralarında uzanıyor, diğer gemiye doğru kısa bir yürüyüş için onları metalik bir kafese hapsediyordu.

Etraflarını saran uzayın genişliğini ve gemilerin sadece ince bir metal şeritle birbirine bağlı olduğu gerçeğini görmezden gelerek, botlarındaki maglocklar her adımda metale çarparak köprüye doğru ilerledi.

Dubois, omuzları geride ve çenesi yukarıda bir güven gösterisi yaparak onun yanına geldi. Yine de gözlerinin kenarlarındaki gerginliği görebiliyordu. Verdiği tepki için onu suçlamıyordu. Bu onun rahatlık alanının o kadar dışındaydı ki, gerçek olamazdı. Ama yine de o bir düşman ortam uzmanıydı ve uzay bir insanın kendini bulabileceği en düşmanca yerdi.

Rüya'nın hava kilidi, köprünün dörtte birini geçer geçmez tıslayarak açıldı ve uzun boylu, ağır kaslı, kırpılmış saçları olan bir adam ortaya çıktı. Davis Tell. Cameron'ın en güvendiği NOMAD ajanlarından biri. Hava kilidine adım attıklarında Tell onları başını sallayarak ve yarı gülümseyerek karşıladı, bir güç alanının kendine özgü basıncı Tell'in neden takım elbise giymediğini açıklıyordu.

"Anlat. Seni görmek güzel," dedi Cam gemiye adımını atarken ve diğer adama elini uzattı.

"Ben de efendim." Tell onun elini sıktı ve sonra kenara çekilerek içeri girmelerini işaret etti.

Cameron'ın botları *Dream*'in metal zeminine çarparak tıngırdadı.

Gemi yağ, ter ve keskin ve yabancı bir şey kokuyordu. Bakışları dar koridorda geziniyor, teknoloji ve tasarımdaki farklılıklara dikkat ediyordu. Her şey sert açılara ve açıkta duran borulara sahipti, sanki biçim Azrailler için önemli değildi. Sadece işlev.

Tell'in arkasından gürleyen bir hırıltı duyuldu. Cameron etrafına baktığında dağ gibi bir adam gördü. Yaklaşık bir metrelik kas yığını ve sivri dişler onlara doğru bakıyordu.

Cam gülümsedi.

"Covak Vorr. Sonunda sizinle tanışmak bir zevk," dedi elini uzatırken.

Covak, Cameron'ın uzattığı eli pençeye benzeyen devasa eliyle kavramadan önce bir an için ona ters ters baktı. Cameron hatırı sayılır gücünün bir kısmını el sıkışmanın arkasına koyarak sıktı.

Covak'ın gözleri kısıldı ve şaşkın bir çıkardı.

"Ben de insanların cılız olduğunu düşünüyordum." Covak'ın sesi derin bir gümbürtüydü. O kadar derindi ki Cam sadece yarısını duyduğundan, diğer yarısının ise insan kulağının ötesinde olduğundan şüphelendi. "Ama senin gücün var."

Tell . "Göründüğünden daha güçlü. Hepimiz çelimsiz değiliz."

Covak burnunu çekti ve geniş omuzlarını silkerek Tell'i başından savdı. "Sen özel birisin. Kesinlikle insandan çok Latharlısın. Belki de bir gemi düştü ve insanlar onu asla bulamadı çünkü baban belli ki Lathar'dı." Koyu renk gözleri tekrar Cameron'a kaydı. "Senin gibi, sanırım."

Cameron'ın dudakları kıvrıldı. "Yarı yarıya haklısın. Bazı insanların daha yüksek oranda Latharian DNA'sına sahip olduğu ortaya çıktı." Bakışları Tell'e kaydı. "Ve dürüst olmak gerekirse? Bazılarımız sadece deliyiz."

"Sparky?" Tell tahmin etti. Cam başını salladı.

"Sparky."

"Son zamanlarda o çılgın orospu çocuğundan haber aldın mı?" Tell sordu ve sonra açıklamak için Covak'a bir bakış attı. "Sparky *diğer* delilerin kaçtığı türden bir deli. Ona bir kaşıkla bile güvenmezdim. Kör bir kaşıkla bile. Onu havaya uçurmanın bir yolunu bulur."

"O kadar çok kelimeyle değil." Cam kıkırdadı. "Ama şu anda seninle aynı oyunda olduğunu duydum."

Tell'in uyumsuz bakışları onun üzerinde yoğunlaştı. "Öyle mi? Nasıl yani?"

"Kaynaklarım onun Warborne adında bir paralı asker ekibiyle birlikte çalıştığını söylüyor."

"Warborne mu?" Covak başını geriye atıp güldü, sesi dar koridorda yankılandı. "Çılgınlık iyi olabilir. Düşmanların tahmin yürütmesini sağlar. Reapers ve Warborne'un yüksek seviyede deliliğe ihtiyacı var."

Bakışları keskinleşti ve Cameron'ı yeni bir saygıyla değerlendirdi. "Beklediğim gibi biri değilsin, insan. Sanırım bu ilginç bir yolculuk olacak."

Cameron, Vorrta'nın delici bakışlarıyla yüze geldi. "İşleri ilginç tutmayı hedefliyorum Covak. Şimdi işimize dönelim mi beyler?"

Covak başını sallayarak onları koridora doğru yönlendirdi. "Beni takip ederseniz. Ryke sizi görmek istiyor."

Vorrta döndü ve koridorda hantal adımlarla ilerlemeye başladı, Tell de arkasından geliyordu. Cameron, Covak'ın ardından bakan Dubois'ya baktı.

"Hâlâ bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu alaycı bir ifadeyle.

Bakışlarını şekil değiştirenin geniş sırtından ayırdı ve iç çekti. "Kızınızı geri aldığımızda bana tekrar sorun, efendim."

Cameron bir kahkaha attı. "Yeterince adil, Binbaşı. Yeterince adil."

Gemide bir bomba vardı. *Mahvolmuşlardı.*

Hem *de* tamamen.

Lynara ileri geri adım attı, nefesleri sık ve hızlıydı. Yarı yolda durdu ve kendini derin bir nefes almaya zorlayarak birkaç saniye tuttu.

Yukarıda titreyen loş ışık, kasvetli duvarlara ürkütücü gölgeler düşürüyordu. Yumruklarını sıkı ve hücrenin önündeki parmaklıklara doğru dik dik baktı.

Savaar'ı birkaç saat önce almışlar ve henüz geri getirmemişlerdi.

Adımlarına ara verdi, gözlerini kapatırken bir elini kalbinin üzerine bastırdı, ona ne olabileceğini düşündükçe midesi sıkışıyordu. Şimdi bunu düşünemezdi. Buradan çıkmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. İstedikinden daha uzun yıllar geçmiş olsa da

Onun zamanından bu yana çok zaman geçtiğini düşünürsek, yıldız gemisi tasarımı *o kadar* da değişmemiş gibi görünüyordu.

Bu da bir yerlerde bir mekik bölmesi ya da kaçış kapsülleri anlamına geliyordu. Başka bir deyişle, bu gemiden çıkmanın yolları vardı ve o da bunlardan birini bulmaya niyetliydi.

Parmaklarını duvar kaplamasının dikişleri boyunca gezdirirken nefesinin altından "Hadi ama," diye mırıldandı. Yararlanabileceği bir zayıflık ya da kusur olmalıydı.

Hücredeki hava durgundu ve sanki geminin bu bölümü uzun süredir kullanılmıyormuş gibi ağır bir pas kokusu vardı. Bu iyi bir şeydi... onun için. Burada bir şeylerin bakımının doğru yapılmamış olabileceği anlamına geliyordu. Odayı taradı, daha önce gözden kaçırmış olabileceği bir şey arıyordu. Ama her zaman olduğu gibi, bakışları yine tepesindeki havalandırma ızgarasına takıldı ve bir çıkış yolu vaadiyle onunla alay etti. Dişlerini sıktı, bu sefil yerdeki tek nesneler olan bank ve çöp kovaına bakarken hayal kırıklığı kaynıyordu.

Tek yapabileceği elindekileri kullanmaya çalışmaktı. Bu yüzden bankı ızgaranın altındaki duvara doğru sürükledi. Soğuk metalin üzerinde tehlikeli bir şekilde dengede durarak yukarı uzandı. Dokunabilse bile, azalan gücünün onu yerinden oynatmaya yeteceğinin garantisi yoktu. Ama denemek zorundaydı. Gerindi ve parmakları ızgaranın kenarlarına değdi. İçinden bir hayal kırıklığı patlaması daha geçti. Normal boyunda olsaydı, bu *büyük* bir sorun olmazdı.

"Haydi," diye tısladı sıkılmış dişlerinin arasından, paslanmış cıvataları bükmeye çalışırken her kası eforla titriyordu. İnatla yerlerinde duruyor, bir parça bile kımıldamayı reddediyorlardı.

"*Vaark* it!" diye tıslayarak elini acımasız metale vurdu.

"Mücadele ediyoruz, değil mi?" Sesi kendini beğenmiş, kötü niyet ve memnuniyetle doluydu. Döndü ve bankın üzerine oturdu. Opaas parmaklıkların hemen ötesinde durmuş, dudaklarını bükerek alay ediyordu.

"Neden zahmet ettiğinizi anlamıyorum. Yapacağınız hiçbir şey bir fark yaratmayacak," diye böbürlendi. "Antik silahın şifresini çoktan çözdük."

Lynara gözlerini kısıtı, damarlarında öfke kaynıyordu. "Eğer bu doğru olsaydı, Savaar ve ben çoktan ölmüş olurduk," diye karşılık verdi, onun duruşuna boyun eğmek istemiyordu.

Güldü, sesi hücrenin içinde yankılandı. Bu ses kadının tüylerini diken diken etti.

"Oh, bilmiyor muydun? O melez çoktan öldü." Sırıttı, gözleri soğuk ve acımasızdı.

"*Vaark* gibi," diye karşılık verdi, inkâr buzdan hançerler gibi kalbine saplanıyordu. Hayır, yalan söylüyordu. Savaar yaşıyordu. Hayatta olmak zorundaydı.

"Neye inanırsanız inanın ama gerçek değişmeyecek." Omuz silkti, gülümsemesi hınzırca büküldü. "Melezin silahı harekete geçirecek anahtar olmadığını anladığımız anda... şey... bu bizim açımızdan bir yanlış hesaplamaydı. Kolayca düzeltilebilecek bir hata."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yani DNA kilidini biliyorlardı ama *Savaar*'ın kadim teknolojiyi aktive etmek için gereken bilgiye ve DNA'ya sahip olduğunu düşünmüşlerdi. Ama yanılmışlardı. Silahın sahibi olan K'Daar prensinin soyundan gelen Cameron'a ihtiyaçları vardı. Gözlerini pürist lidere dikmiş, planlarını bir araya getirirken zihni hızla çalışıyordu.

"Şimdi anladığını görüyorum," dedi lider, bakışları yırtıcı bir niyetle onunkilere kilitlenmişti. "Öte yandan sen o dönemden geliyorsun. Aradığımız bilgiye sahipsin. Ve eşin, insan başkan, silahın kilidini açacak DNA'ya sahip."

Gerçek, karnına bir yumruk gibi inmişti. *Savaar*'ı yanlışlıkla yakalamışlar ve hataları yüzünden onu öldürmüşlerdi. Şimdi de Cameron'ı tuzağa düşürmek için onu kullanmayı planlıyorlardı... silahı kendileri için çalıştırmaya zorlamak için.

Yumruklarını sıkıca sıktı, öfkesini kontrol altına almaya çalışırken tırnakları avuçlarına batıyordu. Bu pislikler yüzünden daha kaç kişi ölecekti?

"Cehenneme git," diye tükürdü. Bu *vaarker*'ı tatmin etmeyecek, durumu ne kadar vahim olursa olsun ona yardım etmeyecekti.

"Meydan okumanız eğlenceli ama sonuçta nafiye." Safkan lider alay etti. "Ya bize yardım edersin ya da melez arkadaşınla aynı kaderi paylaşırsın. Getirin onu."

Arkasındaki muhafızlara işaret .

Hücreye girip onu çevrelediklerinde tısladı ve köşeye doğru geri çekildi. Onu kabaca kollarından yakaladılar ve hücre kapısına doğru sürüklediler. Elleri demir mengene gibiydi, acımasız ve inatçıydı.

"Kımılda," diye homurdandı ilerinden biri, topuklarını yere vurduğunda, komutu acımasız bir itiş kakışla noktaladı.

Kalbi göğsünde küt küt atarken onu loş koridorda sürüklediler. İzledikleri yolla ilgili her şeyi not etti; her dönüşü, kaç adım attıklarını, hatta duvarlardaki işaretleri bile. Bu kâbustan bir çıkış yolu bulmasına yardımcı olabilecek her şeyi.

"*Abomination*." Onu itekleyen muhafızlardan biri alay ederek kolunu sıkıca kavradı. "Sen zayıfsın. Acınacak haldesin. Değerli başkanınızın bize karşı hiç şansı yok."

"Kapa çeneni!" diye meydan okurcasına karşılık verdi. Onu esir alan kişi sadece güldü, insanlıktan yoksun zalim bir sestir bu.

"Yürümeye devam edin!" diye bağırdı diğer muhafız.

Onu keskin bir köşeye sürüklediler ve koridor aniden geniş bir odaya açıldı. Kapıdan içeri itildi. İleride bir grup insan duruyordu ve o da onlara doğru itildi. Önünde ayrıldılar ve ortalarında kimin olduğunu gördüğünde gözleri büyüdü...

Cameron yine *Rüya'nın* hava kilidinde duruyordu ama bu sefer Dubois'yla birlikte geldikleri zamankinden çok farklıydı. Bir süreliğine

Başlangıçta, bu paralı asker gemisinin normal biniş hava kilidi değil, geminin sırt tarafında bulunan bir savaş hava kilidiydi.

Tell'in yedek savaş üniformalarından birini giymişti - neyse ki ikisi de benzer boy ve yapıdaydı - elinde bir uzaylı savaş tüfeği vardı.

"Bundan emin misin?" Dubois alçak sesle sordu, silahı kontrol ederken onu izliyordu. "Oraya yalnız gitmek. Bu..."

Cam'in dudakları kıvrıldı. "Deli mi? İntihara meyilli mi?"

"İkisi de mi?" Başını iki yana salladı. "Söylentiler var..."

Kaşlarını kaldırarak onun düşüncesini bitirmesini bekledi.

"Senin hakkında."

Kadının bunu kastettiğini düşündü ama başına gelecekleri bildiği için sessiz kaldı.

"Daha önce sadece bir politikacı değildin. Öyle ?" diye sordu, her zamanki gibi dobra dobra.

Başını kaldırdı, onun bakışlarını yakaladı ve başını salladı. "Kariyerim boyunca pek çok şey olmak zorunda kaldım diyelim. Çoğunlukla başka bir hedefe için bir kılıf olarak. Politikacı olmak... diyelim ki bu da onlardan biri."

Başını salladı. "Yani bu... kış tekmelemek, gerçekte olduğun şey bu mu?" Başını öne eğdi. Bunu bilmeyi hak ediyordu, özellikle de Savaar'ın hayatı da tehlikeydi. Ayrıca... onu geride kalmaya ve Azrail ekibiyle birlikte gelmeye ikna etmenin tek yolu buydu.

"Benim işim bu. Bu işte iyiyim," dedi alçak bir sesle, başlarının üstündeki hava kilidi kapısının hemen ötesinde düşman gemisinin gövdesini oyan kesici yayların sesi neredeyse sözlerini bastırıyordu. "Ben bunu yapmak için doğmuşum."

Başını salladı. "Sadece öldürülme."

Kıkırdadı ve başını eğdi, böylece ışık yüzünün yan tarafındaki yara izlerini yakaladı. "Bir keresinde biri bunu denemişti. Tutmadı."

Küçük bir homurtu çıkardı. "Evet, yapmadığından emin ol. Ortega'ya seni neden geri getirmediğimi açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. O korkunç bir kadın."

Sırıttı. "Evet, öyle. Öyle değil mi? Yine de en azından biz buradayken Dünya emin ellerde. Onu imparatorla uğraşırken görebiliyor musun?"

Dubois'dan küçük bir kahkaha havlaması kaçtı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Tanrım, bunu görmek için iyi para verirdim."

"Patlamış mısır satabiliriz," diye önerdi.

"Televizyonda yayınla." Hâlâ sırtarak başını salladı. "Tüm bunlar bittikten sonra yepyeni bir kariyer olabilir."

Azrail lideri Ryke konuşmalarını bölerek, "neredeyse tamamına ulaştık," dedi.

"Burada olduğumuzu bilmediklerinden emin misin?" Cam sordu.

Paralı askerlerin Lynara ve Savaar'ı götüren safkan gemisinin izini bu kadar çabuk bulmalarının yanı sıra, safkanlar farkına varmadan onlara gizlice yaklaşabilmiş olmaları da ona şaşırtıcı geliyordu.

Ryke ona, Cam'in az önce ailesine hakaret ettiğini düşündüren bir bakış attı. "Bunu yapmalarına imkân yok. Bu pislikler iyi finanse edilmiyor, bu yüzden Mark 4 sensör dizisi çalıştırıyorlar."

Cameron soru sormak için bir kaşını kaldırdı ve Ryke sırtıttı. "*Rüya* bir Mark 11 dizisini bile kandırabilir. Onlara göre biz sadece uzay taşları ve tozdan ibaretiz."

"Bunun nerede işe yarayacağını görebiliyorum, özellikle de senin işinde." Cam etkilenmiş bir ifadeyle başını salladı ve uzaylı tüfeğinin şarjörünü tekrar kontrol etti. Daha önce taşıdıklarından daha büyük ve ağırdı ama bundan şikâyetçi değildi. Bu şeylerin nasıl bir etki yaratabileceğini görmüştü.

Ryke omuz silkti. "Daha büyük ve daha iyi bir şey gelene kadar. Dışarıda köpeklerin yediği bir evren var."

Cameron gözlerini kırıştırdı ve kapı aralığında eğilmiş olan Tell sırtıttı.

"Çeviri matrisleri," diye açıkladı kulağının hemen arkasındaki deriye dokunarak. "Bazen insanların bir şeyleri ifade etme biçimiyle ilgili sorunları olabiliyor."

Ryke, Tell'e doğru bir bakış fırlatarak, "Onun dediği gibi," dedi. "İnsanlar hakkında nasıl bu kadar çok şey bildiğini de unutmuş değilim, Tell."

Göçebe homurdandı. "Hatırladığım kadarıyla, katıldığımda size geçmişimi ve deneyimlerimi anlatmayı teklif etmiştim. Siz de, aynen aktarıyorum, 'Ateş edebilir misin?' dediniz. Ve hepsi bu kadar."

"Evet, şey... Senin insan olduğunu fark etmemiştim!" Ryke kaşlarını çatarak önündeki kesici kontrollerine konsantre olmuş bir şekilde karşılık verdi. "Garip gözlerin yüzünden doğuştan bir kusurun falan olduğunu düşünmüştüm. Kör olmadığından emin olmak istedim."

Buna karşılık Tell, Ryke'a arkasından bir kuş fiskesi vurdu. "Bunu gördüm!"

"Sadece kör olup olmadığını kontrol ediyorum, patron." "Siktir git."

Şakalaşmaları o kadar tanıdıktı ki Cam sırtışını gizlemek zorunda kaldı. Tell'i uzaylı bir paramiliter örgüte sızma emriyle buraya tek başına gönderdiğinde biraz endişelenmişti. Ama şimdi Tell'in burada, insanlar arasında hiç olmadığı kadar evinde olduğunu görebiliyordu.

"Tamam," dedi Ryke memnuniyetle, kesici kontrollerini katlayarak uzaklaştırdı. "İşimiz bitti."

Dubois, Tell'in yanına geri adım atmadan önce koluna bir kez dokunarak, "Git al onu," diye mırıldandı. Tell'in ifadesinden onun bu şekilde tek başına gitmesinden hoşnut olmadığını anlayabiliyordu ve kabul etmek zorundaydı ki bu çılgınca bir plandı.

Kurul. Yakalanın. Püristlerin liderine götürül. Lynara ve Savaar'ı bu şekilde bul.

Evet, *söyleyince*, gerçekten çılgınca bir . Normal bir insan için.

O normal bir insan değildi.

Hayatında pek çok insan olmuştu ve Cameron Murphy bunların sadece . Daha önce olmak zorunda olduğu insanlar... kız kardeşiyle birlikte çocuk evinden kaçtığı o ilk geceden beri kim olması gerekiyorsa o olmuştu. Herhangi bir dövüş eğitimi almadan çok önce bir katildi.

Tüfeği kavradı ve Ryke'a baktı. "İşaretimi bekle. Anladın mı?"

Büyük paralı asker başını salladı. "Elbette. Bu sizin gösteriniz. Bize yeterince ödeme yapıyorsunuz."

Bununla birlikte, bir düğmeye bastı ve Cam'in başının üzerindeki hava kilidi kapısı yuvarlandı, ayaklarının altındaki platform onu hasarlı gövdeden yukarı ve yukarıdaki koridora kaldırdı.

Omzundaki uzaylı tüfeğiyle dönüp her iki yönü de kontrol etti. Temizdi, bu yüzden biniş noktasından hızla uzaklaştı, yolu onu tanımadığı geminin derinliklerine götürdü. Neyse ki bu geminin tasarımı İmparatorluğa aitti ve Reaper'ların aşına olduğu bir tasarımdı, bu yüzden Covak ona bir güverte düzeni sağlayabilmişti. Bunu ezberlemişti ve şimdi hızla geminin daha kalabalık bölgelerinden birine doğru ilerliyordu.

Düşünmedi. Düşünmesine izin vermedi. Ama Lynara bir şekilde düşüncelerine girmeyi başarmıştı. İçini acımasız bir kararlılık kapladı. Sayısız savaş senaryosunun içinden geçmiş, ölüme kimsenin sayamayacağı kadar çok meydan okumuş ve savaşların küllerinden yara almadan çıkmıştı. Bu görev, onunla koruması gereken şey arasında duran bir başka savaştı. Hataya yer yoktu.

Yeni bir koridora çıktı ve yavaşça nefes vererek yüzündeki acımasız gülümsemeyi bastırdı. Oyun başlamak üzereydi. Bir kalp atışı ile diğeri arasında, ölümcül sessizlikteki yırtıcı hareketleri kayboldu. Daha önce sessiz olan, güverte kaplamalarının üzerinde fısıldayan ve arkalarında hava hareketinden başka bir şey bırakmayan ayak sesleri ağırlaştı ve hantallaştı.

Koluyla bir cebine dokundu ve oraya tıktığı metal parçaları takırdadı. Bir komando karikatürüne dönüşmüştü; sevdiği kadını kötü bir görevde kurtarmak için kahramanlık yapan bir başkan. Düşünceleri bir an için buna takıldı. Lynara'yı seviyordu. İleride kendisine doğru koşan ayak sesleriyle birlikte bağırışları duyduğunda, acı gerçek aynı anda yüzüne çarptı.

"Ya kayboldun ya da gerçekten aptalca *bir şey çiziyorsun*, insan." Arkasından bir ses homurdandı ve komik bir şekilde yavaşça döndü, yüzünde arkasındaki silahlı muhafızlara karşı şaşkın bir ifade vardı.

"Sadece geçiyordum," diye karşılık verdi, rol yaparak. "Bir uğrayayım dedim."

"Geri kalanları bulun!" Birlik lideri hırladı ve üç adamını koridorda geri koşturdu. Cam sırtışını gizledi. Azrailleri bu şekilde bulacaklarını düşünüyorlarsa hayal görüyorlardı.

"Kımıl!" diye emretti purist, ikisi Cameron'ın üzerine çullanırken. Onlara karşı mümkün olan en kötü dövüş taklidini yaptı ve daha önceki dövüş deneyiminden hiçbir iz taşımayan bir zarafetsizlikle uzuvlarının kontrolünü bıraktı.

Kollarını tutmalarına izin vererek tüfeğinin kendisinden çekilmesine izin verdi. Yüzündeki ukala güven ifadesi, sahneye yakışır bir hareketle ani bir korku ifadesine dönüştü.

"Lordumuz konuşmak istiyor," diye tersledi onu esir alanlardan biri, yüzünü buruşturmasına yetecek kadar sert bir şekilde çekerek.

Cameron gözle görülür bir şekilde irkildi, onu hastalıklı ısıltılı koridorlardan geçirip saf geminin kalbine doğru götürürlerken yüz hatlarına keskin bir şekilde acınası bir ifade kazındı.

İçlerinden biri onu itince sırtışını gizledi ve kendini toparlamadan önce yarı tökezleyerek yere düştü.

Her şey planlandığı gibi mükemmel gidiyordu.

Muhafızlar Cameron'ı sayısız koridordan geçirip sonunda yüksek bir kemerden geçerek büyük bir ana salona soktular. Kavernöz cehennem, Latharian gemilerinin iç kısımlarının tipik bir örneğiydi, ancak daha önce gördüğü yumuşak, ortam aydınlatması yerine, altında yürümeleri için sert bir ışık ağı oluşturmak için sarkan ışıklar aşağıya doğru dizilmişti. Orada bulunanların düşmanca yüzlerine çarpık gölgeler düşürüyordu.

Toplanan kalabalığı taradı ve onları kovdu. Askerler liderlerine hava atmak için toplanmışlardı. Onun ilgisini çekmiyorlardı. Onun yerine, salonun diğer ucunda diz çökmüş iki figür dikkatinin her zerresini ele geçirdi.

Lynara ve Savaar.

Zincirlenmiş olsalar bile yenilmemişlerdi, meydan okuma vücutlarının her çizgisine işlenmişti. Lynara başını çevirdi ve bakışları onunkilerle birleşti, gözlerinde ateş parlıyordu. İkisini de gözden geçirdi, hayatta ve nispeten zarar görmemiş olmaları içini rahatlatı.

Savaar hafifçe yana yatmış, kollarından biri sıkıca böğrüne doğru çekilmişti ve derisindeki çürükler bağınazlar tarafından acımasızca dövüldüğünü gösteriyordu. Lynara daha iyi görünüyordu, cildi temizdi ama onu ince bileklerinde ağır kelepçelerle görmek içindeki öfke cehennemini .

Onu bastırdı. Öfkesini henüz serbest bırakamazdı. Tökezleyerek ilerledi, omuzları yenilmiş gibi eğikti, tüm içgüdüleri rol yapmasına ve teslim olma maskaralığına geri tepse de.

Sert eller omzunu iterek onu ileri doğru iterken odaya göz gezdirdi. Etrafındaki bağınazları çok eğlendirecek şekilde, kendi ayaklarına beceriksizce takılırken vücudu sahte bir boyun eğişle sallandı.

"Aptal insan!" diye alay etti arkasındaki ve onu tekrar güverteye iterek ellerinin üzerinde kendini yakalamaya zorladı. "Gerçekten de gemiye gizlice girmeye çalıştığını fark etmeyeceğimizi mi sandın?"

Avucunun soğuk güverte kaplamasına çarptığı yerde bir acı filizlendi ve acıyla tıslayarak bu acıyı bastırmaya çalıştı. Diğer eliyle "yaralı" elini kucakladı ve tekrar ayağa kalktığında toplanan bağınazların bir başka zalim kahkahasına neden oldu.

Koridor boyunca yürütüldü, arkadaşlarına, sevdiği kadına doğru itilip diz çökmeye zorlanırken arkasındaki muhafızların homurtuları ve tehditleri zar zor duyuldu.

Lynara ona tekrar baktı, gözleri meydan okumayla parlıyordu ama bunun ötesinde... rahatlamıştı. Göz açıp kapayınca kadar geçip gitmişti ama o bunu görmüştü. İçindeki kaptanın daha sonra kendisini tehlikeye attığı için onu azarlayacağını bilse de onu gördüğüne memnun olmuştu.

Sonra başını eğdi, gözlerini kırıştırdı ve yüz ifadesini değiştirdi. Ön tarafa doğru baktı ve sırtışını bastırdı. Odadaki her saf insanın görmediği şeyi görmüştü.

Onun bir planı olmadan buraya gelmeyeceğini biliyordu, hem de çok iyi bir plan. İntihar görevine çıkmış, ölmek isteyen tek bir çılgın insan değildi. Aslında deliydi... hem de çok özel bir şekilde ve bu bağınaz pislikler bunu kendilerine pahalıya patlayacak şekilde öğrenmek üzereydi.

Savaar onun diğer tarafında diz çökmüştü, yaralarına rağmen sırtı dik ve omuzları gerideydi. Cam göz ucuyla kaslı kollarının gerildiğini gördü, sanki o anda bağları yırtıp atma isteğiyle savaşıyordu.

Cam topuklarının üzerinde geriye yaslandı ve parmakları bileğindeki yeni bileziğin alt tarafına dokunurken odanın içinde korkmuş gibi görüldüğünü umduğu bakış attı.

Tuzağı kurmanın zamanı değildi. Henüz değil. Büyük oyuncu burada değildi. Sahne kesinlikle hazırды. Büyük salon, zincirlenmiş mahkûmlar ve arkalarındaki seyirciler... Hepsi yüksek bahisli, yüksek bütçeli bir holo-filmi andırıyordu. Ve neredeyse filmin kötü adamının görkemli girişini yapacağı noktaya gelmişlerdi. Toplanan kalabalık kendi aralarında konuşuyor ve zincire vurulmuş tutsaklara nefret dolu bakışlar gönderiyordu. Lathar'dan bağnazlar hakkında hikâyeler duymuştu ama onlarla ilk kez yüz yüze geliyordu. Yabancı düşmanı nefretleri... rahatsız ediciydi.

Sonra salonda bir çan sesi gibi bir ses çınladı ve kalabalık doğruldu, hepsi üç tutsağa ve salonun sonuna doğru baktı. Hava beklentiyle çatırıyordu.

"Şimdi tüm kâbusların gerçeğe dönüşüyor, *insan*." Cameron'ın arkasındaki muhafız, koridorun sonundaki duvar hareket etmeye başladığında alay etti, bir bölüm dönerken bir diğeri uzamaya başladı ve bir kürsü oluşturdu. Pelerinli gölgeli bir figür ortaya çıkarken neredeyse gözlerini devirecekti, drama için arkadan aydınlatılmıştı.

"*Liderimiz!*" diye bağırdı Cameron ve esir arkadaşlarının arkasındaki erkek ve kalabalıktan cevap olarak bir kükreme yükseldi.

Kürsüdeki figürü incelerken Cam'in gözleri kısıldı. Pürist liderin başı öne eğikti ama duruşunda tanıdık gelen bir şeyler . Salondaki kalabalık ayaklarını yere vurarak slogan atıyordu. Ses bir kreşendoya ulaştı ve adam pelerinini dramatik bir şekilde savurarak döndü, görünmeyen spot ışıkları onu seçti.

Taavik.

Cam'in gözleri büyüdü ve Lynara'nın nefesi Savaar'ın hırlamasıyla yankılandı.

Ama bu, onlarla birlikte *Elysium*'u keşfeden meslektaşları, geçmişin sırlarını ortaya çıkarmanın verdiği huşu ve zevkle dolu tarihçi değildi. Bunun yerine, onlara doğru yürüyen adam o Taavik'ten gecenin gündüzden farklı olduğu kadar farklıydı. İfadesi sertti ve kürsünün basamaklarından kasıla kasıla inerken dudaklarını zalim bir gülümseme bürümüşü, omuzlarından düşen işlemeli pelerini arkasında sallanıyordu.

Adamları tezahürat yapıp onaylarını haykırırken o da gözle görülür bir şekilde süslendi. Elini kaldırdı ve durdular. Değişim o kadar ani oldu ki Cameron'ın kulakları çınladı.

"Hoş geldiniz, sadıklar!" Taavik kükredi, ellerini kalabalığı kuşatacakmış gibi uzattı. "İyi haberlerim var! Zaferimizin zamanı yaklaştı!"

Cameron, metalik zeminde cesur adımlarla ilerleyen Taavik'i değerlendirdi. Yakından bakıldığında Taavik'in yüzü taş gibiydi; pişmanlık belirtisi yoktu, sadece kendini beğenmiş bir memnuniyet vardı. Buz gibi bakışları Cameron'ı delip geçti. Müttefikten düşmana geçiş şok edici olmalıydı ama anlamlıydı, bulmacayı tamamlayan zalim bir son parçaydı. Fırtınanın tam zamanında dinmesi... düşman ekibinin onları *Elysium*'un yıkık koridorlarında bu kadar kolay bulması. Çünkü içeriden onlarla birlikte çalışan biri vardı.

"Seni çimenlerin arasında *sürüklenen liiraas!*" Savaar tısladı ve Taavik'i lime lime etmek istercesine kendini ileri attı. Ama muhafızlar daha birkaç adım atamadan onu yakalayıp beşer beşer yere yatırdılar. "Bunu nasıl yaparsın?" Savaar akrabasına ters ters bakarak kükredi. "Kendi kanına nasıl ihanet edersin?"

Taavik ona baktı, dudağı kıvrılmıştı. "Sanki senin gibi bir yaratığı akrabam sayabilmişim gibi?" Alay etti. "Sen kirli bir yaratıktan doğdun. *Oonat doğumlu!*" diye böğürdü Savaar'ı göstererek ve salon alay ve hakaretlere boğuldu. "Sen benim akrabam değilsin. Sen bir iğrençliksin. *Hepiniz !*" Bir elini üçünü de kapsayacak şekilde salladı.

Cameron . "Sanırım mantığında bir boşluk var. Lynara senin *asla* olamayacağın kadar Latharian."

Taavik pelerininin bir hareketiyle dönerek onlara ters ters baktı. "DNA'sının değiştirilmesine izin verdiği anda saf olmaktan çıktı. O... *daha az* oldu." Ona doğru bir bakış fırlattı. "Ne yazık ki. Gerçek Latharian formunu korumayı başarabilseydin," dedi ona, "türümüzün yeni bir saf versiyonunu başlatabilirdik. Türümüzün son gerçek kanlı dışısından doğabilirdik."

Onun önünde yere tükürdü. "Siz pisliklerden birinin bana dokunmasındansa ölmeyi ederim!"

Taavik soğuk bir ifadeyle, "Bunu ayarlayabiliriz," dedi ve bakışları Cam'e kaydı. "Ve Sayın Başkan... İnsanlar. Ne kadar da safsınız. Küçük tuzağıma ne kadar kolay düştünüz."

Cevap vermedi, elleri kelepçeler tarafından önünde tutulmuştu, parmak uçları Azrail liderinin *Rüya*'dan ayrılmadan önce ona verdiği bileziğin oluklarına bastırıyordu.

"Awww... söyleyecek bir şeyiniz yok mu Sayın Başkan?" Taavik, belli ki onu kızdırmak istiyordu.

Cameron dişlerini gıcırdatarak bir karşılık vermekten kaçındı.

"Hayır... Ben öyle düşünmüyorum. Bu kadar kolay alt edildiğini fark etmenin alçakgönüllülük olduğunu tahmin ediyorum." Taavik kötü niyetle gülümsedi.

Cameron eski arkadaşının zaferinin tadını çıkarmasını sessizce izledi. Taavik salonun ortasına doğru yürüdü.

"Nihayet, sadıklarım!" diye gürledi, sesi hapsedikleri çelik yankı odasında yankılanıyordu, "yeni ve *mükemmel* bir çağ elimizin altında! Ve hepsi geçmişten gelen bir hediye sayesinde!"

Zarif bir şekilde etrafında döndü, ellerini havaya kaldırırken kontrol ve hakimiyet havasının altını çizen bir gösteriş yaptı. Kürsü tekrar döndü ve ortaya bodur, ağır görünümlü bir cihaz çıktı. "Düşmanlarımızın yok etme aracına bakın! Termo-neytriton bombası!"

Zalim bir senfoninin dalgaları gibi havaya yayılan muzaffer bir kahkaha patlatmadan önce salonda yuvarlanan solukların tadını çıkardı. Döndüğünde sözleri salonun her yerinde uğursuzca yankılandı.

"Ve şimdi bunun anahtarına sahibiz!" diye neredeyse çığlık atacaktı, Cameron'a dönerek işaret etti. "İğrenç yaratıklardan biri zaferimizi kazanmamız için yeterli DNA'ya sahip!"

Cameron gözlerini kırıştırdı. Tamam, *bunun* olacağını tahmin etmemişti. O bir insandı... K'Daar DNA'sına sahipti. Bakışları silahın yan tarafındaki logoya kaydı ve Taavik güldü.

Cam'in bakışları tekrar ona kayınca kendini beğenmiş bir ifadeyle, "Sonunda farkına vardığını görüyorum," dedi.

"Lynara ve Savaar'ı hiç istemedin. İstemedin mi?"

Taavik başını salladı. "Etrafım beceriksizlikle çevrili olduğu için lanetlendim. Askerlerimin seni ve Lynara'yı alması gerekiyordu ama karanlıkta yanlış erkeği aldılar. Ama önemli değil. Dişi elimdeyken, onu takip etmen için seni manipüle etmek kolaydı."

Cameron inledi. "İşte bu yüzden Daaynal'a karşı beni destekledin."

Taavik'in dudakları imparatorun adını duyunca alaycı bir ifadeyle kıvrıldı. "Yesssss... K'Saan bir aptal. Tahttaki günleri sayılı."

Soğuk gözlerinde kibirli bir parıltıyla tekrar kalabalığa doğru oynayarak salonun ortasına doğru . "Belki de bu muhteşem ihanetin arkasında ne yattığını merak ediyorsunuzdur?"

"Pek sayılmaz." Cameron omuz silkti. "Sadece senin bir pislik olduğunu düşünüyorum."

Taavik'in gözleri kısıldı ama küçümsemesi daha da büyüdü. "Çünkü planımdaki zarafeti ve güzelliği göremiyorsun. Tek bir hamlede bize karşı çıkanları ortadan kaldıracak ve yeni bir Latharian düzeni kuracağım."

"Tarih boyunca her kendini beğenmiş tiran tarafından söylenmiştir," dedi Cam. "Bu konuşmayı aynada mı yaptın?"

"*Sessizlik!*" Taavik kükredi. "Benimle konuşmaya bile layık değilsin!"

"Oldukça çekici. Değil mi?" Cameron homurdandı. "Ne yazık ki piknik yapmaktan birkaç misket eksiksin."

Taavik yine güldü. Keskin. Kendini beğenmiş. Kibirli. "*Lütfen* Murphy. Planım tamamen dahice. İmparator ve müttefikleri bunun geldiğini asla göremeyecekler."

"Dur tahmin edeyim," dedi Cameron sıkılmış bir ses tonuyla. "Yeni oyuncağınla tüm gezegenlerimizi yok mu edeceksin?"

Taavik'in sırtışı onun sorusu karşısında alaycı bir ifadeye dönüştü ve geminin soğuk, metalik havasıyla uyumlu bir hal aldı. "Ve neden olmasın? Sizler iğrençsiniz, asla olmaması gereken alt-Latharian deneylerisiniz. Ben sadece şeylerin doğal düzenini onarıyorum ve varlığınızın hatasını düzeltiyorum."

"Öyle mi?" Murphy sırttı.

"İnsanlar çok tuhaf," diye düşündü Taavik başını iki yana eğerek. "Seni merhametime bırakmış durumdayım ama sen gülümsüyorsun. Belki de insanlar gerçekten de düşündüğümüz kadar akılsızdır."

"Neden gülümsediğimi bilmek ister misin?" Cam'in dudakları kıvrıldı. "Gülümsüyorum çünkü yalnız geldiğimi düşünecek kadar aptalsın."

T Savaşçılar Taavik'in askerleriyle çarpışmak için her kapıdan akın ederken, saf geminin kavernöz salonu kargaşaya boğuldu.

güçler. Savaar onu zarar görmemesi için geriye doğru sürüklerken Lynara'nın nefesi kesildi, ağır zırhlı iki adam diğer ikisini acımadan keserken arkalarındaki muhafız da yere yığıldı.

"Cameron!" diye soluk soluğa bağırdı, Savaar'ın tutuşuyla bükülmeye çalışıyordu. "Ona yardım etmeliyiz!"

"İnanın bana. Bunun yardıma ihtiyacı yok," diye homurdandı Savaar, düşen muhafızlardan birini yakaladı ve cesedi koridorun kenarına çekerek üzerini aradı, zincirlerinin anahtarını arıyordu.

Cameron'ı fark etti, tam da onun koridorun öbür ucuna doğru hücum ettiğini ve a-vaark, bu bir Vorrta'n'dı- ona fırlattığı bıçağa elini uzattığını görecektik kadar zamanında. Sanki onun bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi bir an için döndü ve bakışları çarpıştı. Göz kırptı ve sonra Taavik'e doğru ilerleyerek gözden kayboldu. Tehlikeyi pervane gibi kendine çeken bu çekici adama duyduğu hayranlık ve korku arasında sıkışıp kalmıştı.

"Delinin teki," diye mırıldandı, dizlerinin üzerine çöktü ve Savaar'ın onları bağlarından kurtarmak için bir yol aramasına yardım etti. Savaşa katılması gerekiyordu. Yardım etmek için. Ne de o bir İmparatorluk Donanması kaptanıydı. Geriye kalan tek kişi. Kurtarılmayı beklerken başı dertte bir genç kız gibi kenarda çaresizce oturmasına imkân yoktu.

"Kim bu insanlar?" diye sordu, başıyla salonun arka tarafında, tutucularla savaşıyan grubu işaret ederek. Sadece altı kişiydiler ama küçük bir ordu da olabilirlerdi, pürist güçler arasında yollarını kesiyorlardı.

Savaar bir an için başını kaldırdı, gözleri kısıldı. "Paralı askerler," diye homurdanarak araştırmasına devam etti. "Tahminimce Reapers ya da Warborne. Böyle bir işi üstlenecek kadar çılgın olan tek ekip onlar."

İkinci bir savaşçı dalgası sancak tarafındaki bölme kapılarından içeri doldu ve vahşi böğürtüleri onu olduğu yerde durdurdu. Vorrtan'ı tanıdı ve onu tekrar duydu, savaşa katıldıklarını bildiren kendilerine özgü ulumalarını serbest bıraktılar. Buna yeni gelenler cevap verdi; ilk gelenler hücumlarına ara verip başlarını geriye attılar ve kükreyerek karşılık verdiler. Ama onları ya da taşıdıkları mührü, bildiği klan amblemlerinin bozulmuş hali olsa bile tanıyamadı. Bir tür Lathar'a benzeseler bile tamamen .

Savaar onun bakışlarını keserek yeni grubun liderine yöneldi ve bulgularını bildirmek için başını salladı.

"Izaean Murphy'nin saldırısına katıldı," diye söylendi ve ölü muhafızın cebinden çıkardığı anahtarla kelepçelerini açmak için ellerini tuttu.

Onları salondaki savaşta bir yarık açarken ve arkalarında safları ölüme terk ederken izledi. Vahşi ve acımasızdılar ve onları gördüklerinde safların gözlerindeki korkuyu gördü. Gözlerini kısarak Savaar'a baktı. "Izaean?"

"Berserkerler." Savaar'ın yüz ifadesi ihtiyatlı bir saygıyla doluydu. "Öldürücü. Etkili. Muhtemelen bir kurtarma görevindeki en iyi müttefikler."

"Harika," diye karşılık verdi, kelepçeler çözülürken bileklerini ovuşturdu, dikkati kargaşanın kalbinde ortaya çıkan gösteriye takılmıştı.

Cameron salonun ortasında Taavik'le yumruk yumruğa dövüşüyor, göğüs göğüse mücadeleleri acımasız bir şiddet balesine dönüşüyordu. Her bir karşılık, her bir çengelli yumruk Cameron'ın hain saf liderle dövüşürken zarif bir titizlikle eşleştirdiği vahşiliğinin bir kanıtıydı. İfadesi sert bir öfke maskesiydi, daha büyük olan Latharian'a acımasızca saldırırken gözleri soğuktu. Ancak "saf" kanının sağladığı avantajların hiçbiri Taavik'e yardımcı olmuyor gibiydi. Cameron biraz daha kısaydı ama omuzları daha genişti ve sağlam kaslarla doluydu. Ve Taavik'in gardını acımasız bir vahşilikle indirirken, Cameron'ın daha iyi eğitilmiş olduğunu görebiliyordu.

Sadece bu da değil... Cameron'da daha önce hiç görmediği bir vahşilik ve öfke vardı. Sanki bir savaş alanına aitmiş gibi. Sanki bu

Gerçekte yaşadığı yer ve tanıdığı adam, gerektiğinde taktığı bir maskeydi.

Başka tarafa bakamıyordu, tüm dikkati sevdiği adamdaydı. *Eşi...* Bu tek gerçek, ruhunun derinliklerine kadar hissettiği bir doğrulukla içinde çınılıyordu.

Cameron Murphy'yi severdi.

Tüm kalbi, aklı ve ruhuyla.

Derisi karıncalanmaya başladı ve tekrar bileklerini ovuşturdu.

Cameron'ı severdi.

Ama yüzünü çevirdi, bakışları kürsüdeki silaha sabitlenmişken ifadesi asıktı. Bu silah var olduğu sürece ne Cameron ne de Dünya güvende olacaktı.

Onu yok etmek zorundaydılar. Şimdi.

"Savaar," diye dirsek atarak onu savaş alanını incelemekten alıkoydu. "Silah."

Daha fazla açıklamaya gerek duymadı, kızın işaret ettiği yeri görünce hemen başını salladı. Kendi zincirlerinden kurtulup düşen muhafızların silahlarını aldı ve ona bir tüfek fırlattı. Birlikte hareket ettiler, Savaar onun yan tarafını korurken düşmüş safların arasından kürsüye doğru ilerlediler.

Silah kaosun arasında uğursuz bir şekilde yükselirken, iki dindar pürist nöbet tutuyordu. Dikkatleri salonun ortasındaki savaştaydı ve Lynara'nın yan taraftaki basamaklardan sürünerek çıkmasına aldırış etmiyorlardı. Başını iki yana salladı. Çaylak hatası.

Cameron ve müttefikleri ateşi yükseltirken, o anını seçti ve tüfeğini omzuna doğru kaldırdı. İki el ateş ettikten sonra her iki muhafız da basamakların soğuk metaline çarparak yere düşmeden ölmüştü. Bombaya doğru koşarken tüfeğini sırtına astı.

Kontrol paneline göz gezdirdi, kararlılık damarlarında uğulduyordu. dışı *bırakabilse* bile devre dışı bırakmak saatler alacaktı. Taavik bir şekilde onun kilitlenmesini aşmıştı ve eğer bunu yapabildiyse, onu da kitlemenin bir yolunu bulacağından hiç şüphesi yoktu.

Ama... onu devre dışı bırakmasına gerek yoktu. Triton bombalarının dengesiz olduğu bilinirdi, bu yüzden kendini imha etmesi için tetiklemek çocuk oyuncağı olmalıydı.

Birkaç adım geri çekilip kendini dengeledi, tüfeğini kaptı ve titrek bir nefesle nişan aldı. Tereddüt edecek ya da sonuçlarını düşünecek zamanı yoktu. Bu modern silahların bombanın artık eski olan kabuğunu delebileceğine güvenerek tetiğe bastı.

Cıvata tam ortaya isabet etti ve küçük, düzgün bir delik açtı. Gözlerini kısarak baktı. Tamam, henüz ölmemiş o zaman.

Ancak bir sonraki saniyede, havada içi boş bir yankı yankılandı - kontrol edilemeyen bir şeyin uğursuz habercisi. Az önce kaosu serbest bırakmıştı ve şimdi onu takip eden girdapla yüzleşmek zorundaydı.

"Hadi ama! Buradan gitmeliyiz!" Savaar onu yakaladı, onu kürsüden uzaktaki merdivenlerden aşağı sürüklerken gözleri çılgına dönmüştü.

SALONDA İKİNCİ KAOS patlak verdiğinde Cam döndü ve dirseğini arkasındaki gardiyanın, onu buraya sürüklerken alay etmekten ve kışkırtmaktan zevk alan gardiyanın bağırsaklarına çarptı. Cameron'ın kolunun üzerinde katlanırken nefesi ciğerlerinden dışarı fırladı, ama orada işi bitmemişti. Adamın ayağını geriye doğru itti, topuğunun altında kemiklerin çatırdadığını hissetti ve Cam ile boğuşmaya çalışırken tatmin edici bir acı hırıltısı duydu.

Homurdanarak döndü ve eski işkencecisini kendi etrafında döndürdü. Kollarını uzaylının boynuna doladı, büktü ve çekiştirdi, pratik bir hareketle boynunu kırdı. Tüm hareket birkaç saniyeden kısa sürdü ve cesedi ayaklarının dibine bırakıp üzerine bastı.

Salonu taradı, dünyası düşmanına doğru daralıyordu. Taavik kürsünün önünde durmuş, etrafına bakarken yüzündeki kötü niyetli gülümseme kaybolmuştu. Azrailler partiyi basmış, salonun yan tarafındaki kapılardan içeri dalarak toplanan saf kalabalığı bir kaos ve öfke fırtınasına sürüklemişti. Püristler bir taraftan gelen saldırıya ancak tepki verebilmişti ki, salonun diğer tarafındaki kapılardan bir Izaean sürüsünün içeri doluştuğunu duydu.

Cam, kendilerini iki cepheye birden savaşıırken bulan saf savaşçıların yüzlerindeki önce şaşkınlık sonra da ani korku ifadesine sırtıttı. Kesin olan bir şey vardı... bir daha asla bir insanı hafife almayacaklardı.

Tabii bugün hayatta kalabilirlerse... Dürüst olmak gerekirse, Izaean ve Reaper'ların saldırma hızı ve öfkesi karşısında şansları pek de yüksek görünmüyordu. Ortalarındaki Dubois neredeyse Tell kadar hasar veriyordu, elinde büyük bir savaş tüfeği onun yanındaydı.

Etrafına bakındı. İzaean, Raalt önderliğinde odaya hücum ettiğinde Lynara ve Savaar'dan ayrılmıştı. Cam döndü, Lynara ve Savaar'ın salonun kenarına sıkıştığını görene kadar kalbi boğazında kaldı. İri Lathar ölü muhafızlardan birini sürükleyerek ve ceplerini karıştırarak zincirlerinin anahtarlarını aramıştı. Lynara'nın elinde çoktan bir bıçak vardı.

Kızın güvende olduğundan emin olduktan sonra göz kırpacak kadar uzun süre bakıştılar ve sonra Taavik'e ulaşmak için savaşın içinden geçerek gitti.

"Covak!" diye bağırarak büyük paralı askerin dikkatini çekti. "*Bir silaha ihtiyacım var!*"

Azrail ona baktı ve başını salladı, elindeki bıçakla önündeki iki püristi keserken yüz ifadesi acımasızdı. Bir saniye sonra bıçağı çevirdi ve havada süzülerek Cameron'a doğru geldi. Azrail hayvani bir sesle kükrerken Cameron bıçağı düzgünce yakaladı ve acımasız pençelerini uzatarak kavgaya geri döndü.

Cameron da aynı şeyi yaptı, kalabalığın arasına daldı ve hepsini buraya getiren pisliğe doğru ilerledi. Avının peşindeki bir avcı gibi sinsice ilerledi.

"Taavik!" diye bağırdı, safları yolundan iterek. "Saklanmayı bırak ve bir erkek gibi karşıma çık!"

Kalabalık dağıldı ve sonunda kürsünün basamaklarında duran, göğsü kabarmış ve elindeki bıçak kanla kaplanmış düşmanını gördü.

"Sonunda." Alay etti. "Gerçekten de senin gibi bir *insanın* benim gibi safkan bir savaşçıya karşı durabileceğini mi düşünüyorsun?"

Cameron sırttı, yüzünde ölümcül bir ifade vardı. "Oh, şansımı deneyeceğim."

"Sen bir iğrençsin! Bir parazit." Taavik hırlayarak geri döndü, Cameron basamakların önüne ulaştığında silahı parmaklarının arasında etkileyici bir şekilde dönüyordu. "Sen ve dışarıdaki diğer tüm zavallı alt-Lathar melezleri."

"Sen kafayı yemişsin." Cameron hırladı ve yeni bir şiddetle saldırdı.

"Hayır," diye kıkırdadı Taavik ve başını salladı. "Odaklanmış. Tanrılar tarafından galaksiyi saf olmayanlardan arındırmak için bu kutsal göreve atandım."

"Camdan evlerdeki insanlar taş atmamalı," diye homurdandı Cameron. "Soyunuz başından beri saf değildi ve bunu siz de biliyorsunuz."

"*Yalanlar!*" Taavik tısladı. "O kaltak hiçbir şey bilmiyor! Atalarımız tanrılar tarafından Lathar Prime'a getirildiklerinde *saftılar!*"

Kılıçları çarpıştı, Taavik onu geri itti. Ama Cameron ileri atıldı. "Saf kanını karıştırmaktan mı korkuyorsun, Taavik?"

"Kanımız kutsaldır. Bu ilahi bir mirastır. Kirletilmemelidir..." Taavik ters ters baktı, bıçağı havada Cameron'ın kafasına doğru ilerliyordu. "...aşağı türler."

Şiddetleri odanın içinde vals yapıyor ve sert şakalaşmalarını yansıtan yumruklar savuruyorlardı.

"Sen bizim ekibimizden biriydin!" Cameron suçladı. "Sen bir V'aant'sın!

Savaar senin *ailen!*"

Taavik alnında boncuk boncuk terler dökerek savuşturdu.

"Akraba mı? *Oonat doğumlu* biriyle mi?" Alay cam kadar net ve iki kat daha keskindi. "Asla!"

"Ve bizi öldürmenin sizi üstün kılacağına mı inanıyorsunuz?" Cameron savuşturmalar arasında tükürdü. Merdivenlerin önünde bir ileri bir geri gidip geliyorlar, yer kazanıyor ve sonra kaybediyorlardı.

"Buna inanmıyorum," diye karşılık verdi Taavik, sesi kesiliyordu. "Ben *biliyorum*. Davamız adil ve tanrılar tarafından emredildi."

Cameron hamlesini yaptı ve pürist lideri tekrar geriye itti. Kadim silahın yanında Lynara'yı gördüğünde kararlılığı daha da arttı. Taavik'in onu geçip Lynara'ya ulaşmasını göze alamazdı. Cameron her zaman olduğu gibi görev aşkıyla ve adanmışlıkla savaştı. Ama

Bu zaman o oldu Farklı. *Bir şey*
Derisinin altında farklı bir çatırtı vardı ve her itişte gücünü artırıyordu.

Parry. Kaybetme korkusu... *Onu* kaybetme korkusu.

Lynara. Keskin zekalı, cesurdan da cesur Lynara.

Kadim silaha ulaşmak için kendi hayatını riske atıyordu.

Kalbi göğsünde gümbürdüyordu, hareketleri onunla senkronize olurken ağır bir dövmeydi, aşk ve kararlılık kanına ateş, kemiklerine çelik üflüyordu.

Eğilerek Taavik'in süpürücü saldırısına dişlerini sıkarak karşılık verdi. Adamın gövdesine doğru bir kesikle karşılık vererek

geri çekilmek zorunda kaldı. Kısa bir süreliğine dikkati dağılan Taavik sahneye baktı ve Lynara'yı gördü.

Dikkatinin dağılması ona pahalıya mal oldu.

Cameron atağa kalktı. Bir kükremeye bıçağını Taavik'in göğsünün ortasına sapladı. Adrenalin ve öfke ona güç verdi ve bıçak, şerefsizin giydiği zırhı aşarak Taavik'in kalbinin dersaplandı.

Nefes nefese kaldı ve merdivenlerden geriye doğru sendeledi. Yüzündeki şaşkınlıkla göğsüne gömülü bıçağa dokundu ve sonra Cameron'a göz kırparak başını kaldırdı.

"Onu aldığın anda kaybettin," diye hırladı Cameron ve bıçağını çekip çıkardı.

Taavik yere yığıldı, can kanı kıpkırmızı bir çağlayan halinde karnından aşağı akıp altında ezilen pelerininin işlemelerine damlarken solgun yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı.

Cameron vurdumduymaz bir yüz ifadesiyle onu izledi. Aort Lathar'da da insanlarla aynı yerdeydi o zaman. Bildiğim iyi oldu.

Salonu sağır edici bir sessizlik kapladı. Cameron, Taavik'in soğumuş bedeninin önünde kamburuna çöktü, nefesi kesilmişti. Egomanyak kötü adamların uygun olmayan, kötü savaşçılar olması gerekmiyor muydu? Zor bir dövüş olmuştu ama başarmıştı.

Salonu kaplayan sessizlik tadına varılacak kadar yoğundu ve ayağa kalkıp dönerek odaya baktı. Pürist üstüne pürist bocaladı ve savaşmayı bıraktı, liderlerinin düşmanlarının ayaklarının dibindeki basamaklarda öldüğünü görünce sendeleyerek geri çekildiler.

Ama kalbinin adrenalin dolu atışının üzerinde başka bir ses geliyordu. Ya da tam olarak bir ses değildi. Daha çok bir patlamadan sonraki sessizlikti. Dünyayı durdurma düğmesine basan saf bir hiçlik anı. Etrafına baktı ve Lynara'yı kürsüde, omzunda tüfeğiyle gördü.

Gözleri eski silaha kaydı. Yan tarafında tek ve düzgün bir delik vardı ve üzerindeki kontrol paneli geri sayım yapıyordu.

Cam'in gözleri büyüdü.

Kendini imhayı tetiklemişti.

Lynara dönüp Savaar'ı önüne katarak ona doğru koşarken, "Gitme zamanı," diye bağırdı.

"Hadi! Herkes dışarı!" diye bağırdı ve topuklarının üzerinde dönerek sorti noktalarına doğru ilerledi. Bağnazlar dağılırken salon boşaldı.

ve birleşik Reaper-İzaean gücü gemileri için ayaklarını yere vurdu.

Lynara, Savaar ve Dubois onunla birlikte koşuyor, koridorlardan biniş noktalarına doğru hızla ilerlerken sert nefesleri geri sayımın son tamtamlarını yankılıyordu.

T Patlama, safkan gemiyi uzayın boşluğunda patlayan ateşli bir cehennemde tüketti, göz kamaştırıcı bir patlama Cameron'ın görüşünü güçlendirilmiş cam pencerenin arkasından bile kavuran beyaz bir ısı. Sessiz gösteri yıldızlar arasında dalgalanarak, biniş hava kilidine tıklanmış herkesin yüzünde ürkütücü ve güzel bir parıltı yarattı. Şok dalgası *Rüya*'yı salladı ve onu kemik kırıcı bir güçle güçlendirilmiş duvarlara çarptı. Dişlerini sıktı ve Lynara'nın teneke kutudaki bezelye gibi sağa sola savrulmaması için onu sıkıca yanında tuttu.

"Şuna bakın..." diye nefes aldı biri.

Yok edilen saflık gemisinin parçalarının uzayda birbirlerinin üzerine yuvarlanmasını sessizce izlediler. Lynara ona yaslandı, yanı başında sıcak bir ağırlıktı.

"Gökyüzünü gerçekten aydınlattık. Değil mi?" Sesi titriyordu ve ona karşı titriyordu. Aşağı baktı, üniformasının yan tarafına hızla yayılan koyu leke karşısında gülümsemesi sekteye uğradı.

"Oh kahretsin..."

Başını salladı, gözlerinin derinliklerine ulaşamayan bir gülümsemeyi yüzüne zorla yerleştirdi.

"Görünüşe göre... arkadaşlarımızdan bir veda hediyem var," diye fısıldadı dişlerini sıkarak.

", tatlım. Tuttum seni."

Onu kucağına aldı ve göğsüne bastırarak *Dream'in* revirine doğru koşmaya başladı. Sahip olduğu her içgüdü daha hızlı, daha çok koşması için çılgık atıyordu. Onu kurtarmak zorundaydı. Kazanmışlardı ama onu kaybederse bunun hiçbir anlamı kalmayacaktı.

"Sıhhiye! Sıhhiyeye ihtiyacımız var!" Koşarken sesi Azrail'in gemisinin tunç grisi koridorlarında

Rekor bir hızla geminin revirine ulaştı ve kapıdan içeri daldı. Etrafına bakınırken Lynara'yı nazikçe kucakladı, solgun ve gevşek bedeni göğsüne yaslanmıştı. Kapalı alan yaralı Izaean'larla doluydu, sedyelerde yatıyor ya da sandalyelerde oturmuş şifacıların kendileriyle ilgilenmesini bekliyorlardı. Covak ve diğer sağlık görevlileri sıkışık yatakların arasında hareket ediyor, yaralıları sıralayarak önce en ağır yaralılarla ilgileniyorlardı.

Yüzü yaralı bir Latharian erkeği yakındaki bir Izaean'ı tedavi ederken başını kaldırdı. Bakışları Cameron'ın kollarındaki kadına kaydı ve başını tıbbi bölümün arkasına doğru sallayarak hastasını başka bir sıhhiyeciye devretti.

"Beni takip edin," diye emretti, kalabalık revire doğru yürüdü ve Cam'i takip etmesi için bıraktı. Cam itiraz etmedi. Latharian şifacıların hepsinin elektrikli testereyle kötü bir kaza geçirmiş gibi görüldüğünü fark etmesi biraz zaman almıştı ama şimdi adamın solmuş ama hâlâ orada duran yara izleri onu bir nebze olsun rahatlatıyordu. Bir Latharian şifacısının sahip olduğu yara izi miktarı, onun ne kadar yetenekli bir şifacı olduğunun doğrudan bir göstergesiydi. Ve bu adam...

Cameron, Izaean liderinin oğlu Isan dışında hiç bu kadar yaralı bir şifacı görmemişti.

"Onu masaya yatırın," dedi şifacı, ameliyathaneye dönüşen revirin arka tarafındaki kapıdan geçerken.

Cameron kendisine söyleneni yapıp Lynara'yı odanın ortasındaki tıbbi yatağa yatırırken, yabancı bir an için geri çekildi ve bakışlarını Cameron'a çevirmeden önce yataktaki kadını soğukkanlı ve klinik bir dikkatle inceledi.

"Savaş sırasında vuruldu mu?" diye sordu yakındaki konsola geçip ameliyat yatağını aktive ederken.

Cameron başını salladı. "Sanırım öyle, evet."

Bu adamın kim olduğunu bilmiyordu ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan gözlerindeki niyetti... Lynara'yı kurtarmak için mümkün olan her şeyi yapacağına dair kesin bir yemin.

O anda Covak hızla odaya girdi ve ağır yaralı Lynara ile şifacıyı görünce durdu. Cameron'a başıyla selam veren iri Vorrta odanın diğer tarafına geçerek ikincil konsolun arkasında yerini aldı. Latharian şifacıları ekipler halinde çalışırdı

ameliyat etmek için. Teknisyenler ameliyat yatağını ve okumaları izleyerek ona sürekli güncellemeler verirken şifacı cerrahtı.

"Dikkatli olmalısınız," dedi onlara. "O insan değil. O bir Latharian, staz sırasında genetik olarak adapte olmuş ama öyle olmaması gerekiyordu. Bu onu hasta etti. Gerçekten hasta."

Şifacı, tıbbi eldivenlerini takarken ona baktı.

"Farkındayım Bay Murphy," dedi sakince. "Bırakın da işimi yapayım."

Cameron kenardan çaresizce izlerken dikkati tekrar Lynara'ya odaklandı. Yatak Lynara'nın vücudunu sistematik bir şekilde taramaya başladı, üst üste binen mavi ışık çemberleri sürekli bir döngü halinde tepeden tırnağa Lynara'nın üzerinden akıyordu.

Eldivenlerin arkasındaki şeritler halinde ışıklar yanarken şifacı omzunu döndürdü.

"Sinirsel arayüz hazır, cerrahi ünite devrede," dedi Covak köşeden, uzaylı bakışları önündeki ekranlara odaklanmıştı. "Sen hazır olduğunda, Kaas."

"Yap," diye yanıtladı şifacı. " başlat."

"Bağlantı başlatıldı... Aktarılıyor."

Eldivenlerin üzerindeki ışıklar parlarken şifacı homurdandı. İzlemekten başka yapabileceği bir şey olmayan Cameron, Covak'ın yanındaki duvara yaslandı, gözleri Vorrtan'ın şahin yoğunluğuyla izlediği ekranlardaydı. Şifacı kesin odaklanmayla ameliyat yatağını ve aletlerini manipüle ederek Lynara'nın hayatını kurtarmaya çalışıyordu.

"Şarapnel ana kan damarının yanına yerleştirildi," duyurdu. "Hayati değerlerine göz kulak olun."

Şifacının boynundan boncuk boncuk ter damlıyordu. Cameron nasıl dua edileceğini hatırlıyordu ama sorulsa kime dua ettiğini söyleyemezdi. Sadece onu dinleyecek olan herkese dua ediyordu. Eğer onu kurtarırlarsa her şeyi yapacağına söz veriyordu.

Kaas ameliyat ederken bakmaya dayanamıyordu ama gözlerini de kaçıramıyordu. Yatak onu tuttu ve Kaas'ın ameliyat bölgesini daha iyi görebilmesi için yan çevirdi. Bir enerji ışını etini kesip geçerken Cam irkildi, Kaas'ın üzerinde çalıştığı bölge yatağın dairesel halkalarının üzerindeki holo panelde büyütülmüştü. Ana atardamara tehlikeli derecede yakın olan enkazdan irkildi ve Kaas çalışırken nefesini tuttu. Sadece bir milimetre kadar sola sapsa ölmüş olacaktı. Kaas dikkatle şarapneli çıkarırken nefesi kesildi ama sonra

derinlerden fişkıran bir kan seliyle her şey yıkanıp gitti.

Kan akışını durdurmak için hızla çalışırken Kaas'ın dudaklarından bir küfür kaçtı. Cam nefesini tuttu, sonunda kan yavaşlayıp durana kadar sonsuzluğun acı dolu bir tur attı. Bir dakika sonra yatağı çevreleyen mavi nabız atışları yavaşladı ve Lynara'nın nefes alış verişiyile birlikte sabitlendi.

"Tamam," diye mırıldandı Kaas. "Sanırım her şeyi anladım. Şimdi kapatıyorum."

İri Vorrtan omzunun üzerinden Cam'e bakmak için döndüğünde, Cam'in ciğerlerinden çıkan rahatlama hissi Covak'ın yüz ifadesinde yankılandı.

"O iyi olacak," diye gürledi, derin sesi bir heyelan gibiydi. "V'aant gemide olduğu ve nasıl şifacı olunacağını hatırladığı için şanslısın."

Cameron gözlerini kırıştırdı ve yaralı Latharian'a tekrar baktı. "Nasıl şifacı olunacağını hatırlıyor mu? Ne demek istiyorsun?"

Covak alçak bir sesle, "Yıllar önce vazgeçti," diye cevap verdi ve duvara yaslanan Cameron'a katılmak için konsoldan uzaklaştı.

"Neden?"

Covak'ın gözleri acımasızdı. "Onunki kadar kanlı bir geçmişin varsa, ya ellerini ölümden tamamen uzak tutarsın ya da her gün ona kur yaparsın."

"Bu da ne demek şimdi?" Cam ona yan yan baktı. "Latharianların açık sözlü ve açık sözlü olduklarını sanırdım."

Covak ona geniş, dişli bir sırıtış attı. "Evet ama ben Lathar değilim. Ben Vorrtan'ım."

"Diş perisi olsan bile umurumda değil. İyileştirmeyi neden bıraktı ve neden şimdi geri döndü? Kahretsin, iyi biri mi?"

"Oh, en iyilerden biriydi. Bir ara Lord Şifacı olacağı söylenmişti." Covak'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi ve ekledi: "Peki neden? Çünkü atalarımızın kim olduğunu seçme şansımız yok."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaas... o bir V'aant."

Sözleri sessizlikte havada asılı kaldı. Cam gözlerini kırıştırdı.

"Bir V'aant mı? Yani... kardeşinin soyundan mı geliyor?"

Covak başını salladı ama daha fazlasını söyleyemeden Kaas içini çekti ve sinirsel bağlantıdan çekildi. Onlara döndüğünde eldivenindeki ve bağlantı bandındaki ışıklar karardı.

"Elimden geleni yaptım," dedi derin bir sesle. "Eğer bu gece hayatta kalırsa, yaşayacak."

Hem Lynara'yı bulmak için umutsuzca kovalamaktan ve tutuculara karşı savaşmaktan fiziksel olarak hem de onu kaybettiğini düşünmekten duygusal olarak tükenmişlik CAM'i ele geçirdi ve Lynara'nın başucunda uyuyakaldı.

Ama uykusu huzursuzdu. Patlamalar ve kan rüyalarına giriyor, iş arkadaşlarını ve sevdiği iki kadını -Lynara ve kız kardeşini- kaybediyordu. Onları bulmak için savaştan savaşa koşarken her şey baş döndürücü bir umutsuz savaş dizisine dönüşüyordu. Ritmik bir bip sesi rüyalarını noktıyor, o umutsuzca ararken kopuk bir senfoni yaratıyordu. Sonra rüyaların odağı değişti ve aradığı tek kişi Lynara oldu.

Rüyalarını bir çığlık sesi sonunda onu uyandırdı. Oturduğu sandalyeden sıçrayarak doğruldu ve etrafına bakınarak tehdidi aradı. Ama onu uykusundan çekip çıkaran bir çığlık değildi. Onun yerine, önündeki yataktan gelen yumuşak bir iç çekişti.

"Lynara?" Anında onun yanındaydı ve elini tutmak için uzandı. O kadar küçük ve narindi ki, ruhunun ve kararlılığının gücüne inanamıyordu.

"Selam tatlım," diye mırıldandı alçak bir sesle. "Nasıl hissediyorsun?"

Yavaşça gözlerini kırıştırtarak ona baktı. Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

"*Rüya*'nın revirindesin, tatlım. Güvendesin," dedi ona yumuşak bir sesle ve sorulmamış sorusunu cevapladı.

Tekrar uzanarak alnındaki birkaç tutam saçı fırçaladı. Bu sadece ona dokunmak için bir bahaneydi ama şu anda umurunda değildi. O buradaydı, hayattaydı ve önemli olan tek şey buydu.

Ona küçük bir gülümseme verdi, ağzının köşeleri zar zor kalkıyordu. Teni hâlâ solgundu ve ona ölüme ne kadar yaklaştığını hatırlatıyordu. Sanki etrafı yüksek teknolojikli uzaylı tıbbi ekipmanıyla çevriliyken buna ihtiyacı varmış gibi.

"Yaptık mı... mı? Gemiye yok ettik mi?"

"Yaptık," diye ona güvence verdi. Parmaklarını onunkilerle birleştirirken elini sıkıca kavradı. Bu sessiz jest o anda yapabileceğinden çok daha fazlasını ifade ediyordu.

Başını kaldırıp adama baktı, yüzünde işkence görmüş bir ifade vardı.

"Ben...silah..." Başladı ve sonra duraksadı, göz kapaklarını çekiştiren yorgunluğa karşı mücadele etti. "Özür dilerim. Almalarına izin veremezdim. Olsa bile-"

Kadının yüzündeki suçluluk ifadesini fark edince kalbi sıkıştı. Onu yaralı halde gemi koridorlarında taşıdığı zamanki halinin bir yankısıydı bu.

"Şşşt," dedi nazikçe, bir parmağını dudaklarına koyarak. "Özür dileyecek hiçbir şeyin yok. Yapman gerekeni yaptın. O silah... tehlikeliydi, kontrol edilemezdi. Yanlış ellere geçmesi riskini göze alamazdık."

"Ama herkesi öldürebilirdim," diye mırıldandı. "Ben de aynısını yapardım," dedi ona.

"Ama *seni* öldürebilirdim."

Gözlerinde parlayan yaşlar adamın yüreğini burktu.

"Hey." Yüzünü nazikçe ellerinin arasına aldı. "*Kendini* öldürebilirdin. Ve eğer sen gidersen, burada benim için hiçbir şey kalmaz." Kız cevap veremeden, adam onu bir öpücükle susturdu.

Dondu ve sonra gevşedi, elleri adamın yüzünü örtmek için yukarı kalktı. Adam geri çekilmeden önce bir süre daha oyalandı ve bakışları ona kilitlendi

onunkinde.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

"Söyleo tekrar," o Talep edildi, onu kavrama üzerinde onun Eller sıkılaşıyor.

Yıllar önce kimseden emir almayı bırakmıştı ama bu seferkine tereddüt etmeden itaat etti.

"Seni seviyorum, Lynara Varaant. Seni o lanet kapsülün içinde gördüğüm andan beri seviyorum."

Onun bakışlarına karşılık verirken gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Seni ilk gördüğümünden beri... Sanırım sana aşık oldum," diye itiraf etti.

Yumuşakça.

Dudaklarına bir gülümseme yayıldı. "İlk tepkinin beni yumruklamak olduğunu düşünürsek, bu beklenmedik bir şey."

Gözlerinde eğlence parılıyordu. Kıkırdadı ve sonra hafifçe yüzünü buruşturdu. "Seni ilk gördüğümde Dariel olduğunu sandım... Ve ondan ölesiye nefret ettim."

Kahkahası yerini daha yumuşak bir gülümsemeye bıraktı.

"Kabul etmelisin ki, aralarında esrarengiz bir benzerlik var." Kıkırdadı, boştaki eli bilinçsizce çenesine sürtünüyordu. Savaar ona K'Daar prenslerinden birinin Latharian'ın eski arşivlerinden alınmış bir portresini göstermişti. Tekinsiz benzerliği inkâr edemiyordu.

Ona olan nefretinin bizim için bir sorun yaratacağından endişe ettim," diye itiraf etti.

"Yani ona benzediğin için mi?" Başını iki yana salladı. "Tanışmamızdan kısa bir süre sonra seni onun bir kopyası olarak görmeyi bıraktım. Fiziksel olarak ona benziyor olabilirsin, ama sen... kişiliğin, ahlakın ve etik anlayışın? Birbirinize *hiç* benzemiyorsunuz."

Başparmağı bileklerinin iç kısmını hafifçe okşarken bakışları onu esir aldı.

"Söyle," dedi usulca. "Lütfen. Kelimeleri duymaya ihtiyacım var."

"Seni seviyorum," dedi yumuşak bir gülümsemeye, yumuşak yüzündeki samimiyetle Bildiri. "Seni yumruklamaya çalıştığım andan itibaren... Seni şimdi seviyorum... ve seni son nefesimden sonra da seveceğim."

"HAREKET ETTİRILMEMELİ."

Kaas V'aant revirin kapısını kapatmıştı, yüzünde sert bir ifade vardı ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Latharian savaşçılarıyla uğraşmaya alışık olmayan biri için korkutucu bir manzara olabilirdi.

Ancak Cam, Latharian savaşçılarıyla uğraşmaya alışkındı. Daha da ötesi, muhtemelen Cam'in şimdiye kadar karşılaştığı en çileden çıkarıcı ve inatçı adam olan Latharian imparatoru Daaynal ile uğraşmaya alışkındı... herhangi bir türden.

"Onu sen iyileştirdin," diye karşı çıktı Cam, Lynara'yı nazikçe kucaklayarak. Lynara kollarını Cam'boynuna dolamış, Cam ile şifacı arasındaki kafa tokuşturmayı küçük bir gülümsemeye izliyordu. "Covak okumalarını kontrol etti. Şimdi sadece dinlenmeye ihtiyacı var."

Kaas homurdandı. "Burada dinlenebilir. Onu izleyebileceğim bir yerde."

Lynara boğazını temizledi. "Endişeni takdir etmekle birlikte, Kaas. Ben iyiyim. Cam'in dediği gibi, göstergelerim tam olarak olması gereken yerde. İyi iş çıkardın. Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Lynara'nın yumuşak gülümsemesiyle Kaas'ın yüzü sert ifadesinden yumuşadı ve istemeye istemeye başını salladı.

"Pekala," dedi huysuzca. "Ama eğer herhangi bir kötü etki hissetmeye başlarsan, hemen bana geri dönmelisin."

Cam onaylamak için başını eğdi. "Teşekkür ederim," dedi, göğsünün ortasında sıcak bir ağırlık hissederek. Şifacı Lynara'yı kurtarmak için elinden gelenin fazlasını yapmıştı ve Cam bunun için sonsuza dek minnettar kalacaktı.

Cam paralı asker gemisinin dar koridorunda yavaşça yürüyordu, Lynara kollarındaydı. Rengi yerine gelmeye başlamıştı ama hâlâ biraz zayıf görünüyordu. Dar koridorlarda ilerlerken ona baktı.

Geminin kendisi lüks bir kruvazör değildi, açıkta duran borular ve yamalı metalden ibaretti ama Cam çevresini umursamıyordu. Lynara burada onunla birlikteydi, nefesi boynunu ısıtıyor, kalp atışları göğsünde gümbürdüyordu. Bu her şeydi.

Odalarının kapısına ulaştılar. Cam kapıyı omuzlayarak açtı ve Lynara'yı içeri taşıyarak yatak yerine kullanılan topaklı şiltenin üzerine yavaşça yatırdı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Lynara alaycı bir ifadeyle, "Sanki azgın bir *vulkar* sürüsü tarafından çiğnenmişim gibi," dedi. "Ama şimdi ayaklarımdan kurtulduğuma göre daha iyiyim."

Cam doğrulurken bir kahkaha attı. "Sana yiyecek bir şeyler getireyim. Açlıktan ölüyor olmalısın."

Lynara yüzünü buruşturdu. "Hayır. Midem hâlâ dans ediyor."

"Tamam, yemek yok o zaman." Cam onun yanına oturdu. "Ama sen bir şeyler iç. Susuz kalmayın."

"Evet, Doktor Cam," diye alay etti Lynara.

Gözlerini devirdi ama dudaklarını çekiştiren bir gülümsemeye engel olamadı. Espri anlayışı bozulmamıştı, bu da iyiye işaretti.

Lynara onun eline uzandı, dokunuşu hafif ama anlam doluydu. "Teşekkür ederim," dedi usulca.

Cam'in boğazı düğümlendi. Parmaklarını birleştirmek için avucunu yukarı çevirdi.

"Her zaman," diye mırıldandı. Çünkü o, bedeninin dışında dolaşan tüm kalbiydi. Galakside onu bulmak için gitmeyeceği hiçbir yer yoktu.

Lynara onun elini nazikçe sıktı, gözleri parlıyordu. Cam uzanıp bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı, parmakları Lynara'yı takip ediyordu

Elmacık kemiğinin narin çıkıntısının üzerinden. Onun dokunuşuna doğru eğildi, dudakları hafifçe aralandı.

Cam'in kalbi tekledi. Yara bere içinde ve bitkin olsa bile, o güne kadar gördüğü en güzel şeydi. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve bakışlarında herhangi bir tereddüt ya da belirsizlik olup olmadığını araştırdı. Ama gördüğü tek şey sıcaklık, şefkat ve arzuydu.

Yavaşça, ona geri çekilmesi için zaman tanıyarak eğildi. Burunları çarpıştı, nefesleri birbirine karıştı. Kadın iç çekerek gözlerini kapattı. Cam dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi, tüy kadar hafif bir okşayış. Kız boğazından yumuşak bir ses çıkarınca öpücüğü derinleştirdi, ağzı kızınkinin üzerine eğildi.

Dudaklarını onunkilerin altında hissetmek damarlarında bir kıvılcım yarattı. Elleri gömleğini kavradı ve onu daha yakına çekti. Kendi isteğiyle gitti, arzu içinde sıcak ve aç bir şekilde yanıyordu. Kızın tadı cennet ve eve dönüş gibiydi; ihtiyacı olduğunu hiç bilmediği her şey.

Dilini dudaklarının kenarı boyunca kaydırdı ve kadın ona hevesle açıldı. Nefesini yuttu, onu iyice öptü ve hissettiği her şeyi yalnızca dokunarak aktarmaya çalıştı. Bir eli başının arkasını kavrarken diğer kolu sırtına dolandı ve ikisini de yatağa yatırırken ağırlığını destekledi.

Kadın ona doğru eğildi, tırnakları sırtını tırmıkladı. Adam , çenesini ve boğazının ince sütununu öperken sesi derin ve neredeyse vahşiydi. Dudaklarının altında kadının nabzı atmaya başladı ve adam onun tenine gülümsedi.

"Cam," diye nefes aldı ve saçlarını çekiştirerek onu istediği yere geri getirdi. Ona izin verdi, öpücüğünde ve dilinin tatlı kayışında kendini kaybetti.

Onu öpmek için kendine doğru çekerken, kanında uyanan heyecan damarlarında .

Öpüşmeyi kestiklerinde nefes alış verişleri düzensizleşmişti. Alnını onunkine yaslayarak nefesini tutmaya çalıştı. "Vay canına," diye mırıldandı.

Kısa bir kıkırdama çıkardı. "Vay canına, bana uyar."

Gözlerini açtı ve parmaklarını yanağında gezdirirken başını kaldırdı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu dudaklarında muzip bir gülümsemeyle.

Kendini onun üzerine atarken ona attığı bakış karanlık bir niyetle doluydu. Aleti pantolonunun içinde sert ve ağırdı, özgür olmak için zonkluyordu.

"Şey, bu tamamen ne kadar iyi hissettiğine bağlı," dedi, sesi derin bir ihtiyaç hırıltısıydı.

Nefesi kesildi ve sert bir öpücükle onun ağzını yakalamak için ayağa fırladı. Nasıl hissettiğini tekrar sormasına gerek yoktu. Her şey öpücüğünün içindeydi. Alt dudağını ısıırıp içeri girmesini talep ederken duyduğu ihtiyaçta. Adam onun içeri girmesine izin verdi, dilleri birbirlerine doğru kayarken öpüşme hararetlendi.

İnledi, adam onu yakınına çekerken sesi ağzında kayboldu. Her öpücüğü, her okşamayı ruhunun derinliklerine kadar hissetti. Dokunuş ihtiyaca dönüştü ve adam yana doğru yuvarlanarak kadının kıyafetlerini ince bedeninden dikkatlice sıyırdı. İyileşmişti. Bunu biliyordu ama yine de ona karşı dikkatliydi, ona camdan yapılmış gibi davranıyordu.

Ta ki kadın öpücüğü kesip adamın dudaklarına karşı hırslayana kadar. "Çünkü
vaark aşkına, Cam... Kırılmayacağım."

Ve işte bu kadar. Bu üç kelime, gözlerindeki o talep, taşkın kapılarını kırdı. Bir hırıltıyla giysilerinin geri kalanını üzerinden çekip aldı, iç çamaşırının ipleri koptuğunda duyduğu sevinçli soluktan zevk aldı. Ona daha önce hiç hissetmediği bir güçle, bir derinlikle ihtiyaç duyuyordu. Sanki ona dokunmazsa, ona sahip çıkmazsa, *şu anda* var olmayacaktı.

Kadın saniyeler içinde onun altında çırılçıplak kalmıştı ve adam ona bakıp güzelliğini seyrederken çenesi gerildi. Galaksiyi aşmış ve buluşmaları, ona gelmeleri için yıllarca uyumuştı... ve eli onun yanından aşağıya doğru kayarken titredi.

"Özür dilerim," diye inledi. "Bu yavaş olmayacak. Yavaş yapamam. Sana çok ihtiyacım var."

Ona gülümsedi, gözleri sevgiyle sıcacıktı.

"Bir dahaki sefere yavaş ve nazık ol," diye onayladı ve elini onun karnından aşağı kaydırды. Öpüşüp birbirlerini keşfederlerken tişörtünü bir yerlerde kaybetmişti ve elini teninde hissettiğinde nefesini tuttu.

Kadın daha da ileri gittikçe adamın karın kasları gerildi, parmak uçlarını bel kemerinin altına daldırıp oradaki hassas deriyle alay ederken boğazının arkasında bir inilti yükseldi. Aleti tepki olarak zonkladı, o kadar sertti ki acıyordu.

"Tehlikeli oyunlar, Prenses," dedi, eli kızın elini kapamak için uzandı ve kendini kontrol edene kadar ona dokunmasını engelledi. İhtiyacı olan son şey, daha kızın içine girmeden yeşil bir genç gibi yarı sarhoş olup boşalmaktı.

Dirseğinin üzerinde dengede durarak adamın çenesini öptü ve çenesini ısırdı. "Sevdiğim tek tür onlar."

Adam ürpertici bir kahkaha attı ve kadının elini serbest bırakmasına izin verdi. Bir kalp atışı içinde, fermuarını açıyordu ve onun dokunuşu için istekli olan horozu serbest kalırken inledi.

Ve ona dokundu, küçük elini onun etrafına sardı ve okşadı. Sertçe. anda ruhunu ona kaptırdı ve kendini onun üzerine atarken titremeye başladı. Onunla dilediğini yapmasına izin verdi.

"Çıkar," diye emretti, sabırsızlıkla pantolonunu iterek.

O da buna seve seve uydu, yatağın kenarına yuvarlandı ve rekor bir sürede her şeyini çıkardı. Saniyeler sonra geri dönmüş, sert dizini onunkinin arasına sıkıştırmıştı. Kadın hemen kalçalarını ayırdı, eli tekrar adamın sikinin etrafındaydı. Okşadı ve alay etti... parmağını sikinin başının üzerinde gezdirerek pre-cum damlacıklarını topladı ve kalın shaftın üzerinde düzleştirdi.

Adam inledi, kadın ona eziyet ederken yumruklarını başının yanındaki yatakta sıkıttı. Sonra işi bitti. Kadın onu çözemedi, adam harekete geçti ve kadının ellerini kendi elleriyle yakaladı. Ellerini başının üzerine çekip sabitledi ve sert bir öpücükle onu susturdu. Dilini bir hamlede dudaklarından ayırarak elini vücudundan aşağı kaydırды, her kıvrımı ve çukuru okşadı. Elini kalçalarının arasından geçirdiğinde, kadın adamın ağzına doğru inledi ve ona doğru eğildi.

Onu kendisi için sıcak ve ıslak bulduğunda dudaklarından kaba bir inilti kaçtı. Başparmağını klitorisine sürterek bir parmağını derinlere kaydırды ve onun için hazır olup olmadığını kontrol etti. Kadın inledi ve daha fazlası için sessiz bir yalvarışla kalçalarını ona doğru salladı. Ve ona daha fazlasını verdi, bir parmak daha ekledi ve parmaklarını pompalarken klitorisini okşadı, onu alabileceğinden emin olmak için makaslardı ve gerdi. O kadar küçük ve narindi ki, onu incitecek bir şey yapmak istemiyordu. Asla. Bu onun kalbini kırabilirdi.

"Aman Tanrım, *Cam*," diye yalvardı, elleri başının üstünde *Cam*'in avuçlarının arasında bükülüyordu. "Lütfen, *Cam*..."

Sırıttı, onu zirveye doğru gittikçe daha yükseğe sürerken ona hiç çeyrek vermedi. Onun altında kemerli, kalçaları onun gibi sallanıyor

Nefesi kesik kesik geliyordu. Ona bakarken gözleri karanlık ve ve tam vücudunun kasılmaya başladığını hissettiği anda parmaklarını çekti.

Nefes nefese kaldı, hayal kırıklığı içinde suratını astı, ama bir sonraki nefeste adam oradaydı, kendini vücudunun kaygan girişine yerleştirdi. Kendi iniltisini bastırarak, kendini onun üzerine attı ve ileri doğru bastırdı. Adam onun ıslak sıcaklığının derinliklerine gömülürken kadın sıkıydı, çok sıkıydı. Kalçalarını sallayarak, kabzasına kadar oturana kadar kendini daha da derinleştirdi, kalçaları onunkilere karşıydı.

Aşağıya bakarak onun iyi olduğundan emin oldu... ona bakarken gözlerinin ihtiyaçla karardığını gördü. Bu manzara sikişinin onun içinde sarsılmasına ve kalbinin göğsünde ısınmasına neden oldu.

"Seni seviyorum," diye mırıldandı ve hareket etmeye başladı.

Uzun sürmeyecekti. Kalçalarını geri çektiği anda bunu anlamıştı. Tekrar tekrar içine girdi, güçlü vücudunun her santimi tek bir amaca adanmıştı, onu zevke getirmek. İtti ve sonra kalçalarını ona karşı salladı. Nefes nefese kalıp başını çarşaflara çarpana kadar klitorisine sürtündü.

"Ben... Cam, ben gidiyorum-" Bir solukla kesildi, etrafındaki parçalanırken gözleri çırpınarak kapandı. Kadın onu sıkıştırdıkça inledi, amının güçlü iç kasları sikini sağıyordu.

İki kez daha itmeyi başardı ve sonra üçüncüyü, ama sonra serbest bırakılması onu ışık hızında bir mekik gibi vurdu. Ateş omurgasından aşağıya doğru ilerledi, sıkıca çekmeden önce taşaklarını çevreledi.

Başını geriye atarak inlerken dişlerini sıktı ve sıvı ateşin sıcak darbeleriyle sert bir şekilde boşaldı. İçgüdüsel olarak ileriye doğru hamle yaptı ve vücudundaki her kasın yerine kilitlenmesini sağlayarak kendini onun vücudunun sıkı kucağına olabildiğince derine gömdü.

Uzun saniyeler sonra, Lynara'nın yumuşak elleri göğsünü ve boynunu yumuşatırken kendine geldi. Bir iniltiyle yuvarlandı ve Lynara'yı da yanına alarak geniş göğsünün üzerine yayıldı. Hâlâ Lynara'nın içindeyken yaptığı bu hareket ikisinin de inlemesine neden oldu.

"Bu..." diye fısıldadı, mutlu bir şekilde ona sokuldu.

"Sadece başlangıç," diye uyardı onu, şakağına yumuşak bir öpücük kondurarak. "Umarım siz eski Lathar'ın dayanıklılık sorunu vardır çünkü sizi bütün gece ayakta tutmaya niyetliyim..."

T Latharian imparatorunun Devan İstasyonu'ndaki "taht odası"nın heybetli ihtişamı, herkesin kendini Üssün Latharian bölümündeki ana salonlardan biri hizmete girmiş olsa bile önemsizdi.

Fildişi beyazı sütunlar üstlerinde yükseliyordu. Alan, hepsi de ona, yaşayan son tam kanlı Latharian kadınına bakan insanlarla dolu yürüyüş yollarıyla kesişiyordu.

Lynara nefesini içine çekti, onların ilgisinin gözünü korkutmasına izin vermedi. Dünya'ya dönüş yolculuğunda her iki halkının da tarihini öğrenmişti, bu yüzden tüm Latharlı kadınları öldüren veba hakkında her şeyi biliyordu ve onu bundan koruyan genetik dizilime hâlâ sahip olduğu gerçeğini *de*. Ayrıca Azrail'in doktoru Covak'ın ondan örnekler emin olmuştu, böylece imparatorluğun bir parçası olmayan Lathar da eksik genetik bilginin yerine konması için tedavi görebilecekti.

Ama şu anda bunu düşünemezdi. Hele ki imparator salonun sonundaki kürsüde durmuş, onu resmen imparatorluğa geri davet etmek için beklerken. İmparatorun yüksek figürünü gördüğünde gözleri biraz genişledi. Yükseltilmiş kürsüsünden neredeyse uğursuz bir şekilde görünüyor, Lynara'nın otoritesinin ağırlığını daha da fazla hissetmesine neden oluyordu.

Vaark, büyük adamlara alışkındı ama İmparator Daaynal K'Saan dev gibiydi. Neredeyse arkasındaki küçük grupta yer alan Azrail Vorrtan Covak kadar büyüktü.

Koridorda yürürken Cameron yanıdaydı, sağlam ve güven vericiydi. Adamın varlığı onu tarif edemeyeceği ama ihtiyaç duyduğu bir şekilde rahatlatmıştı. Yolculuğu Azrail'in gemisinde geçirmişlerdi.

Rüya gemisi, Cameron'ın kamarasına sıkıca kapanmıştı. O kadar zaman içinde yataktan zar zor kalkmışlardı.

Koridorun sonuna yaklaştıklarında Cameron durakladı, birkaç adım öne çıkınca arkalarındaki grup da durdu. Boğazını temizleyerek havadaki kasvetli sessizliği bozdu. Sözleri büyük kubbeli tavana kadar yankılandı; güçlü, net ve kesin.

"İmparator Daaynal, Lathar'ın Yüce İmparatoru," dedi resmi bir şekilde. Sesi sabit ve netti, mermer sütunlarda yankılanıyordu. "İmparatorluk Donanması yıldız gemisi *Elysium*'un kaptanı olarak, keşif gezimizin sonucunu bildirmeye geldim."

Cebinden, tamamlanmış bir görev raporunun geleneksel sembolü olan, üzerinde İmparatorluk Donanması'nın işaretleri bulunan ve Savaar'ın arşivlerden aldığı bilgilerle üretmesine yardım ettiği eski bir gümüş disk çıkardı.

"Gecikme için özür dilerim Majesteleri," diye ekledi, aralarındaki boşluğu kapatıp diski uzatırken dudaklarında hafif bir kıvrım vardı. "Görev sırasında birkaç... komplikasyonla karşılaştık."

Daaynal'ın sert bakışları yüzüne odaklandı. K'Saan ailesini kendi zamanından hatırlamıyordu ama tavırları ve duruşu onun doğma büyüme savaşçı bir imparator olduğunu haykırıyordu. Hatırladığı imparator Kayan Vorr kadar tehlikeli ve kurnaz bir imparator.

"Kaptan Lynara Varaant," diye cevap verdi, uzanıp diski ondan alırken derin sesi de aynı derecede resmiydi. "Raporunuzun gelmesi gerçekten de uzun zaman aldı ama yine de memnuniyetle karşılandı. *Uzun* seyahatlerinizden sonra imparatorluğa tekrar hoş geldiniz."

Aniden sırtıttı, yüzündeki ifade aynı anda hem büyüleyici hem de tehlikeli derecede vahşiydi.

"Saray tarihçileri arasında bazı karışıklıklar oldu," diye itiraf etti, gözlerinde mizah vardı. "Bu kadar gecikmiş bir görev tamamlama raporuna doğru yanıtı bulmak için kayıt salonlarında ciddi bir toz alma işlemi gerekti."

Bir kahkaha dalgası avlunun duvarlarında yankılandı. Gülümsedi ve devam etmeden önce kahkahaların azalmasına izin verdi.

"Teşekkür ederim, Majesteleri." Sesi, kalan kıkırdamaları susturan bir sertlik taşıyordu. "Ancak, verdiğim tüm haberler iyi değil. Benden habersiz, geminin kaptanı, keşif komutanımız deneysel ve son derece tehlikeli bir madde gizlemişti.

Elysium'daki silah. Daha önce imparatorluk içinde yasaklanmış bir silah."

Sözlerinin anlamı kavrandıkça odaya ölümcül bir sessizlik çöktü. Daaynal'ın yüzü donmuş gibiydi, kara gözleri Lynara'nınkilere vahşete varan bir şiddetle bakıyordu.

"Kadim silah artık mevcut değil," diye devam etti. "Dengesizdi ve gücünü kullanmaya çalışan herhangi bir gemideki tüm yaşam için acil bir tehdit oluşturunuyordu. Bu zamana böyle bir tehdit getiren geminin kaptanı olarak, onun yok edilmesini sağladım. Artık bir tehdit oluşturmuyor."

Bir an için sessizlik oldu. Devam ederken omurgasını dikleştirdi.

"Ne yazık ki dahası da var Majesteleri. Silahın izini sürme ve yok etme görevi sırasında bir hain keşfettik. Kardeşimin torunlarından biri olan Taavik V'aant, sizin saflık yanlıları dediğinize inandığım muhalif bir gruba liderlik ediyordu. İhanetinden sağ kurtulamadı."

Bakışlarını Daaynal'dan ayırmayan Savaar'ın bu ifşaattı karşısında saraydakilerin nefesi kesildi. Savaar'ın söylediğine göre Taavik sarayda saygı duyulan, hatta sevilen biriydi. İhaneti onu derinden yaralamıştı. Daaynal'ın yüz hatlarında soğuk bir öfke parladı ve fırtına bulutlarını yırtan bir şimşek gibi bakışları keskin bir şekilde Savaar'a kaydı. Büyük savaşçı imparatorun bakışlarını irkilmeden karşıladı.

"Majesteleri." Başını saygıyla eğdi. "Bu doğru. Taavik hepimize ihanet etti."

Yanında duran Binbaşı Dubois elini onun koluna koymak için uzandı

-Savaar'ın bileklerindeki izleri anlamlı kılan güven verici bir dokunuş. İkisi Dünya'ya dönüş yolunda birbirlerine bağlanmışlardı.

"Silah yok edildi mi?" Daaynal sordu, sesi sertti. "Analiz ve inceleme için geri getirilmeliydi."

Lynara'nın bakışları Daaynal'ınkililerle net bir şekilde buluştu ve geri atmayı reddetti.

"Elysium'un kaptanı olarak," diye konuştu, sesi salonda yankılanıyordu, "sorumluluğum mürettebatımın ve gemideki her şeyin güvenliğini kapsıyor. Buna uçuculukla dolu ve patlaması an meselesi olan eski bir silah da dâhil."

Daaynal'ın yüzünde bir farkındalık belirdi, bir felaketin kıl payı atlatılmış olma ihtimali karşısında öfkesi gözle görülür bir şekilde azaldı. Soluk yeşil gözleri Daaynal'ınkilere dikilmişti, aralarındaki gerilim neredeyse elle tutulur gibiydi.

"Peki bu istikrarsızlık keşfedildiğinde neden bize haber verilmedi?"

"Çok geç olana kadar dengesizliğini öğrenemedim. Bu silahların her zaman dengesiz olduğu herkesçe biliniyor, İmparator." Lynara sert bir şekilde karşı çıktı, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Hepimizi her an yıldız haritasından silebilirdi."

Açıklamasının ardından gelen sessizlik, devasa taht odasında neredeyse baskıcı bir ağırlığa sahipti. Tüm bunlar olurken çenesini dik tuttu, bakışları Daaynal'inkinden hiç ayrılmadı. Kendisiyle ya da durum değerlendirmesiyle tartışması için ona meydan okudu. Sert bakışları ona açıkça şunu söylüyordu... imparator olabilirdi ama *onun* imparatoru değildi.

"Bundan daha fazlası. Taavik ve kuvvetleri o silahın peşindeydi. Orada olduğunu *biliyorlardı*. Ve onu Dünya'ya karşı kullanmayı planladıklarını keşfettik."

Daaynal'ın yüzünde bir şok dalgası dalgalanırken bakışlarını sabit tuttu. "Kadim cihazı masum yaşamları hedef alan bir savaş aracına dönüştürmeyi planladılar. Gezegenim ve halkım toza dönüşürken gemileriniz güvenli bir mesafeye ulaşabilecekti."

"Gezegeniniz mi? Halkınız mı?" Daaynal onun sözlerini yineledi, bakışları onunkileri delip geçiyordu. "Sen Latharian'sın, Lynara. Irkımıza bağlılık yemini ettin."

Adamın bakışları altında gözünü kırpmadan durdu.

"İki yüz elli bin yıldan fazla bir süredir Dünya'da olduğumu düşünürsek," dedi. "Kendi yasalarımıza göre, onun naibi olduğumu iddia edebilirim. Bunlar benim halkım. Bu *benim* gezegenim."

Salonda bir mırıltı yükseldi ve Daaynal'ın sert bakışlarının üzerlerinde parıldamasıyla kısa kesildi. Kaşları çatılmış bir halde ona döndü.

"Ama... ben hiçbir şey üzerinde hâkimiyet kurmaya çalışmıyorum. Ben sadece olduğum gibi kabul edilmek istiyorum... hem insan hem de Lathar olarak."

"İmparatorluk Donanması'nın bir kaptanı ve yeminli bir Latharian olarak sadakatiniz insanlığa değil, *akrabalarınıza* olmalı," dedi imparator.

"Ve İmparatorluk Donanması'nın yeminli bir kaptanı olarak," diye düzeltti onu, "sadakatim her şeyden önce *mürettebatımın* refahına yöneliktir."

"Hiç mürettebatınız kalmadı!" diye bağırdı, gözleri hayal kırıklığıyla parlıyordu ve sesi salonda yüksek çıkıyordu. "*Öldüler*, yüzlercesi

binlerce yıl önce!"

"Görevim daha yeni tamamlandı," diyerek adamın elindeki diski işaret etti.

"Ben buzun içinde uzun yıllar geçirirken, mürettebatım insanlığa *dönüştü*. Onlar artık Dünya'nın yüzü, *bizi* tanımlayan çeşitliliğin ve direncin temsilcisi." Eliyle kendisini ve Cameron'ı işaret etti.

"Ve *Elysium*'un kaptanı olarak, korumamı onlara da genişletiyorum. Dolayısıyla, insan refahını savunarak sorumluluklarımdan kaçmıyorum, sadece onları yerine getiriyorum. Artı..." Cameron'a baktı. "Dünya'yı korumak için kendime göre nedenlerim var."

Sözler, atılan bir eldiven gibi aralarında asılı kaldı. Daaynal'ın bakışları ayaklarının altındaki mermer kadar ürperticiydi.

"Tehlikeli bir zeminde ilerliyorsunuz Kaptan," diye homurdandı. "Kişisel meselelerin kişinin sadakatini etkileyecek bir yeri yoktur. Bu insan..." Sert bakışları Cameron'ı onun yanına taşıdı. "...bağlılıklarını zorlaştırıyor. Sen türümüzün son dışisisin. Türümüzün devamına yardımcı olmak için daha uygun bir eş seçmelisin."

Öfke damarlarında dolaştı. Omuzlarını dikleştirdi ve ona ters ters bakmaya başladı.

"Bir Lathar hayat arkadaşını seçme hakkına sahiptir, Majesteleri... Bu benim seçimim, sizin dikte etmeniz değil. Yoksa imparatorluk, tarihinizin imparatorumun yönetiminin olduğunu iddia ettiği gibi bir diktatörlüğe mi dönüştü?"

"Artı..." Cameron gergin sessizliği bozdu. "Bir tür uzaylı döküntüsüne yakalanmış gibiyim. Covak... sen bir doktorsun. Sence bir doktora görünmeli miyim?"

Herkesin bileklerini görmesi için ellerini havaya kaldırdı. *Trevanaas* sarmaşığı gibi karanlık izler etraflarını sarmış, toplanan savaşçıların nefeslerini kesmişti.

Ne olduklarını biliyordu. Çiftleşme işaretleri. *Elysium*'dan ayrılmadan önce çiftler arasında görülmeye başlamışlardı ama burada, bu zamanda çok daha önemli olduklarını biliyordu - bir birlikteliğin tanrılar tarafından onaylandığının işareti. Hiçbir zaman o kadar dindar olmamıştı ama her türlü avantajı kullanabilirdi.

Lynara tam Daaynal'ın tepkisi için kendini hazırlamışken, imparatorun sert maskesi çatladı. Ağzının köşesi seğirdi ve

hemen ardından büyük salonda yankılanan yüksek sesli bir kahkaha çığılıı geldi. Ses o kadar şaşırtıcı derecede içtendi ki neredeyse bulaşıcıydı. Cameron ve Lynara'ya bakarken sert bakışları yumuşadı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"İşte bu gerçekten bir şey," diye ilan etti. Daha önceki düşmanca tavrı buhar olup uçtu ve onlara gülümsedi. "Bir insanın çiftleşme izleri taşıyacağı günü göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Burada hepimiz dostuz!" diye neşeli bir kükremeye topluluğa duyurdu. Kahkahalar taht odasında yankılandı - ilk başta garipti ama sonra yavaş yavaş ısındı, birkaç dakika önceki tartışmalarından kalan buzlar çözüldü.

Daaynal onlara elini uzattı. "Yeni eş bağınız için ikinizi de tebrik ederim." Sonra topuklarının üzerinde dönerek kahyalarına emirler yağdırdı. "Ziyafeti getirin! Bu gece yiyeceğiz, içeceğiz ve kutlayacağız!"

BİR HAFTA SONRA, Lynara Devan İstasyonu'ndaki imparatorun taht odasının ihtişamına geri döndü. Daha önce olduğu gibi, *çok* uzun süren görevinin sonunda rapor verdiğinde üniformasını giymişti. Orijinal üniformasını değil, Savaar'ın artık koruyucusu olduğu eski Latharian arşivlerinden ve kendi anılarından oluşturulan yeni bir versiyonunu.

İmparatorluğa hizmeti insanlık tarihi başlamadan önce başlamış olabilirdi ama yakasındaki kraliyet nişanı ve onun hemen altına iliştilirilmiş annesinin rozeti geçmişe uzanan bir bağ kuruyordu. Bir parmağını yakasına götürerek tanıdık amblemlerin üzerinden geçti.

Kendini toparlayarak taht odasına tek başına yürüdü, bu kez onu bekleyen devasa kalabalık gözünü korkutmamıştı. Çenesi yukarı kalktı ve omuzlarını geriye çekti. O bir imparatorluk prensesiydi, dahası bir imparatorluk kaptanıydı. *Son* imparatorluk kaptanıydı.

İmparatorun kendisini beklediği kürsüye doğru yürürken, kalabalığın içinde tanıdık yüzler gördü... sert paralı asker grubu Azrailler, Izaean'ın yanında, alamet-i farikaları olan hırpalanmış derileriyle duruyordu. Ona ve cesaretlendirici selamlar verdiler; Azrailler sırtıyor, Çılgınlar ise yumruklarını kalplerinin üzerinde sıkıyorlardı.

O da aynı şekilde karşılık verdi, onları onaylamak için durakladığında yumruğunu kalbinin üzerinde sıktı. Sonra ilerledi, kürsüye yaklaşarak kürsünün ve Lathar'ın savaşı imparatorunun önünde durdu.

Daaynal K'Saan aynı anda hem sessizlik hem de hayranlık uyandıran bir komuta aurasına sahipti. İmparatoru gibi o da devlet cübbesi değil, Kayan'ın giydiği İmparatorluk Donanması üniforması yerine savaşı derisi giyiyordu.

Daaynal sessizlik için ellerini uzatırken canlı kalabalığın üzerine sessiz bir sessizlik çöktü. Kadına bakarken savaşın sertleştirdiği yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

Bunu bir işaret olarak aldı ve ileri doğru adım attı, ayak sesleri yankılanarak heybetli imparatorun birkaç basamak altına kadar yükseldi.

"Majesteleri," dedi. "Huzurunuzda çağrıldım."

Başını eğdi, tacının sade bandı alınıdaydı. "Seni çağırdığım gibi."

Yanında duran bir yardımcısının tuttuğu minderin üzerindeki küçük kutuya uzandı ve kapağını açtı. İçinde kadife yatağında ihtişamlı bir şerit yatıyordu.

"Kaptan Lynara Varaant," dedi imparator, derin sesi salonda çınlayarak. "Bugün bir son değil, yeni bir yolculuğun başlangıcıdır. Olağanüstü cesaretiniz, metanetiniz ve Latharian İmparatorluğu'nun hayatta kalmasına olan bağlılığınızdan dolayı sizi komodor rütbesine terfi ettiriyorum."

Daaynal kaptanlık rozetini çıkarıp yerine yeni rütbesini takmak için öne uzandığında alkışlar gök gürültüsünü andırıyordu. Ona gülümsedi, boğazında yoğun bir duygu vardı. Başardı, komodor oldu. Birkaç yüz bin yıl geç kalmıştı ama başarmıştı...

Alkışlar azalır ve kalabalık kendi sohbetlerine katılmak üzere dağılırken Daaynal Lynara'ya döndü ve ona tanıdığı bir bakış attı. Bu, *Elysium*'un komutasını ona teklif ettiklerinde amirallerin yüzünde beliren ifadenin aynısıydı.

"Komodor Varaant, İmparatorluk Akademisi'ni yeniden inşa etme ihtiyacımızı bildiğinizi varsayıyorum?"

Yutkundu, artık çoktan gitmiş olan akademiye ve orada edindiği arkadaşlara dair anılar zihnini dolduruyordu.

", ama lütfen devam edin."

Daaynal, "Bunu yeniden canlandırmaya karar verdik," dedi ve ekledi: "Ve dümende yetenekli birine ihtiyacımız var. İlk elden deneyimi olan birine."

Bakışları onunkileri dikkatle kavradı. "Projeye senin liderlik etmeni istiyoruz. İmparatorluk Akademisi'nde eğitim görmüş, yaşayan tek kişi sizsiniz."

"Şey, evet... bu mantıklı." Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Bu terfinin bir bedeli olacağını bilmeliydi. "Dürüst olmak gerekirse, bana olan inancınız beni onurlandırdı."

"Ama?" Daaynal merakla başını yana eğerek sordu. "Bir ama seziyorum," diye ekledi onun bakışına.

"Bunu yapacağım," dedi ve o tekrar konuşmadan elini kaldırdı. "Ancak bu akademi hem Latharian hem de insan eğitim öğrencilerini kabul eden ve yetiştiren bir kurum haline gelirse. Öğretiler her iki tür için de geçerli olmalı, ayrılık yerine birliği yansıtmalı."

Daaynal bir an için ona baktı, yüzü dikkatle nötrdü. Lynara bir an için çok zorladığını düşündü ama sonra başını salladı. Gözlerinde saygı vardı ve sonra sıırttı.

"Anlaştık."

Cameron'ın varlığının tanıdık kokusu Lynara'nın duyularına, o daha yanına gelmeden önce yayıldı. Başını Daaynal'a doğru eğerken parmakları Lynara'nın parmaklarına değdi ve elleri sessiz bir anlayışla birleşti.

"Sanırım ikinizi de tebrik etmek gerekiyor," dedi Daaynal ve parmağındaki yüzüğe doğru başını sallarken gözlerinin kenarlarında bir eğlence belirdi. Yanaklarına sıcaklık yayıldı ve Cameron'ın ona verdiği safir taşlı gümüş yüzüğü çevirerek sol elinin üçüncü parmağına taktı. Bu, birlikte geçirecekleri geleceğin bir sözüydü.

"Gerçekten de nişanlandık," diye cevap verdi Cameron omuz silkerek ve sırtarak, gözlerinde bir muziplik pırıltısı parlayarak. "Nihayet dün gece ona evet dedirtebildim."

Sözleri sıradan olsa da kalbi çırpındı, gülümsemesi tehlikeli bir şekilde kız gibi neşeye yaklaştı.

"Bunun tek nedeni resmi bir şey istediğini fark etmemdi!" Adamın omzuna bir tokat attı ve sonra elini aşağı kaydırarak bileklerindeki izleri takip etti.

"Bunu duyduğuma daha fazla sevinemezdim. Komodorumuzdan ve Dünya başkanından daha iyi kim olabilir?" Daaynal açıkladı. "Bağlanma töreninizi gerçekleştirmekten onur duyarım."

Cameron'a gülümseyerek, "Teklifiniz için Majesteleri," dedi, "ama kendi atalarımın izinden gitmeye karar verdik. İnsani bir tören . Bu, modern Latharian törenlerinden ziyade benim kendi zamanımdaki geleneklere daha yakın."

İmparator onu rahatlatmak için kararını nezaketle kabul etti ve başını sallayarak onayladı. "Nasıl isterseniz, Amiral. Birbirimizin geleneklerine saygı duymak müttefiklik bağımızı güçlendirmek için hayati önem taşır. Birliğiniz güç ve refahla kutsanmış olsun. Ve çok çocukla."

Cameron kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu kendi tarafına çekti, ona güneşi, ayı ve yıldızlarının birleşimiymiş gibi baktı.

"Oh, bunun için endişelenmeyin. Onu çok ama çok meşgul etmek niyetindeyim."

EPİLOG

T terfi töreni henüz sona ermişti. Kolektif bir rahatlama iç çekişi geniş alanı doldurdu ve sayısız konuşmanın uğultusu. İmparatorlukta yeni bir şöhrete kavuşan komodor aralarında ilerlerken hava gurur ve başarıyla doluydu.

Koridorun arka tarafında Raalt kollarını göğsünde kavuşturmuş, duvara yaslanmıştı. Sahneyi inceledi, müstakil bir eğlence yuvarlanıyordu. Dışarıdan bakan biri olayın muhteşemliğine hayret etse de, Raalt tüm bu tiyatroyu bir ustalık eseri olarak görüyordu.

Elysium'un gizli silahıyla ilgili fiyaskodan sonra Daaynal'ın Lynara'yı terfi ettirme kararı dahiyane bir karardı. İmparator potansiyel bir skandalı bir çırpıda bir halkla ilişkiler zaferine dönüştürmüştü. Raalt'a göre, yüksek ve kudretli kişilerin satranç oynamaları her zaman komikti - komikti çünkü çoğu ıslak bir kâğıt torbadan çıkmanın yolunu bulamazdı. Ama Daaynal farklıydı. Bir savaşçı olarak tanınmasına rağmen, keskin zekâsı ve karizmasıyla daha da ölümcüldü.

İmparatorun Lynara'yı tebrik edişini izlerken, Raalt bu zarif sözlerin ardında karmaşık bir manipülasyon ağı ve kurnaz siyasi hesaplar yattığını biliyordu. Adam acımasızdı ama imparatorluk bu yüzden ona tapıyordu. Cazibe ve kurnazlığın bu birleşimi Daaynal'ı sadece bir hayatta kalan değil, aynı zamanda bir hükümdar yapmıştı.

Raalt'ın önünde yumuşak bir parıltı cisimleşerek, görmekten korktuğu tanıdık bir şekle büründü. *Miisan*. Onun holografik formu

Yerin hemen üzerinde asılı duruyordu, titrek ışık zümrüt gözlerinin keskin çekiciliğini yumuşatamıyordu.

Çenesi sıkıştı. O, eski aşkı Isan'ın annesinin yapay zekâ versiyonuydu ve uzun zaman önce kalbini paramparça etmişti. Ama şimdiye kadar kendini ona hiç göstermemiştir.

"Raalt," başladı, sesi çöl rüzgârı kadar yumuşaktı, ona bakarken kalbi gözlerindeydi. Ama yapay zekaların kalbi yoktu. "Ben ta-"

"Yapma," diye hırladı. "Her ne yaşadıysak, seninle birlikte öldü."

Onun cevabını duymak için beklemedi. Onun hayalet varlığı, ruhunun derinliklerine gömdüğü ve tekrar ziyaret etmeyi reddettiği acı anıları canlandırdı.

Bileğindeki bileklik hafifçe titredi. Gözleri rahatsız edici cihaza kaydı. Izaean dinleme istasyonlarından birinden gelen bir uyarıydı bu.

Çevre şamandırası alarmı.

Küçümseyici bir bakış attı. Muhtemelen uzay taşları çevre alarmını tetikliyordu. Öyle olmalı. Kimse isteyerek Parac'Norr'a gitmezdi.

Altın ve gümüş saçaklı kutlama pankartları klimalı havada tembelce sallanıyordu ve bir ziyafet düzenlenmişti. Bir Izaean'ın bile sarhoş olma şansını fazlasıyla artıracak kadar alkollü bir ziyafet.

İletişim ünitesi tekrar, daha acil bir şekilde çaldı. Sinirle yere baktı.

Acil, gemi düştü. Parac'Norr.

Bu tek cümle Raalt'ı olduğu yerde durdurdu. Parac'Norr misafirperver değildi ve yerli yaşam formları acımasızca bölgeciydi. Oraya girmeye cüret eden herkes için ölüm çanıydı. Birinin gezegensel güvenlik önlemlerini hiçe sayarak o vahşi doğaya dalması ya gözü kara bir cesareten ya da tam bir aptallıktan kaynaklanıyordu.

"Bana bir iletişim konsolu bulun," diye istasyonun yapay zekâsına aniden homurdanırken, koridorun çıkışlarından birine doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Yan koridorda bir iletişim ünitesi bulması uzun sürmedi.

Güvenli bir kanal açmak için erişim kodunu girerken parmakları konsolun üzerinde ustalıkla hareket etti. Sanal ekranda, telaşlı bir Izaean göz kırptı.

"Lordum." Selam verdi.

"Rapor ver," diye emretti

Raalt.

Derin bir nefes alan Izaean, hiçbir şeyi şekerle kaplamaya zahmet etmedi. "Bilinmeyen bir gemi Parac'Norr'a iniş yaptı. Kuzey kıtasına."

Raalt haberler karşısında homurdanarak ekranın başka bir bölümündeki ön raporları gözden geçirdi. "Uyarı şamandıralarımız aktif miydi?"

"Evet, efendim," diye cevap geldi. "Her biri"

Alaycı bir homurtu duyuldu. "O zaman ya aptallar ya da intihar etmek istiyorlar. Yerel halk bununla ilgilenecektir."

"Raalt?" Miisan'ın sesi dirseğinin dibinde duyuldu ve gerginliği yörüngeye oturdu. Yan tarafa doğru bir bakış fırlattı. Holografik görüntüsü kalpleri durduracak kadar güzeldi; duyularını şok etmişti ama tatlı, sevimli bir şekilde değil. Daha çok bir galon adrenalin içmek gibiydi. İçindeki canavarı çağırıyor, zaten gergin olan duruma yeni bir gerilim katmanı ekliyordu.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu, sesi kulaklığında yankılanıyordu, şurup gibi tatlıydı. Ama onun için bu, soğukkanlılığını parçalayan paslı metalin kavisli gıcırtısıydı.

"Şimdi olmaz," diyebilirdi sadece, bakışlarını onun yalvaran gözlerinden kaçırarak. Kıpırdanmayı yeniden hissetti; kanındaki öfkeyi. İlkel bir öfke onu derinden sarsıyor, hareket eden her şeyi parçalamakla tehdit ediyordu.

Dişlerini sıktı. Kendini bırakamazdı. İnsanlar ölebilirdi. Buradan çıkmak zorundaydı.

"Bekleyin Komutan!" İzaean'ın sesi Raalt'ı tam bağlantıyı keserken yakaladı.

Raalt elini sert bir yumruk haline getirerek tırnaklarını avuçlarına geçirdi ve kanın öfkesini acıyla dağıtmaya çalıştı.

"Tükür onu," diye sertçe emretti.

"Bir imdat çağırısı, efendim," diye cevap geldi. "Gemi düşmeden önce bir imdat çağırısı gönderdi."

Bu haber üzerine gerildi; içinde görünmeyen bir kordon gerildi. Cevabını dişlerini sıkarak verdi: "."

Konsoldan yeni bir ses akarak etraflarındaki havayı doldurdu. Kadın sesi. Korku doluydu ama yüksek stresli durumlarda bulunmaya alışkın biri gibi altta yatan bir sakinlikle bağlanmıştı.

"Mayday, mayday... beni duyabilen herkese. Motorlarımızı ve manevra kabiliyetimizi kaybettik. Bizi getirmeye çalışıyorum

ama-"

İletim .

Varlığının her zerresi durmuş, kulaklarındaki kan hücumuna karşı sessiz kalmıştı. Kalbi, kadının sesini unutulmaz bir serenat gibi yankılayarak içindeki fırtınayı dindirdi. Kadının sesi içinde ilkel bir şeye çarpmıştı. Onu *taniyordu*. İçinde farklı bir öfke yükseldi...

"Hangi gemi olduğunu bul," diye emretti, sesini zar zor tanıyabiliyordu.

Dürtü onu sert ve hızlı bir şekilde vurdu. Onu bulmak zorundaydı. Ona sahip çıkmalıydı.

Topuklarının üzerinde döndü, konsoldan uzaklaştı ve sinsice uzaklaştı. Rotasını belirlemişti: Parac'Norr'a, tehlikeye doğru.

Ve ona doğru.

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim

BAŞKANIN UZAYLI PRENSESİ!

Umarım Murphy ve Lynara'nın hikayesini okurken siz de benim kadar keyif almışsınızdır!

Lathar Savaşçıları serisinin bir sonraki kitabı

Raalt'ın hikayesi olacak. Seriyle ilgili en son güncellemeler için haber bültenime katılın.

BURAYA KAYDOLUN

**Eğer bunu sevdiyseniz, ALIEN
MERCENARY'NİN KALBI'ne de
bayılacaksınız!**

(Latharian Paralı Askerleri:
Warborne serisinin ilk kitabı)

Lathar'ın dünyalarına geri dönün, onları daha önce hiç görmediğiniz gibi...

Bir kahve ve kolay bir vardiya istiyordu. Onun yerine, çok bilmiş bir paralı asker ve onu öldürmeye çalışan komandolar vardı...

On yılı aşkın bir süre önce ordudan tıbbi olarak terhis edilen İstasyon Şefi Eris Archer'ın tek istediği sakin bir hayattır. Ancak Tarantus gibi bir sınır istasyonunda hayat asla sıkıcı değildir. Uzayın vahşi batısında, yolunun kesiştiği pek de vicdanlı olmayan karakterlere alışıktır.

Bu yüzden yakışıklı sayborg Zero, insan olmadığına dair fantastik hikâyelerle onu büyülediğinde, bunu bir tutam tuzla karşılar. Ne zaman Komandolar üssü basıp onu öldürmeye çalışırlar ve sonunda başına ödül konur, ona hayatı pahasına güvenmek zorundadır... ama ona kalbiyle güvenebilir mi?

geldiğini bilmiyor ama bildiği bir şey var... Kaderi onunla birlikte.

Zero bir gizemdir, kendisi için bile. Enkaz halindeki bir mekikte ağır yaralı olarak uyandığından beri, ölümcül bir üne sahip bir Latharian Paralı Askerler grubu olan Warborne ile evini yaptı. Hızlı yaşar ve genç ölmeyi bekler...

Ta ki onunla tanışana kadar. Eris Archer, insan ve cyborg tüm içgüdülerinin dikkatini çeker. Ona bir hedef kilidi gibi çekilir... onu daha yakından tanımak ister. Ama bir randevu için yaptığı planlar silahlı insanlar tarafından engellenir ve istasyondan zorunda kalırlar.
Hızlı.

Katil komandolar, ihanetler ve beklenmedik bir kurtarma görevi arasında; Zero ona ihtiyacı olan tek insan ya da makine olduğunu kanıtlayabilecek mi?

KOPYANIZI BURADAN ALIN!

LATHAR SAVAŞÇILARI - SERİ OKUMA SIRASI

- Uzaylı Lordun Esiri (Lathar Kitap 1) Savaşçılar Savaşçıya
- Sahip Çıkmak Lathar Savaşçılar Kitap 2 Savaşçılar Uzaylı ()
- Uzaylı Şifacıdan Hamile Lathar Kitap 3) Şifacının (Bebeği
- (Lathar Savaşçılar Kitap 3a - Bülten Özel)
- Uzaylı Suikastçı Tarafından Sevilen (Lathar Savaşçılar Kitap
- 4)
- Uzaylı Komutanın Eşi (Lathar Savaşçılar Kitap 5) 'Uzaylı
- Centuriona Bağlı (Lathar Savaşçılar Kitap 6)
- Uzaylı Generalle Eşleşti (Lathar Savaşçılar 7. Kitap)
- Uzaylı Savaşçının Sırrı (Lathar Savaşçılar Bültenine Özel)
- Uzaylı Baştan Çıkarması (Lathar Savaşçılar Kitap 8) Cerrahın
- Uzaylı Koruyucusu Tarafından Kurtarıldı (Lathar Savaşçılar
- Kitap 9)
- Uzaylı Paralı Asker Tarafından Öpüldü (Lathar Savaşçılar 10.
- Kitap)
- Uzaylı Kefareti (Lathar Savaşçılar Kitap 11) Şovalyenin 'ın Uzaylı
- Yapay Zekanın Denizcisi (Lathar'ın Savaşçılar Kitap 12)
- Uzaylı Eşi (Lathar Savaşçılar Kitap 13) Nöbetçinin Uzaylı
- Şekil Değiştiren Tarafından Sahiplenildi (Lathar Savaşçılar
- Kitap 14)
- Uzaylı Siber Savaşçının Eşi (Lathar Savaşçılar Kitap 15)
- Uzaylı Lordun Peşinde (Lathar Savaşçılar Kitap 16)

- Noel İçin Uzaylı Bir Vahşı (Lathar Savaşçıları 17. Kitap)
- Başkanın Uzaylı Prensesi (Lathar Savaşçıları 18. Kitap)

YAZAR HAKKINDA

Mina Carter, *New York Times* ve *USA Today*'in en çok satan romantizm yazarlarından biridir. İngiltere'de kocası, kızı ve bir tankla birlikte yaşıyor. Staffordshire Bull Terrier ve otoriter bir kedi.

Mina ile çevrimiçi bağlantı kurun:

minacarter.com

Mina'nın VIP okuyucu listesine katılın ve ilgili haberleri ilk duyan siz olun VE abonelere özel bonus içerik, çekilişler, özel teklifler ve ücretsiz okumalara hak kazanın!

, hemen kaydolun!

BURAYA KAYDOLUN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.